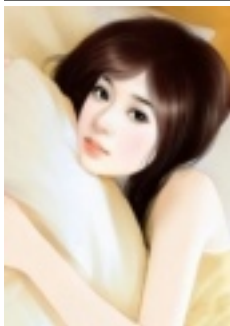

Vạn Nhân Mê

Contents

Vạn Nhân Mê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	68

Vạn Nhân Mê

Giới thiệu

Một cô gái rất nhiều trắc trở trong chuyện tình cảm, đôi khi cô chỉ mong có được một người luôn yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nhan-me>

1. Chương 1

“Ba!”

Một tiếng bạt tai đột ngột vang lên trong tiếng nhạc, bốn phía xung quanh mọi người xì xầm, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một nhóm người một nam hai nữ.

“Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng mình xinh đẹp một chút thì có thể ở nơi nơi quyền rũ lão công của người, đi khắp nơi rêu rao, bêu xấu.....” một bà béo mặc lễ phục hàng hiệu dùng giọng nói sắc nhọn nói với một cô

gái đáng người thương tha, chỉ một bộ đồ màu bạc đơn giản cũng có thể làm cho toàn bộ con gái ở đây kinh diễm, bà béo trào phúng kêu gào, bị người đàn ông ở bên cạnh đẩy ra.

“Đủ rồi, Tinh Ngọc.”

Bà béo bị đẩy lão đảo lui về phía sau từng bước.

“Anh dựa vào cái gì muốn tôi thôi?” bà béo không thể nén giận gào lên, “Tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh lại còn đứng ra bên người hồ li tinh này?”

Nói xong, cô ta đột nhiên trừng mắt nhìn về phía hồ li tinh quyến rũ lão công của mình..

Thật đáng giận, ngay cả con gái như mình khi nhìn cô ta cũng phải thừa nhận cô ta là mỹ nữ hiếm thấy, khuôn mặt đẹp, đáng người đẹp, ngay cả nhất cử nhất động cũng xinh đẹp như vậy, tao nhả bất khả tư nghị.

Nhưng chính vì như vậy, cô ta càng thêm tức giận, bởi vì trước khi gả cho tên khốn không lương tâm này cô ta cũng là một mỹ nữ đáng chuẩn như vậy, không ngờ sau khi sinh cho anh ta hai đứa con đáng người thay đổi không trở về như ngày xưa được. Tên chồng đáng chết này không những không thương cô, an ủi cô vì anh ta mà hi sinh lại ghét bỏ cô, ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, hỏi cô làm sao có thể không điên lên? (số phận người phụ nữ khổ vậy đấy, kiếp sau ta nhất định sinh ra làm con trai, còn là một đại soái ca nha tha hồ trêu hoa ghẹo nguyệt)

“Đồ không biết xấu hổ, cướp chồng người khác, bị ngàn người mắng, vạn người chửi.....”

“Đồ bà béo.” Đôi môi đỏ mọng cả mỹ nữ nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

Một tên trúng đích.

“Cô nói cái gì? Cô có can đảm nói lại lần nữa coi!” trong nháy mắt cô ta giơ tay lên muốn tát con hồ li kia nhưng đã bị bàn tay thon dài xinh đẹp như ngọc chặn lại trên không trung.

“Đừng cho rằng cô có thể tát tôi lần nữa.” Mỹ nữ nhẹ giọng nói, giọng nói nhu hòa nhưng cho dù là nam nhân nghe xong cũng sẽ run rẩy vì đe dọa.

“Mẽ Mẽ.....” người đàn ông nhanh chóng đi lên phía trước, muốn giữ chặt tay mỹ nữ nhưng đột nhiên bị ánh mắt lạnh như băng của cô ngăn cản lại.

“Không phải anh nói anh chưa kết hôn sao?” Mỹ nữ — Thời Mẽ Mẽ thông thả mở miệng hỏi, “Như vậy tôi có thể hỏi người đàn bà béo này tại sao nói tôi quyến rũ lão công của người khác không?” cô mỉm cười như gió mùa xuân. (giờ ta mới biết gió mùa xuân cũng biết cười ^_^)

“Mẽ Mẽ anh.....”

“Cô ta là ai?” cô nhẹ giọng hỏi lại.

“Tôi là lão bà của anh ta.” Bà béo ngạo nghễ trả lời.

“Cô ta nói đúng không?” cô trầm tĩnh ba giây, nhìn tên kia hỏi.

“Chúng tôi sắp ly hôn rồi.” tên đáng chết vội vàng trả lời.

“Nhan Thế Ngọc anh dám nói như vậy, anh đáng bị ngàn đao đâm cho chết, đồ khốn không lương tâm, không tim không phổi!” Vừa nghe thấy câu trả lời của anh ta, bà béo lập tức kêu to.

“Sắp chứ không phải là đã? Cho nên, bây giờ cô ta vẫn là lão bà của anh, đúng không?” không để ý bà béo đang thét chói tai, Thời Mẽ Mẽ tiếp tục thông thả mở miệng hỏi, nhưng động tác tiếp theo thì không hề chậm.

“Ba!” Một cái tát bay vào trên gương mặt đẹp trai kia.

“Phanh!” một cú đá đẹp mắt làm anh ta bay xa ba mét, sau đó truyền đến tiếng đau đớn rên rỉ.

“Đây là cái giá anh phải trả vì dám gạt tôi làm lãng phí thời gian của tôi.” Thời Mễ Mễ mỉm cười nói, sau đó quay đầu nhìn về phía bà béo bị dọa ngây người nhẹ nhàng bỏ lại một câu, “Tôi khuyên cô, loại đàn ông này có cũng như không.”

Nói xong, cô hất mái tóc dài tiêu sái, nhả nhện rời khỏi.

“Đàn ông tốt có tiền trên thế giới có phải đều chết hết rồi!” Ngồi bên cạnh quầy rượu, Thời Mễ Mễ cầm ly rượu, đầu óc nửa tỉnh nửa say, cao giọng kêu lớn.

Cô sao lại xui xẻo như vậy, sa sút như vậy nha? Vì cái gì mỗi người đàn ông cô nhìn thấy được không phải là đã kết hôn thì là tên hỗn đản?

Lần thứ mấy rồi? Loại tình cảnh giống như hôm nay rốt cuộc cô đã gặp phải mấy lần rồi?

Những tên đại hỗn đản đáng bị thiên đao vạn quả (đâm ngàn nhát dao, róc vạn miếng thịt), lừa dối tình cảm và thời gian của cô?

“Đại hỗn đản!” Cô lớn tiếng mắng chửi, sau đó ngẩng đầu đem rượu trong ly một lần uống cạn.

Vừa nhìn liền biết là một cô gái mượn rượu giải sầu, hơn nữa còn là một mỹ nữ, những người đàn ông chưa vợ có ý trong quán bar cũng đã kiểm chế không nổi đi về phía trước bắt chuyện.

“Tiểu thư, cô không có chuyện gì chứ?”

“Đi đi!” Mới vừa bị đàn ông làm cho tức giận, bây giờ Thời Mễ Mễ căn bản là không muốn để ý đến đàn ông, cô xua tay giống như đuổi ruồi nói lớn.

Lúc này, người thức tời sẽ sờ sờ cái mũi rồi xoay người bỏ đi, không biết xấu hổ thì sẽ mặc kệ ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, tự cho là đúng đối với cô nói liên thiên.

“Tiểu thư, lúc tâm trạng không tốt kị nhất là uống rượu, cô chưa nghe qua câu nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm sao?” Người đàn ông không biết xấu hổ nói.

Ai, lúc đàn ông gặp phải loại phụ nữ mượn rượu giải sầu này bình thường có hai loại phản ứng, thứ nhất là trở thành anh em cùng cô uống rượu giải sầu, thứ hai là trở thành quân tử khuyên bảo, sau đó mục đích cuối cùng đều như nhau, đó chính là vào nhà trọ hưởng thụ một đêm vui vẻ.

Đáng tiếc Thời Mễ Mễ không phải là cô gái đàn độn không hiểu việc đời, cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông nghe không hiểu quốc ngữ ở bên cạnh.

“Anh tên là gì?” Cô hơi cười hỏi, nụ cười xinh đẹp khiến cho người khác mấy lần nuốt nước miếng mới có thể mở miệng nói chuyện.

“Tôi...tôi là Cao Chính Thanh.”

“Anh là người có tiền sao?” Cô tiếp tục mỉm cười hỏi.

“A?” Người đàn ông ngây người một lát, không thể thích ứng với mỹ nữ bên cạnh này vừa mở miệng đã nhắc đến vấn đề “Tiền” tầm thường như vậy.

“Tôi hỏi anh, anh là người có tiền sao?” Thời Mễ Mễ cười càng rực rỡ.

Ai, mỹ nữ chính là mỹ nữ, cho dù mở miệng ngậm miệng đều là tiền, cũng giống nhau khiến cho người say mê.

“Có chút tài sản nhỏ.” Anh đứng tên ít nhất cũng có một căn nhà và một cái xe, tuy nói còn đang trả tiền vay, nhưng so với những người phải mượn tiền sống qua ngày anh cũng được xem như giàu có.

“Một căn nhà lớn, một cái xe, vài trăm vạn tiền gửi ngân hàng?”

“A?!” Người đàn ông há hốc miệng, trong mắt mỹ nữ tài sản nhỏ đều đạo người như vậy sao?

“Nếu như không có dừng đến làm phiền tôi.”

Khẽ vén mái tóc dài, một trận hương thơm lập tức bay đến.

“Tôi đương nhiên có.” Người đó trước khi phát hiện mình đang nói cái gì đã nói ra khỏi miệng, “Trên thực tế những cái đó căn bản không được xem là cái gì, thật ra tôi còn có một tòa biệt thự trên núi Dương Minh, muốn đến đó xem chút không, còn có thể nhìn thấy phong cảnh ban đêm của đài bắc cùng....”

“Tôi ghét người có tiền.” Thời Mễ Mễ đột nhiên mở miệng.

“A?” Người đó đang bận rộn nói khoác đột nhiên ngẩng người lần thứ hai.

“Càng ghét kẻ nghèo hèn rõ ràng không có tiền còn khoe khoang mình có tiền.” Cô cười một cách độc ác, “Anh có phải loại người làm cho người ta ghét không, vị tiên sinh này?”

Lần nữa không chịu được công lực chữ gà mắng chó cao siêu của cô, người đó không nói một tiếng lập tức mượn cớ chạy trốn.

“Ngu ngốc.” Thời Mễ Mễ tức giận nói một câu, sau đó cô chuyển hướng nói với người phục vụ: “A Ken, cho tôi một ly rượu nữa.”

“Đây là ly thứ năm rồi, Thời tiểu thư, tối nay muốn tôi thay cô báo cho vị tiên sinh hoặc tiểu thư kia đến đưa cô về nhà không?” Lúc phục vụ a Ken đem rượu đưa đến trước mặt cô hỏi.

Bởi vì Thời Mễ Mễ và ông chủ quán bar này là bạn bè, cho nên toàn bộ nhân viên trong quán bar từng được dặn dò qua, bất cứ lúc nào trong quán bar cũng phải chú ý an toàn cho vị tiểu thư vạn nhân mê này, đặc biệt là sau khi cô uống rượu, bọn họ càng phải thay cô chú ý những cảm thú có dụng ý khác đối với cô chia ra nhanh vuốt ma quỷ, quan trọng nhất là, lúc cô một mình một người đến uống rượu, nhất định phải thay cô tìm được người có thể tin tưởng đưa cô về nhà.

Thời Mễ Mễ đang muốn mở miệng thì lúc này điện thoại cô để trên quầy rượu bắt đầu rung lên.

“Có người chuẩn bị đến đón tôi.” Cô cười, nói với a Ken, bởi vì người biết số điện thoại này của cô đều là bạn bè tốt đáng tin nhất của cô.

Cô đưa tay cầm điện thoại lên, lúc nhìn thấy tên người gọi đến hiện trên màn hình liền mỉm cười một cái.

“Học trưởng, anh gọi đến rất đúng lúc, đến đón em được không?” Cô nói vào điện thoại, “Em đang ở đâu à? Trong quán của lão Đường. Uống rượu? Đương nhiên, đến quán bar không uống rượu chẳng lẽ đến ngủ sao? Ách, được, được, em biết rồi, em chờ anh. Bye bye.”

“Là Đoàn tiên sinh sao?” A Ken giống như khẳng định hỏi.

“Đúng.” Thời Mễ Mễ cười, gạt đầu, cầm lấy ly rượu uống một ngụm, hai ngụm, ba ngụm, một ly rượu liền bị cô uống hết. “Thêm một ly nữa.” Cô đem cái ly không đầy về phía trước cho a Ken. Bởi vì học trưởng sẽ đến đón cô, cô uống đến say chết cũng không sao.

“Một ly nữa cô sẽ say mất, Thời tiểu thư.” A Ken làm hết trách nhiệm khuyên cô.

“Không sao, học trưởng của tôi sẽ đến đón tôi.” Thời Mễ Mễ toét miệng cười nói, rõ ràng đã say 7 phần, bởi vì mỹ nữ như cô bình thường sẽ chỉ che miệng cười, toét miệng cười rất không thực nữ, lúc cô tỉnh táo tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

“Đoàn tiên sinh tuy là học trưởng của cô, nhưng cũng là một người đàn ông.” A Ken nhắc nhở cô.

“Tôi biết anh ta là một người đàn ông nha, hơn nữa còn là loại đàn ông bề ngoài rất, rất đẹp trai, đáng tiếc anh ta không có tiền.” Thời Mễ Mễ chống cằm nghiêng mặt nói.

A Ken nhin không được trọn hai mắt, cô thế nhưng nói Đoàn tiên sinh không có tiền?! Có nhầm không vậy, tuần trước tạp chí kinh tế tài chính mới bình chọn đoàn tiên sinh là người đàn ông thứ ba trong 10 người đàn ông độc thân kim cương xuất sắc nhất, nếu như cậu ta nhớ không nhầm, giá trị con người đoàn tiên sinh ít nhất cũng 500 triệu trở lên, mà cô thế nhưng lại nói anh ta không có tiền? Rốt cuộc là cô không biết rõ tình huống vẫn là 500 triệu trong mắt cô thật sự không được xem là cái gì?

Nhìn không được, cậu ta xoay người đi vào căn phòng phía sau, đem quyển tạp chí kinh tế tài chính kia mở ra, hơn nữa mở đến trang giới thiệu về Đoàn Dục Thần đặt trước mặt cô.

“Đây là cái gì?” Thời Mễ Mễ chớp chớp đôi mắt say rượu, cố gắng muốn nhìn rõ cái gì đen đen trắng trắng trước mặt giống như một quyển sách. Tại sao cô giống như nhìn thấy một gương mặt vui vẻ rất, rất quen thuộc trên đây. A, hình như là học trưởng a!

“Tập chí kinh tế tài chính.” A Ken nói.

“Tấm ảnh này hình như là học trưởng của tôi.” Thời Mễ Mễ chỉ vào tấm hình trên tạp chí, cười khanh khách nói.

“Không phải là hình như, anh ta chính là Đoàn tiên sinh.” Không chịu nổi việc cô từ đầu đến cuối chỉ chú ý đến tấm hình kia, a Ken đưa tay chỉ vào 5 chữ lớn bên cạnh tấm hình, “Nhìn chỗ này một chút.” Cậu ta nói.

“Thân...ân...5...” cô mơ mơ màng màng cố gắng đọc ra hai chữ trong đó.

“Giá trị con người 500 triệu.” A Ken lần nữa nhìn không được thay cô đọc ra những chữ đó, sau đó mắt không chuyển thái độ phản ứng trên mặt cô.

Di? Không có phản ứng?

“Bụp!” Đầu của cô đột nhiên gục xuống, bụp một tiếng đụng vào quầy rượu, tiếp đó say rượu nằm bất động.

Không, người phục vụ a Ken lập tức thay đổi kết luận lúc trước, cô không phải là không có phản ứng mà là say rồi. Người phụ nữ thật sự là....

“Uhm_____”

Một tiếng rên khẽ đến từ trên cái giường rộng lớn dưới lớp chăn lông dê, một cánh tay thon dài trắng muốt từ trong chăn vươn ra, ở bên cạnh giường tùy ý tìm mấy thứ, sau khi tìm không thấy thứ cần tìm, một cái đầu xinh đẹp mang theo thái độ ngờ ngạc mới từ trong chăn chui ra.

Cô đầu tiên là nhìn về hướng lúc này mới tìm đồ, sau đó mới quay đầu nhìn về phương hướng quen thuộc, nhưng bốn phía lại không phải vô cùng quen thuộc, lại dần dần nhớ lại tất cả mọi chuyện tối qua.

Ai, cô đang ở nhà học trưởng.

Quay đầu nhìn về phía bên kia cái giường, quả nhiên ở đầu kia tìm thấy thứ cô cần tìm____đồng hồ báo thức, nhưng cô không nghĩ đến bản thân khi tỉnh lại đã gần giữa trưa.

Bên ngoài cửa phòng một mảnh yên lặng, lần nào cô đến làm phiền cũng đều giống như vậy, cho dù là ngày đó là ngày nghỉ cũng không ngoại lệ.

Không cần nghĩ không cần hỏi, vị học trưởng mê công tác kia của cô nhất định lại đến công ty tăng ca rồi, thật sự là một tên ngốc không biết nghỉ ngơi là gì!

Nằm ở trên giường trừng mắt nhìn trần nhà đến ngây người, loại phóng túng này không ngờ lại thật sự vô cùng hưởng thụ, đương nhiên, điều kiện trước tiên là nếu như cái bao tử của cô không tại lúc này đối đến nỗi ừng ực kêu lên.

Khẽ than nhẹ một tiếng, Thời Mễ Mễ ngồi dậy bước xuống giường, tiếp đó đi vào phòng tắm trong phòng dành cho khách, sau khi tắm rửa thơm tho mới lấy khăn tắm quấn quanh người đi ra khỏi phòng tắm tìm đồ ăn.

Đi đến nhà bếp mở tủ lạnh ra nhìn, ai, ngoại trừ mấy lọ đồ uống, gần như trống rỗng.

Lại đi đến bên cạnh bàn bếp, nhón chân mở tủ quầy trên đầu ra nhìn, ai, ngay cả mì ăn liền cũng không nhìn thấy nữa gói.

Bên dưới cái bàn trong phòng khách? Chắc là có một ít kẹo, bánh bích-quy gì đó..., có thể để cho cô lót bụng chút?

Cô đi đến phòng khách, khom lưng thò đầu nhìn vào bên dưới cái bàn phía trước ghế sofa, lại bởi vì vậy làm cho cái khăn tắm quần dưới nách bị tuột ra, rơi xuống trước ngực. Cô khẽ kéo một cái, không quá để ý tiếp tục tiếp tục bò ở trên sàn lục lọi nhìn đồ vật dưới cái bàn.

Dù sao trong nhà cũng chỉ có một mình cô, cho dù muốn cô cả người trần trụi cô cũng dám.

Suy nghĩ mới như vậy lướt qua đầu, không nghĩ đến phía cửa lớn lại đột nhiên truyền đến âm thanh mở khóa cửa, Thời Mễ Mễ trong nháy mắt mở to hai mắt, nhanh như chớp nhảy lên, lại không cẩn thận đập lên khăn tắm vừa mới bị rút ra, a lên một tiếng, cô đầu tiên là eo bị va phải, sau đó ngã sấp trên sàn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Dục Thần ở ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu trong phòng, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất xông vào trong, lại trong một giây bị cảnh sắc tươi đẹp trước mắt làm cho ngây người tại chỗ.

“Hỗn đản, anh còn nhìn! Nhanh đóng cửa lại!” Thời Mễ Mễ cả gương mặt đỏ lên giống như sắp nổ tung, nhanh chóng cầm lấy khăn tắm che đi vị trí quan trọng trên người mình kêu lên nói.

Đoàn Dục Thần giật mình, sau khi nhanh chóng bỏ lại một câu “Xin lỗi”, xoay người, phanh một tiếng, liền đóng cửa lại đem chính mình nhốt ở bên ngoài.

Thịch! Thịch! Thịch! Anh đè tay lên ngực, đè phòng trái tim của mình đập nhanh quá mà không cẩn thận rớt ra ngoài.

Ông trời, anh sao có thể may mắn như vậy...ách, không phải, sai rồi, anh sao có thể như vậy...như vậy...xong rồi, ngoại trừ hai chữ may mắn, anh hoàn toàn không tìm được từ nào khác để hình dung việc vừa mới xảy ra.

Trời biết anh yêu thầm học muội vạn nhân mê này cũng đã hơn 10 năm, ngoại trừ nhiệm vụ thỉnh thoảng lúc cô uống rượu, phụ trách đưa cô về nhà, ôm cô đặt lên giường mới có cơ hội hơi hơi gần gũi cô một chút, hai người bọn họ ngoài trừ quan hệ học trưởng và học muội thì không có gì khác, nhưng là lúc này...ông trời, không thể tưởng tượng, cứ tiếp tục nghĩ đến anh nhất định sẽ bởi vì không thỏa mãn dục vọng mà chết bất đắc kỳ tử.

“Học trưởng?” Giọng nói của cô từ trong cửa truyền ra.

“Anh ở đây.” Làm thông yết hầu, anh lên tiếng nói.

“Anh đi vào được không?”

Tại sao trong giọng nói của cô phẳng phát giống như có chút đau đớn?

“Anh vào đây.” Thông báo trước một tiếng, sau đó mới đẩy cửa đi vào, lại một lần nữa, Đoàn Dục Thần bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người tại chỗ. Cô thể nhưng vẫn duy trì tình trạng lúc này giống như lúc anh bước ra ngoài, nửa thân trần nằm trên sàn bên cạnh cái sofa trong phòng khách.

“Đóng cửa lại được không?” Thời Mễ Mễ đau khổ nói, nhưng sắc mặt vẫn như cũ đỏ bừng.

Đoàn Dục Thần do dự nhìn cô. “Em...”

“Cái eo của em giống như bị trật, rất đau!” Đau quá nhịn không được nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống từ khóe mắt của cô.

Nghe vậy, Đoàn Dục Thần đột nhiên mở to hai mắt, sau khi đóng cửa lại dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên cạnh cô.

“Sao vậy? Em bị trật chỗ nào, rất đau sao? Có thể tự mình đứng lên không?” Chân mày anh nhíu chặt, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Thời Mễ Mễ lắc đầu, càng đau đớn hơn, nước mắt từ khóe mắt cô rơi xuống. Hu hu hu, thật sự rất đau.

Đoàn Dục Thần nhìn cô nửa người trần trụi, chỉ do dự một giây liền duỗi hai tay, một tay vòng qua dưới cái nách trần của cô, tay kia lại ôm dưới đầu gối cô.

“Anh sẽ chậm chậm ôm em lên, nếu đau liền nói cho anh biết.” Anh nói với cô, sau khi cô rưng rưng nước mắt gạt đầu, bắt đầu hành động.

“A!”

Anh mới dùng sức một chút, cô liền sợ hãi kêu thành tiếng, dọa anh lập tức giảm sức ở hai tay, vẻ mặt lo lắng nhìn cô.

“Rất đau phải không?”

Cô cắn môi gạt đầu.

“Nhưng em không thể nằm mãi trên sàn, nhất định phải đứng dậy mới được.” Anh dịu dàng nói với cô, “Chịu đựng một chút được không?”

Cô không trả lời, trực tiếp vươn tay ôm lấy cổ anh, dùng hành động nói với anh “Làm đi, em chuẩn bị tốt rồi.”

“Chịu đựng một chút.” Đoàn Dục Thần hít sâu một hơi nói, tiếp theo liền bắt ngừng dùng sức đem cô từ trên mặt sàn ôm lên.

“A!” Thời Mễ Mễ đau quá sợ hãi kêu lên, 5 ngón tay ở trên gáy của anh lập tức bấm vào trong thịt.

Chân mày Đoàn Dục Thần hơi hơi nhăn lại, nhanh chóng đi về phía phòng của khách, đương nhiên, lúc đặt cô ở trên giường lại là một sự giày vò đau khổ khác.

Thời Mễ Mễ đau đến nỗi không ngừng hô hấp, nước mắt càng là nén không được không ngừng chảy ra từ đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ của cô.

Hu hu hu, rất đau! Trong cuộc đời này của cô cũng chưa từng là qua việc xấu gì, vì sao ông trời muốn trừng phạt cô như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì cô hẹn hò với người đàn ông đã có gia đình sao? Thế nhưng từ đầu đến cuối cô căn bản là không biết đối phương là người đã có gia đình, muốn trừng phạt cũng nên trừng phạt tên hôn dân đã lừa dối cô chứ? Hu hu hu, đau quá đi.

“Anh nhất định phải đem em đi khám bác sĩ.” Nhìn thấy cô bởi vì đau mà khóc đến nỗi hai mắt sưng húp, chân mày Đoàn Dục Thần nhíu chặt, nghiêm túc nói.

Thời Mễ Mễ đau đến nỗi không thể trả lời.

“Em có thể tự mặc quần áo không?” Anh hỏi, lúc không nhận được câu trả lời của cô anh lại hỏi lại một lần nữa. “Mễ Mễ, em có thể tự mình mặc quần áo không?”

Cuối cùng cô nhìn anh tiếp theo khó khăn lắc đầu. Nước mắt liên tục chảy xuống từ khóe mắt của cô làm cho cô càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Đoàn Dục Thần đấu tranh nhìn cô, anh biết nếu như muốn đưa cô khám bác sĩ đầu tiên nhất định phải giúp cô mặc quần áo nhưng ông trời ơi, anh làm sao đây?

“Mễ Mễ, anh phải mặc quần áo cho em.” Anh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói với cô.

Thời Mễ Mễ đang nhắm mắt lại vì quá đau gạt đầu đồng ý.

Trong phòng đột nhiên trở nên im lặng, im lặng đến nỗi giống như một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy âm thanh. Đoàn Dục Thần lần nữa nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của mình một cách rõ ràng, thật! Thật! Thật!

“Học trưởng, em rất đau, động tác của anh có thể nhanh một chút được không?” Mở to mắt nhìn thấy anh vẫn đang đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, Thời Mễ Mễ nhịn không được khẽ rên một tiếng nói, trong lòng không biết vì sao muốn cười.

Thật sự là ngu ngốc a! Bình thường đàn ông gặp phải loại chuyện này, ai không sẽ nắm bắt cơ hội anh cứu mỹ nhân này thật tốt, hơn nữa thừa cơ giở trò một phen, chỉ có vị học trưởng ngốc này của cô hiền lành đến nỗi khiến người khác phải thở dài, hèn chi anh đẹp trai như vậy, lại đường đường là phó tổng giám đốc một công ty nhà nước đến bây giờ vẫn độc thân một người.

“Anh đi lấy bộ đồ thoải mái đến.” Đoàn Dục Thần giật mình, xoay người nói, lúc đi đến cửa phòng, đột nhiên dừng lại một chút. “Mề Mề, đồ lót của em....” Anh xoay người nhìn cô, do dự không biết nói tiếp như thế nào.

“Anh cho em mượn, của em đã giặt rồi.” Đại khái biết biết anh đang nghĩ cái gì, Thời Mề Mề hơi đỏ mặt nói.

Đoàn Dục Thần ngậy người, sắc mặt không nhin được đỏ lên. Anh nhăn chónh gặt đầu, xoay người quay về phòng lấy đồ.

Không đến một lát, anh mang theo một bộ đồ thoải mái, một cái áo ba lỗ, một underwear mới đi đến phòng của khách. Cũng may anh còn có một cái underwear mới chưa dùng đến có thể cho cô mượn, nếu không chỉ nghĩ đến cô mặc underwear anh đã mặc qua, anh nhất định sẽ vì chảy máu mũi quá nhiều mà chết. Đương nhiên, cái này cũng không chứng tỏ cô mặc underwear mới anh chưa mặc qua thì anh sẽ không có cảm giác, trên thực tế thân thể của anh sớm đã có phản ứng.

Ai, hi vọng cô không phát hiện ra điểm này, nếu không anh nhất định sẽ ngượng đến chết.

“Mề Mề, thử vươn hai tay lên được không?” Hít sâu một hơi, anh đi đến bên cạnh giường đầu tiên là lấy áo ba lỗ ra nói với cô. Chỉ cần trước tiên để cho hai cánh tay và đầu của cô xuyên qua cổ áo và tay áo, như vậy anh liền có thể nhắm mắt kéo áo xuống, như vậy cảnh xuân của cô sẽ không bị lộ ra ngoài.

Thời Mề Mề làm theo lời anh nói, bước đầu tiên thật sự dễ như trở bàn tay nhưng bước thứ hai lại bởi vì tư thế nằm của cô mà bị cản trở.

Đoàn Dục Thần bất đắc dĩ chỉ có thể mở to hai mắt, cẩn thận từng chút một đỡ cô dậy dựa vào mình trong tiếng rên đau đớn của cô, sau đó đem áo ba lỗ kéo xuống phủ lên tấm lưng tuyết trắng của cô. Vẫn giữ tư thế này, anh thừa cơ hội lần nữa mặc một cái áo thoải mái cho cô, tiếp theo đặt cô nằm lại trên giường, lại giúp cô mặc underwear và quần vào. Toàn bộ quá trình, chỉ nhìn mồ hôi trên trán anh liền có thể biết sự khó khăn của nó. Hơn nữa, anh thật sự nhìn thấy hết của cô.

Sau khi mọi việc đã xong, hai người đều lộ ra một chút khó xử.

Đoàn Dục Thần lúng túng tất nhiên là vì bản thân đã nhìn thấy hết của cô, đối với cô có chút áy náy không biết phải làm sao nên cảm thấy lúng túng. Còn về phần Thời Mề Mề, cô lúng túng là bởi vì phát hiện bên dưới của anh đã căng cứng.

Thì ra vị học trưởng này của cô cũng giống những người đàn ông bình thường khác, đều có lúc kích động, thật sự khiến cho người khác bất ngờ.

Phút khó xử qua đi, thay thế bằng sự tò mò và thích thú vô tận, Thời Mề Mề ánh mắt không chuyển nhìn vị học trưởng mà cô quen biết đã hơn 10 năm, đột nhiên phát hiện nếu như đem bỏ mối quan hệ học trưởng học muội này qua một bên, đơn giản dùng ánh mắt phụ nữ nhìn đàn ông đến nói, vị học trưởng này của cô cũng không phải người đàn ông bình thường, hơn nữa ít nhất cũng được 9 phần trong tiêu chuẩn trung bình của cô.

Vừa đẹp trai, dịu dàng chăm sóc lại không lảng nhãng, ngoại trừ việc không có tiền hầu như không có khuyết điểm nào khác..

“Khụ!” Đoàn Dục Thần ho nhẹ một tiếng phá vỡ sự yên lặng bốn phía làm cho người ta ngệt thở. “Chúng ta nên đến bệnh viện thôi.” Anh khom lưng cẩn thận từng chút một ôm cô từ trên giường lên.

Cảm giác đau nhức từ eo truyền lên làm cho Thời Mề Mề nhin không được hơi co rúm lại, móng tay bấu vào cánh tay anh.

“Chịu đựng một lát thôi.” Anh nhăn mày nói.

Thời Mề Mề gặt gặt đầu, trên thực tế, bây giờ ngoại trừ những động tác quá mạnh, eo của cô cũng không giống lúc mới đầu đau buốt như vậy.

“Học trưởng, anh có bạn gái không?” Trên đường đi, cô buồn chán mở miệng hỏi.

“Không có, sao đột nhiên hỏi như vậy, em muốn giới thiệu cho anh sao?” Đoàn Dục Thần cúi đầu nhìn cô một chút, cho là cô muốn nói chuyện phiếm để dời đi sự chú ý vào cơn đau, liền thành thật trả lời, đồng thời cùng cô nói chuyện.

“Trong trí nhớ của em, hình như từ trước tới giờ anh không có bạn gái. Vì sao vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì anh có một cô bạn vô cùng phiền phức, luôn bất ngờ muốn anh đến đón, còn ở nhà anh qua đêm.” Anh nói đùa.

“Cho nên anh không phải không quen mà là không tìm được một người có thể bao dung anh có một người bạn tri kỷ là nữ?” Cô nhăn mày nói.

“Hoàn toàn chính xác.”

“Nói cách khác, là em hại anh không quen được bạn gái?”

“Uhm.”

“Vậy tội lỗi của em không phải quá lớn sao?”

“Nói không sai.”

Sau một hồi im lặng.

“Học trường?”

“Uhm?”

“Lúc này khi anh nhìn thấy cơ thể em, có phải cũng hưng phấn lên không?”

Cả người Đoàn Dục Thần đột nhiên chấn động, thiếu chút té ngã. Anh cúi đầu trừng cô, thái độ trên mặt không rõ là tức giận hay bối rối.

“Em có thể giữ cho anh chút mặt mũi, làm như không biết được sao?” Một lúc sau, anh cười khổ nói.

“Nếu như anh biết em từng một lần cho là anh là gay, anh sẽ không nói như vậy.” Cô nói.

“Cái gì?” Đoàn Dục Thần đột nhiên ngừng lại, ngạc nhiên cúi đầu trừng cô, “Gay?”

Cánh tay đang ôm lấy cổ anh của Thời Mễ Mễ, vỗ vỗ vai anh hai cái an ủi nói. “Yên tâm, bây giờ em tuyệt đối không hiểu lầm nữa, bởi vì sự thật đã chứng minh tất cả.”

“Anh nên nói tiếng cảm ơn hay là anh rất vui mừng?” Sau khi trừng mắt nhìn cô một hồi, Đoàn Dục Thần cười khổ hỏi.

“Cảm ơn lát nữa nói tiếp, anh trước tiên trả lời câu hỏi của em. Anh cương cứng đơn thuần là vì nhìn thấy thân thể trần trụi của phụ nữ mà hưng phấn, hay là bởi vì anh có một chút hứng thú nào đó với em?” Thời Mễ Mễ không làm người khác ngạc nhiên chết không buông tha tiếp tục hỏi.

“Mễ Mễ, để cho anh chút mặt mũi được không?” Đoàn Dục Thần nhin không được rên rỉ cầu xin.

“Mặt mũi không thể làm cơm ăn, nhanh trả lời em.” Cô nũng nịu thúc giục.

“Eo của em không đau nữa sao?” Anh âm mưu thay đổi chủ đề.

“Đau, nhưng không đau giống lúc trước nữa. anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.” Cô không chút buông tha.

Quen biết cô cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tự nhiên biết lúc cô nổi lên ngang bướng ngay cả 10 con bò cũng không kéo cô nhúc nhích được. Cho nên nếu anh thông minh, tốt nhất bây giờ nên trả lời câu hỏi của cô, nếu không đợi một lát cho dù đến bệnh viện, cô trước mặt bác sĩ, y tá những người thứ 3 kia cũng sẽ không xấu hổ không ngừng hỏi anh vấn đề này cho đến khi anh trả lời cô.

“Trước khi anh trả lời nói cho anh biết, đáp án của anh sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của giữa chúng ta sao?” Anh hỏi.

Thời Mễ Mễ giống như suy nghĩ một hồi, thành thật gật đầu.

“Sẽ, nhưng em bảo đảm chỉ có tốt lên không xấu đi, tệ nhất chính là tiếp tục tình trạng như bây giờ.”

Đoàn Dục Thần nghi ngờ nhìn cô, muốn từ thái độ trên mặt cô tìm ra một chút manh mối, kết quả hoàn toàn không có gì. Rốt cuộc tốt và xấu trong lời nói của cô nên định nghĩa như thế nào, mà câu trả lời nào là theo khuynh hướng tốt, câu trả lời nào thì theo khuynh hướng xấu?

Ông trời, tự nhiên sao cô lại kiên quyết muốn lấy vấn đề nan giải này ra làm khó anh nha? Cũng không nghĩ đến 10 năm qua, anh vì cô tận tâm tận lực như thế nào, cô không đáp lại thì thôi còn làm khó anh như thế này. Thật sự đáng giận!

Thế nhưng cô đáng giận thế nào chỉ có như vậy, không hiểu tình cảm của anh là một tội, không nhìn ra điểm tốt của anh là một tội khác, mà đáng giận nhất, nhất, nhất vẫn là cô có nhiều bạn trai vô cùng, làm cho anh muốn nhân lúc cô không có ai mà tiến đến đều không có cơ hội.

Ai, bỏ đi, cái này có lẽ là kiếp trước anh nợ cô.

“Em đảm bảo?” Anh hỏi.

“Em đảm bảo.”

“Được rồi, đáp án là cái thứ hai.”

“Anh có tình cảm với em?” Thời Mễ Mễ vui mừng kinh ngạc nói, đây chính là điều mà cô hi vọng.

Học trưởng luôn luôn dịu dàng quan tâm chăm sóc cô, người lại anh tuấn phóng khoáng, chính là người vô cùng hoàn mỹ để chọn làm bạn trai. Tuy nói anh không có gia thế hiển hách, gia tài cũng bình thường, nhưng cô đã chịu đựng những người có tiền lời nói và suy nghĩ không giống nhau đủ rồi.

Có lẽ trời sinh đã định cô không có số làm thiếu phụ nhân nhà giàu có, đã như vậy, cô sao có thể làm cho bản thân bỏ qua người đàn ông tốt như học trưởng đây?

Biết đâu có lẽ học trưởng mới là người chồng đã định kiếp này của cô.

“Học trưởng, anh nói thật sao? Anh không lừa em?” Cô chăm chú nhìn anh hỏi.

“Sự tự tin của em vừa nãy chạy đâu mất rồi?” Đoàn Dục Thần hơi mỉm cười trêu cô.

Thời Mễ Mễ không cười, lại nghiêm túc chưa từng thấy trịnh trọng nhìn anh.

“Học trưởng.” Cô kêu lên, “Anh nếu đã có tình cảm với em, chúng ta...” Cô đột nhiên hơi mỉm cười với anh, “Chúng ta nên hẹn hò thử xem không?”

2. Chương 2

“Sao lại trừng trừng nhìn hình ảnh của mình đến ngây người như vậy?”

Tạp chí phía trước đột nhiên bị người khác lấy đi, ánh mắt của Đoàn Dục Thần đi theo tạp chí lên cao, đem ánh mắt chuyển đến người mới đến___Tôn Cứ, cấp trên đồng thời là bạn học của anh.

“Cậu đến rất đúng lúc, tôi đang muốn hỏi cậu quyển tạp chí này rốt cuộc là chuyện gì?” Đoàn Dục Thần nhăn mày hỏi.

“Cái gì mà chuyện gì? Tổ thấy bọn họ chụp hình cậu rất đẹp, viết cũng rất tốt nha.” Tôn Cứ liếc tạp chí một cái, cười rạng rỡ nói.

“Tổ cho là cuộc phỏng vấn kia là của tạp chí công ty, cậu vì sao muốn lừa tổ?”

“Không lừa cậu, cậu sao có thể cho người ta phỏng vấn?”

“Vì sao tớ phải để người khác phỏng vấn, tớ lại không muốn nổi tiếng, mà cậu rút cuộc vì sao lại làm như vậy?” Anh nhìn Tôn Cúc chăm chú hỏi, từ lúc bắt đầu nhìn thấy cuốn tạp chí này anh đã luôn suy nghĩ vấn đề này.

“Đương nhiên là vì muốn giúp cậu.” Tôn Cúc nhướn mày.

“Giúp tớ?”

“Trước tiên cậu nói cho tớ vì sao muốn xin nghỉ?” Phớt lờ thái độ nghi ngờ trên mặt anh, Tôn Cúc phe phẩy đơn xin nghỉ phép trong tay, sau một hồi vờ vàng nói: “Chờ một chút, để tớ đoán xem đúng không không, có phải là có liên quan đến học muối kia của cậu?”

Đoàn Dục Thần không nói một câu nhìn anh ta, hoàn toàn đoán không ra nụ cười như không cười trên mặt anh ta là rút cuộc là có ý gì?

“Tớ đoán đúng không?” Anh ta hỏi.

“Rút cuộc cậu đang làm gì, Tôn Cúc?” không muốn lãng phí thời gian để đoán, anh hỏi thẳng vào vấn đề.

“cậu trước tiên trả lời cho tớ đúng hay không?”

“Đúng, tớ xin nghỉ chính xác là vì Mẽ Mẽ nhưng là chuyện này rút cuộc có liên quan gì đến chuyện cậu hại tớ xuất hiện trên tạp chí?”

“Đương nhiên có liên quan, nhưng cậu trả lời một câu hỏi nữa của tớ, cô ấy, ý tớ là cái cô học muối làm cho cậu yêu thầm mười năm mà chậm chạp không dám thổ lộ kia, cô ấy có phải nói muốn hẹn hò với cậu?”

Đoàn Dục Thần nhất thời ngây ra, trừng mắt nhìn anh ta trân trân, sau đó anh đột nhiên hiểu ra. Anh bỗng nhiên từ trên ghế da bật dậy.

“Cậu_____”

“Tớ nói đúng không, cậu có phải nên cảm ơn tớ a?” Tôn Cúc cười đắc ý.

“Đáng chết? Ai kêu cậu nhiều chuyện vậy?” Anh quát lên tức giận. Thì ra Mẽ Mẽ đột nhiên muốn hẹn hò với anh là bởi vì biết anh đã thắng cấp trở thành người có tiền, thì ra...

Tôn Cúc ngó người ra. “Sao vậy, chẳng lẽ cậu không còn thích cô ấy nữa sao?”

“Sao cậu lại muốn làm như vậy?” Anh chán nản ngồi xuống ghế, cả người giống như trong nháy mắt bị rút hết sức sống, không còn sức lực.

“Vì muốn cảm ơn việc cậu làm cho tớ trước đây. Nhưng có phải tớ làm sai rồi không? Cậu đã không còn thích học muối kia nữa sao?” Trên mặt Tôn Cúc có chút khó xử.

Sau khi Đoàn Dục Thần nhìn anh ta một hồi, chán nản lắc đầu.

“Cậu lắc đầu rút cuộc muốn nói là thích hay là không thích cô ấy?”

“Tớ thích cô ấy.”

“Đã như vậy không phải là tớ không làm sao sao? Cậu đã nói cô ấy thích người có tiền, chỉ cần để cho cô ấy biết cậu là người có tiền, cô ấy tự nhiên sẽ thích cậu, không phải sao?”

“Căn bản là tớ không hi vọng chuyện này, tớ không muốn cô ấy bởi vì tiền của tớ mà yêu tớ, tớ muốn cô ấy yêu là con người tớ! Tôn Cúc, cậu cũng từng yêu, chẳng lẽ cậu không hiểu loại cảm giác mà tớ muốn nói sao?” Đoàn Dục Thần không kìm chế được kích động hỏi.

“Tớ biết cậu đang nói cái gì, nhưng lão Đoàn, cậu đã bên cạnh cô ấy 10 năm rồi, cô ấy có từng quay đầu nhìn cậu một cái không?” Tôn Cúc nghiêm túc hỏi. “Cậu là một nhân tài vô cùng quyết đoán trong kinh doanh, nhưng trong chuyện tình cảm của mình lại làm loạn cả lên. Trong kinh doanh, cậu biết quy tắc âm thầm chờ đợi là không được, vì sao trong chuyện tình yêu lại chỉ biết lặng lẽ chờ đợi? Chuyện tình yêu và kinh doanh kì thật đều cần thủ đoạn và quyết đoán, lặng lẽ chờ đợi chỉ làm cho chính mình mất đi tất cả, chẳng lẽ cậu thật sự muốn chờ đến sau khi thật sự mất đi cô ấy mới hối hận?”

Đoàn Dục Thần sững sờ nhìn anh ta.

“Cậu muốn xin nghỉ phép một tuần phải không? Tớ cho cậu nghỉ một tháng, giữ chức giữ lương, coi như hồng bao bà mai tớ tặng thêm cho cậu, còn một tháng này, cậu muốn tiếp tục làm cái bóng hộ hoa sứ giả hay là thay đổi suy nghĩ, vì hạnh phúc tương lai của bản thân liều một phen, đều tùy cậu.” Nói xong, Tôn Cức tự mình đem đơn nghỉ phép anh viết để ở trên mặt bàn sửa lại thời gian xin nghỉ của anh, sau đó kí tên của anh ta lên, đưa cho anh.

“A.”

Đoàn Dục Thần đưa tay nhận lấy.

“Một tháng sau gặp lại.” Tôn Cức cười cười xoay người rời đi, vào giây phút anh nắm lấy cái nắm cửa đẩy ra, nghe thấy phía sau truyền đến_____

“Cám ơn.”

Anh cũng không quay đầu lại, hướng về phía sau xua xua tay, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Đoàn Dục Thần cúi đầu nhìn đơn nghỉ phép đã được phê chuẩn.

Một tháng, bắt đầu từ ngày mai anh có một tháng nghỉ phép, mà một tháng này sẽ là bước ngoặt trong đời anh?

Ánh mắt của anh hơi hơi nghiêng về phía bên trái, sau đó dừng lại trên cuốn tạp chí đang mở ra còn có hình của anh và bài phỏng vấn.

Giá trị con người 500 triệu? Anh từ trước đến nay đều không biết bản thân có nhiều tiền như vậy, càng không biết bài phỏng vấn ngắn gọn 10 phút kia sẽ phát triển thành một chuyên đề hai trang gần 5 nghìn chữ.

Mà cô thật sự là bởi vì sau khi nhìn thấy bài báo này mới đột nhiên muốn cùng anh hẹn hò sao?

Quên đi, cô có xem cũng vậy mà không xem cũng vậy, giống như Tôn Cức đã nói, anh không thể tiếp tục im lặng chờ đợi nữa, nếu không chờ đến một ngày kia cô thật sự gả cho người ta, mà chú rể không phải là anh, anh nhất định sẽ hối hận đến chết.

Đương nhiên, chuyện này không hề chứng tỏ sau khi anh thay đổi phương pháp chú rể tương lai của cô nhất định sẽ là anh, nhưng là ít nhất có một thứ có thể khẳng định đó là đã từng cố gắng không phải sao?

Hít sâu một hơi, anh đưa tay đem tạp chí cất vào ngăn kéo, không nhìn nó thêm một cái. Quyết định, không suy nghĩ nhiều nữa!

Từ ngày hôm qua sau khi nghe thấy Đoàn Dục Thần vì chăm sóc mình mà xin công ty nghỉ phép một tháng, Thời Mễ Mễ nhúu chặt mày liền không có thả lỏng ra. Cô chưa từng nghĩ đến anh sẽ nghiêm túc như vậy, chính là giây phút kia, cô có chút hối hận nói muốn hẹn hò với anh, bởi vì sự nghiêm túc của anh có chút khủng bố.

“Học trưởng, anh không cần làm như vậy, em có thể tự chăm sóc mình.” Trải qua một ngày, cô vẫn không có cách nào mở miệng nói ra. Anh đối với cô rất tốt làm cho không kiềm chế được hoảng sợ.

“Em ngay cả bước xuống giường cũng không thể, làm sao chăm sóc bản thân?” Đoàn Dục Thần nhìn cô một cái nói, “Đến đây, ăn miếng táo.”

“Cái này chẳng qua là còn mới, có lẽ ngày mai em có thể xuống giường.” Nhận lấy miếng táo anh đưa đến đã gọt hết vỏ, Thời Mễ Mễ không ăn, tiếp tục nhẩn mày nói.

“Bác sĩ nói em muốn xuống giường ít nhất cũng phải chờ 3 ngày sau.”

“Cho dù thật sự như vậy, anh cũng không cần xin nghỉ phép một tháng, chỉ cần nghỉ 3 ngày_____không, anh cần bản không cần xin nghỉ vì em, bởi vì em còn có những người bạn khác có thể chăm sóc em.”

“Em đã là bạn gái của anh, tất nhiên là do anh chăm sóc em, không cần phiền người khác.” Anh không chịu thua nói.

Thời Mễ Mễ lần nữa có loại cảm giác tự gây nghiệp chướng không thể sống, cô nhìn anh, do dự run run khóe miệng, cuối cùng chậm chậm thăm dò mở miệng nói: “Học trưởng, anh có thể quên những lời em đã nói không?”

“Những lời nào?” Anh không hiểu nhìn cô.

“Chính là những lời về....” Cô liếm liếm môi, lại nuốt nước miếng mấy lần mới tiếp tục nói: “Chúng ta hẹn hò thử xem.”

Không gian trong phòng đột nhiên trở thành một trận im lặng, Đoàn Dục Thần không hề động đậy nhìn cô, cảm giác toàn bộ máu trong người giống như đang nhanh chóng đóng băng.

Thời Mễ Mễ bị anh nhìn có chút hoảng hốt cúi thấp đầu, không dám đón nhận ánh mắt của anh, mặc dù cô căn bản không hề biết trong lòng mình là đang sợ cái gì.

“Xin lỗi học trưởng,” Cô nhận lỗi, “Hôm qua bởi vì em bị một tên đàn ông đáng chết lừa gạt, cho nên tâm trạng có chút không ổn định mới tùy tiện nói như vậy, anh có thể quên chuyện kia được không, khôi phục quan hệ học trưởng học muội trước kia của chúng ta?”

Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, trong phòng lần nữa chìm vào một mảng im lặng làm cho người ta nghẹt thở, Thời Mễ Mễ hoảng loạn, không biết làm sao chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh, mà anh giống như luôn chờ giây phút cô nhìn về phía anh, lúc 4 mắt gặp nhau, khẽ nói.

“Vì sao?” Anh hỏi.

Đôi mắt tràn ngập tình cảm của anh làm cho Thời Mễ Mễ trong phút chốc giống như bị hút hồn nói không ra lời, cô vội vàng cúi đầu, chỉ cảm thấy tim đập nhanh không kiểm soát được giống như muốn nhảy ra khỏi ngực cô.

Ông trời, sao lại như vậy? Chẳng lẽ nói, chẳng lẽ cô thật sự động tâm, có tình cảm với anh? Nhưng, chuyện này sao có thể, bọn họ không phải vừa mới quen biết, cũng không phải chưa từng ở chung, cảm giác của cô đối với anh sao có thể nói thay đổi liên thay đổi?

Nhất định là ảo giác, cô tự nói với mình, hơn nữa vụng trộm ngẩng đầu nhìn anh để chứng minh suy nghĩ của mình không sai, nhưng_____

Thịch! Thịch! Thịch! Tim của cô lại lần nữa giống như cơn bão đập nhanh không kiểm soát được.

Thời Mễ Mễ ngẩn người, cô nhìn anh chăm chú, chìm vào đôi mắt sâu như biển của anh, cùng anh 4 mắt nhìn nhau, lần nữa không có sức lực phủ nhận cảm giác của mình với anh.

Ông trời, cô thật sự thích anh rồi, chuyện này sao có thể, sao có khả năng?

“Vì sao? Em sao lại không trả lời anh?” Không nhận ra tâm trạng của cô thay đổi lên xuống, Đoàn Dục Thần vẫn ngập sâu trong sự vô tình của cô, nói thay đổi liên thay đổi.

Thời Mễ Mễ không chớp mắt chăm chú nhìn gương mặt của anh, mắt của anh, lông mày của anh, cái mũi của anh, cái miệng, tất cả đều không có sự thay đổi nào, tổ hợp lại vẫn là học trưởng, nhưng là trời ơi, sao lại như vậy? Như thế này nhìn anh, cô thể nhưng lại có cảm giác xấu hổ, tim đập nhanh.

Trời ơi, đây chính là cảm giác động tâm sao? Có chút khó thở, tiếng tim đập giống như sấm vang dội, sau đó cảm thấy toàn thân đều đang nóng lên, đặc biệt là hai má.

Trời ơi, cô thật sự thích anh, không liên quan đến tiền bạc danh lợi, đây là lần đầu tiên cô đơn thuần chỉ vì thích một người mà động tâm, mà loại cảm giác này, thật sự rất ngắn ngủi!

“Anh biết rồi!”

“Biết cái gì?” Cô chớp mắt, nhìn anh hỏi. Toàn bộ con người hoàn toàn vẫn đang trong sợ hãi.

Đoàn Dục Thần hai mắt rũ xuống không nhìn cô nữa, cũng không trả lời, anh từ trên ghế đứng dậy, từ từ đem một phần 3 trái táo đã gọt xong và dao cắt trái cây trong tay để ở trên cái bàn bên cạnh giường, sau đó xoay người đi về phía cửa.

“Học trưởng! Anh muốn đi đâu?” Hình ảnh anh quay người rời đi làm cho Thời Mễ Mễ hoảng hốt buột miệng kêu lên.

Anh dừng bước, không quay đầu nhìn cô.

“Học trưởng?”

“Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em rồi.” Sau một hồi im lặng, anh đột nhiên nói, không quay đầu lại nhìn cô.

“Học trưởng?” Thời Mễ Mễ kinh ngạc khẽ gọi, không nghĩ đến anh sẽ đột ngột nói như vậy. Còn có, anh vì sao không quay lại đối diện với cô? Chẳng lẽ anh không biết nhìn thấy anh quay lại với cô như vậy, cô sẽ hoảng sợ sao?

“Anh thừa nhận, lúc mới đầu anh thật sự là bị vẻ ngoài xinh đẹp của em mê hoặc, nhưng càng tiếp xúc với em, anh mới phát hiện, anh là bị toàn bộ con người em hấp dẫn, hơn nữa không phải đơn giản chỉ là bị bề ngoài mê hoặc.” Anh tiếp tục nói: “Em thích làm đẹp, say mê đồ hiệu, nhưng không phải vì khoe khoang, đơn giản vì thích mà thôi. Miệng lưỡi em sắc bén, không bỏ qua cho người khác, nhưng là dùng để giúp đỡ người yếu, hoặc để đối phó với những người chỉ biết bắt nạt người khác. Em yêu tiền, thích vui chơi, hơn nữa từ trước đến giờ chưa bao giờ che giấu sự thật này, làm cho người ta vừa yêu vừa hận. Em có rất nhiều ưu điểm, nhưng khuyết điểm càng nhiều, nhưng cho dù như vậy, anh vẫn không tự chủ được thích em, hơn nữa càng ngày càng thích.”

“Học trưởng...”

“Ánh mắt của em luôn luôn hướng về những người có tiền, loại thường dân như anh không phải em không thấy, chỉ là cuối cùng vô tình bị coi nhẹ, cho nên vì để giữ lại ánh mắt của em, điều duy nhất anh chỉ có thể làm là cố gắng làm cho mình trở thành người có tiền.”

“Học trưởng, em trước giờ đều không biết...vì sao anh chưa hề nói với em?” Thời Mễ Mễ cuối cùng nhịn không được khàn giọng nói ra.

Đoàn Dục Thần đơ người đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu cũng không nói cái gì.

“Học trưởng?”

“Em nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ gọi cho Khiết đến chăm sóc em.” Anh đột nhiên hít sâu một hơi nói, tiếp theo liền cất bước đi ra ngoài cửa lần nữa.

“Dừng!” Nhìn thấy anh muốn đi, Thời Mễ Mễ nhất thời sợ hãi kêu lên, đồng thời đưa tay xóc chặn lên, muốn xuống giường cản anh. động tác xuống giường nhanh chóng động đến chỗ đau ở eo ở cô, cô đau đến nỗi kêu thành tiếng.

“A!”

Vừa nghe thấy tiếng kêu của cô, Đoàn Dục Thần liền nhanh chóng quay đầu, anh vội vàng lao về bên cạnh cô, đỡ cô trở lại trên giường.

“Em làm gì vậy? Không phải bác sĩ đã dặn em còn chưa thể xuống giường sao?” Anh nhíu chặt mày trách, giọng nói dịu dàng mà lo lắng.

“Anh muốn đi.” Cô tủi thân liếc anh một cái, trong vành mắt ngập đầy nước mắt vì đau.

Đoàn Dục Thần cắn cắn môi, yên lặng đắp chăn cho cô, không có nói chuyện.

“Học trưởng, anh đừng không để ý đến em được không?” Cô nắm chặt tay anh yêu cầu.

Anh im lặng không nói.

“Học trưởng?” Cô lay lay tay anh, kiên trì nhất định muốn nghe được đáp án cô muốn nghe.

“Em có biết em rất tàn nhẫn không?” Anh nhìn cô, yên lặng một hồi đột nhiên cười khổ nói.

“Vì sao?” Thời Mễ Mễ không hiểu nhìn anh. Muốn anh không được không để ý đến cô là tàn nhẫn?

“Em biết anh thích em, lại muốn giữ anh ở lại bên cạnh em nhìn em và người đàn ông khác hẹn hò, cái này không phải tàn nhẫn sao?” Anh hỏi

“Em đâu có muốn hẹn hò với người đàn ông khác nha.” Cô trong nháy mắt mở to hai mắt vì mình giải thích. “Học trưởng, em đã hẹn hò với anh, liền không có khả năng sẽ một chân đạp hai hay nhiều thuyền, cùng người đàn ông khác hẹn hò, anh hẳn là biết tính cách của em mới đúng nha.”

“Hẹn hò với anh?” Anh nghi ngờ nhìn cô, chậm chạp nói: “Vừa nãy em không phải muốn anh quên chuyện này sao?”

“A!” Thời Mễ Mễ lập tức khê kêu một tiếng.

Nghe anh nhắc lại như vậy, cô mới nhớ trước khi cô phát hiện chính mình động tâm với anh, bọn họ giống như đang nói về chuyện này, trời ơi! Cô sao lại nhanh quên như vậy? Thế nhưng đem những lời mình nói vài phút trước hoàn toàn quên mất! Hèn chi lúc nãy anh lại có những phản ứng kì quái như vậy, cô thật sự là...!

“Xin lỗi học trưởng, lúc nãy em chỉ là nói đùa với anh mà thôi.” Cô rụt cổ lại, thè lưỡi trêu anh.

Đoàn Dục Thần trợn mắt trợn trời nhìn cô.

“Xin lỗi, em không nghĩ đến anh sẽ tưởng thật.”

Anh vẫn trừng cô, không nói một câu.

“Anh đừng tức giận được không?”

Anh vẫn không nhúc nhích.

Thời Mễ Mễ bị anh nhìn không biết làm sao, con mắt vừa đảo, tiếp theo liền đột nhiên kêu lên một tiếng a, quả nhiên, anh lập tức có phản ứng.

“Sao vậy? eo của em lại đau sao?” Về mặt anh quan tâm hỏi.

“Không phải, chỉ là học trưởng tóc của anh hình như có cái gì đó, anh đến gần chút, em giúp anh nhìn xem.” Cô mỉm cười nói.

Đoàn Dục Thần đột nhiên có loại cảm giác bị lừa, anh nhìn cô, đành chịu hít sâu một hơi, sau đó vươn tay phải vuốt tóc của mình.

“Vẫn còn, anh lại gần đây chút, em giúp anh lấy đi.” Cô nhiệt tình nói với anh.

Nhìn cô nhiệt tình như vậy, Đoàn Dục Thần không từ chối nữa, chỉ cúi đầu lại gần cô, sao biết cô lại đột nhiên vươn người về phía anh, tiếp theo liền đem môi đỏ ỏ ấn lên mặt anh. Anh giống như bị điện giật đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy hai má cô đỏ lên nhìn anh.

“Xin lỗi, anh đừng giận nữa được không?” Cô dịu dàng khẩn cầu.

Đoàn Dục Thần ngẩn ngơ vỗ nhẹ chỗ má bị cô hôn, một hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

“Anh vẫn còn tức giận sao?” Thích bộ dạng anh ngây ngốc vì cô, Thời Mễ Mễ chớp chớp đôi mắt mê người, dịu dàng hỏi.

Đoàn Dục Thần ngu ngơ lắc đầu.

“Ha!” Thời Mễ Mễ nhất thời nhin không được bật cười thành tiếng. Trời a, sự dịu dàng của cô thế nhưng có thể làm cho học trưởng cũng có bộ mặt ngu ngốc như vậy, rất rất đáng yêu a!

Tiếng cười của cô làm Đoàn Dục Thần từ nãy đến giờ vẫn luôn lộ ra bộ dạng đờ đẫn giật mình tỉnh lại, anh nhìn cô cười khanh khách, hai mắt híp lại, đột nhiên duỗi tay chống lên giường ở hai bên người cô, sau đó không báo trước một tiếng cúi người hôn lên đôi môi đỏ mềm mại của cô.

Lúc này người mắt tròn tròn đối lại là Thời Mễ Mễ.

Anh ngậm lấy môi dưới của cô tinh tế mát, lưỡi di động dịu dàng trên cánh môi của cô, động tác không tiến thêm một bước. Giống như chờ cô chủ động, cũng giống như chờ cô đồng ý.

Cô nhìn anh, anh nhìn lại cô, sau đó, cô chậm chậm vươn hai tay ôm lấy anh, đồng thời nhắm lại hai mắt đồng ý với anh, và anh thì nhanh chóng hôn càng sâu, vì mối quan hệ mới của hai người đóng dấu ấn, in xuống dấu ấn mới.

Quan hệ học trưởng học muội hơn mười năm, từ đây thành thành thật thật lên cấp trở thành người yêu.

Tình yêu lúc đầu rất là ngọt ngào, nhất là lúc Đoàn Dục Thần chăm sóc cô từng li từng tí, Thời Mễ Mễ thật sự giống như con cá an nhàn trong biển vô cùng hạnh phúc.

3 ngày sau đến hạn ra viện, nhưng bởi vì vị trí Thời Mễ Mễ bị thương là eo, vì thế bác sĩ tuy để cho cô ra viện nhưng hết lần này đến lần khác cản dận cô phải nghỉ ngơi nhiều, sau khi điều dưỡng thêm một thời gian nữa mới có thể vận động mạnh, nếu không e là sẽ để lại một chút di chứng.

Thời Mễ Mễ luôn miệng gật đầu nói được, trên thực tế sớm đã bị tin tức có thể xuất viện làm cho mê muội, căn bản một câu cũng không nghe vào, muốn lập tức quần quýt lấy Đoàn Dục Thần cùng cô đến quán bar chơi.

“Không được.” Đương nhiên, đề nghị của cô lập tức bị người nhớ kỹ từng lời bác sĩ đã dặn là Đoàn Dục Thần một mực từ chối.

“Vì sao không được?” Cô mở to hai mắt kêu lên.

“Em vừa mới ra viện...”

“Chính vì vừa mới ra viện mới nên đi chơi nha. Anh không biết đâu 3 ngày trong bệnh viện kia, chính là sắp làm cho em buồn chết, được rồi, học trưởng, chúng ta đến quán bar đi chơi đi, tiện thể hẹn Khiết bọn họ ra gặp.” Cô làm nũng nói.

“Anh nói không được chính là không được.” Thái độ của Đoàn Dục Thần chính là không thể thương lượng.

“Học trưởng...”

“Không được.”

Thời Mễ Mễ buồn bực trừng mắt nhìn anh, “Bác sĩ đã cho em xuất viện thì chứng tỏ bệnh của em đã tốt rồi.”

“Lúc em xuất viện, ông ấy đã đặc biệt dặn dò muốn em trong thời gian ngắn không thể vận động mạnh, anh nghe rất rõ ràng, cũng nhìn thấy em gật đầu với ông ấy.”

“Nhưng là...” Thời Mễ Mễ muốn nói lại thôi ngậm miệng lại, bởi vì nghe anh nhắc đến, cô mơ hồ nhớ lại hình như có chuyện này. Thế nhưng ba ngày qua cô buồn sắp điên rồi, bây giờ nếu lại kêu cô ngoan ngoãn ở trong nhà, cô nhất định sẽ phát điên!

Không được, nói cái gì cô cũng phải đi chơi mới được.

“Vậy chúng ta không nhảy, chỉ đơn giản đi uống vài ly được không?” Cô lui một bước lần thứ hai thỉnh cầu nói.

“Không được.”

“Này cũng không được, kia cũng không được!” Thời Mễ Mễ có chút tức giận kêu, “Em cũng đã nói chúng ta sẽ không nhảy, chỉ đơn giản đi uống mà thôi, vì sao không được? Anh đừng nói với em bác sĩ cũng dặn dò nói em không được uống rượu!”

“Bác sĩ không đặc biệt dặn dò em không thể uống rượu,” Đoàn Dục Thần nhìn cô một cái, vẫn dùng phương thức ôn tồn nói. “Nhưng theo như tính cách của em, em khẳng định bản thân sẽ không nhất thời hứng khởi, nhịn không được đừng đưa nhảy theo nhạc sao?”

“Em...”

“Không cần nói, em đương nhiên sẽ.” Anh thay cô trả lời, “Dù sao danh hiệu vạn nhân mê nói lên không đơn giản chỉ là tướng mạo bên ngoài của em, còn bao gồm phong thái khi em bắt đầu chơi đùa, làm loạn cùng với tính cách vô cùng tùy tiện.”

Thời Mễ Mễ lập tức bĩu môi nhìn anh, có lúc cô còn thật sự ghét anh so với cô còn hiểu cô hơn, thật sự đáng ghét!

3. Chương 3

Đã không thể ra khỏi nhà, lại không muốn ngủ, Thời Mễ Mễ đành phải ngồi trong phòng khách xem TV, nhưng nói thật, bây giờ TV sao lại khó xem như vậy nha?

Cô nhìn về phía học trưởng ở bên cạnh, muốn xem anh có phản ứng gì, làm sao biết anh từ đầu đến cuối đọc báo chiều vô cùng chuyên chú, không chút nào buồn bực vì nhàm chán.

Thật sự không công bằng, vì cái gì ở trong cùng một không gian, anh có thể lộ ra vẻ mặt an nhàn dễ chịu như vậy, mà cô lại buồn bực muốn đâm đầu vào tường? Chân mày nhíu chặt trừng mắt nhìn anh hồi lâu, cô đột nhiên mở miệng gọi: “Học trưởng.”

“Sao vậy?” Đoàn Dục Thần ngẩng đầu ra khỏi tờ báo, chân mày khẽ nhếch lên nhìn cô hỏi.

“Tờ báo đó thật sự hay như vậy sao?”

“Em muốn đọc?” Đoàn Dục Thần nhìn cô, cầm lấy tờ báo đặt ở bên cạnh đưa cho cô.

“Không cần.” Giọng điệu vô cùng giận dữ.

Đoàn Dục Thần liếc mắt một cái không biết cô tắt TV lúc nào, lại nhìn cô. “Tìm không được chương trình nào muốn xem?” Anh hỏi thừa, nếu như cô tìm được, bây giờ về mặt cũng sẽ không ai oán trách anh.

“Cùng em nói chuyện phiếm.” Cô nói.

“Được, em muốn nói cái gì?” Anh gấp báo lại xoay người đối diện với cô gật gật đầu.

Nói cái gì? Cô làm sao biết, chỉ biết không muốn để cho anh một người vui vẻ mà thôi, cho nên mới cố ý nói muốn nói chuyện phiếm, không để cho anh tiếp tục xem báo.

Nói cái gì, nói cái gì, nói cái gì, nói....Đúng rồi, cô nhớ ra rồi.

“Học trưởng,” Cô gọi anh, “Lần trước ở trong bệnh viện anh nói, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đã thích em rồi, phải không?”

“Đúng, mà em từ trước đến giờ lại không có thích anh.” Đoàn Dục Thần nhìn cô một cái, thừa cơ oán trách.

“Phải không? Em chưa nói qua sao?” Cô có chút kinh ngạc nhìn anh, ngừng một lát nói: “Em thích anh, học trưởng.”

Không nghĩ đến cô sẽ trực tiếp như vậy, Đoàn Dục Thần nhin không được đổ mắt lên.

“A, học trưởng, anh đỏ mặt!” Thời Mễ Mễ lập tức giống như phát hiện đại lục mới, chỉ vào mặt anh kêu lớn.

“Nói lung tung, anh làm sao có thể đỏ mặt.” Đoàn Dục Thần không tự chủ nhỏ giọng bác bỏ.

“Không tin anh có thể đi đến trước gương nhìn xem.” Cô lập tức đứng dậy, kéo anh lên muốn đi về phía phòng trong.

“Đừng quậy!” Anh cố định bước chân, không để cô kéo mình di chuyển. Đùa cái gì vậy, anh mới không muốn nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt của bản thân, mặt mặt bao nhiêu a.

“Không nghĩ đến học trưởng dễ dàng đỏ mặt như vậy, hơn nữa bộ dạng lúc đỏ mặt rất dễ thương —” Kéo anh không nhúc nhích, Thời Mễ Mễ chỉ có thể buông xuôi ngồi xuống vị trí bên cạnh anh, sau đó tiếp tục trêu chọc anh.

“Em hỏi anh vấn đề này để làm gì?” Không muốn để cho cô tiếp tục trêu chọc mình, Đoàn Dục Thần đột nhiên ngắt lời cô hỏi.

Cô nhìn anh, thái độ trên mặt đột nhiên thay đổi thành ám muội không rõ.

“Học trưởng.” Cô không nheo gọi anh, làm cho Đoàn Dục Thần nhin không được toàn thân run lên.

“Anh nói trước, cho dù em nói cái gì anh tuyệt đối không để cho em đi nhảy ở bar.” Anh lên tiếng trước áp chế đối phương, luôn cảm giác thấy cô giống như có âm mưu.

“Em cũng không phải muốn nói cái này.” Cô bĩu môi.

“Vậy em muốn nói cái gì?” Anh đề phòng nhìn cô chăm chú.

“Học trưởng,” Giọng nói khiến cho người khác run rẩy toàn thân lại xuất hiện, “Em muốn nói đó là—” Cô cố ý đem âm cuối kéo dài, khiến cho Đoàn Dục Thần căng thẳng đến nỗi có loại cảm giác không thể thở được.

“Em rốt cuộc muốn nói cái gì?” Anh đột nhiên hít sâu một hơi hỏi.

“Em muốn nói đó là những năm này, anh hẳn là sẽ không vì em mà luôn giữ thân trong trắng chứ?”

Phốc! Nếu như anh đang uống nước, nhất định sẽ đem toàn bộ nước trong miệng phun ra.

Đoàn Dục Thần ghen hòng trợn mắt nhìn cô trăn trối, xưa nay không nghĩ đến cô từng bất ngờ như vậy, hơn nữa thẳng thắn đem lời này nói ra dọa anh! Trời ơi, nếu như cô bình thường lời nói không làm người sợ chết không được, anh nghĩ — Trời anh nhất định sẽ bị cô dọa chết.

“Oa, học trưởng, mặt của anh lúc này càng hồng a, em lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông giống như anh dễ dàng đỏ mặt như vậy!”

“Em — em cố ý!” Đoàn Dục Thần đột nhiên hiểu ra tròng cô.

“Cố ý trêu anh? Có một nửa, trên thực tế em cũng thật sự rất muốn biết, trong thời gian anh thích em dài như vậy, anh đều không có ham muốn sao?”

Đoàn Dục Thần tròng cô, hồi lâu không nói thành lời, mặt lại không tự chủ được đỏ lên lần nữa. Quả thật một lần so với một lần càng đỏ.

“Học trưởng, anh thật sự rất đáng yêu.” Thời Mễ Mễ lần nữa nhin không được cười lớn.

Một giây trước còn có loại cảm giác không biết làm sao, một giây sau đổi thành đỏ khóc đỏ cười. Đáng yêu? Trời a, người đàn ông hơn 30 tuổi còn bị nói đáng yêu, khắp thiên hạ e là chỉ có một mình anh đi?

“Mễ Mễ...” Anh nhúu chặt mày nhìn cô, không biết nên nói cái gì.

“Học trưởng, anh thật sự rất đáng yêu.”

“Đừng nói nữa.”

“Vì sao? Bộ dạng đỏ mặt của anh thật sự đẹp—”

“Đừng nói.” Anh đột nhiên vươn tay đè lên cặp môi đỏ mọng của cô, ngăn cản cô tiếp tục nói.

“Vì sao không thể nói?” Cô vươn tay đem tay của anh kéo ra, tò mò hỏi.

“Dem hai từ kia đến hình dung anh, quả thật chính là loại sỉ nhục.” Anh như giả như thật nhúu chặt mày.

“Hai từ nào? Đáng yêu sao?” Cô cố ý nói.

“Kêu em đừng nói em còn?” Đoàn Dục Thần nhin không được kêu lên.

Thời Mễ Mễ lập tức cười không thể ngừng.

Đoàn Dục Thần không biết làm sao nhìn đôi mày, đôi mắt, khuôn mặt mang theo nụ cười của cô, đến đôi môi đỏ mề hoặc người, từ từ ánh mắt của anh bị một nơi sâu sắc khác thay thế.

Không báo trước anh cúi đầu hôn cô.

Thời Mễ Mễ ngây người, lập tức nhắm mắt đón nhận nụ hôn sâu của anh. Cô thừa nhận Đoàn Dục Thần tuyệt đối không phải người đàn ông duy nhất cô hôn nhưng là người đầu tiên khiến cho cô có chờ mong, hoan nghênh và nghĩ muốn tiến thêm một bước.

Đầu lưỡi của anh chạm vào môi cô, thăm dò xâm nhập vào miệng cô cùng lưỡi của cô chơi đùa. Bọn họ quấn lấy nhau, hôn sâu, 4 cánh môi không ngừng tiếp xúc, cho đến khi hơi thở của hai người không ổn định mới cúi đầu hô hấp tách nhau ra.

“Đừng quyến rũ anh, đối với em anh thật sự không có chút sức kháng cự.” Hai chán chạm vào nhau, Đoàn Dục Thần thở nhẹ nói.

“Ai quyến rũ ai?” So với anh thở càng gấp, Thời Mễ Mễ tiến gần đến hơi thở yếu ớt của anh.

“Đi thôi.” Hít thở thêm mấy lần, Đoàn Dục Thần tìm lại nhịp thở bình thường, hơi hơi đẩy cô ra nói.

“Đi đâu?” Thời Mễ Mễ ngây ngốc hỏi.

“Ngoại trừ quán bar, sàn nhảy loại đại phương này đối với chỗ đau tại eo của em có thể có ảnh hưởng xấu, cho dù em muốn đi đâu đều được.” Chỉ cần không ở trong nhà làm cho cô buồn chán đến nỗi không ngừng trêu chọc anh là được.

“Thật sao?” Cô vui mừng kêu lớn, nhanh chóng từ trên sofa nhảy lên, nhưng lại không khỏi có chút nghi ngờ. “Vì sao đột nhiên thay đổi suy nghĩ, em tưởng là anh hi vọng em có thể yên tĩnh nghỉ ngơi trong nhà?” Cô hỏi.

“Theo tính cách của em, em có thể tiếp tục yên tĩnh sao?” Đoàn Dục Thần nhún nhún vai.

Hơn nữa, trải qua một trận hôn cuồng nhiệt lúc này anh cũng lo lắng nếu như hai người bọn họ tiếp tục ở trong nhà nữa, anh đại khái sẽ bị dục vọng ham muốn của bản thân giày vò đến chết. Cho nên, ra ngoài đi đến nơi công cộng là biện pháp tốt nhất.

“Là sao?” Cô vẫn có chút nghi ngờ.

“Muốn đi đâu đây? Uống cà phê, xem phim, uống trà đều được, em muốn làm gì hơn?” Không cho cô có nhiều thời gian suy đoán, anh tích cực gợi ý cho cô lựa chọn.

“Đi hát!” Nhìn bộ dạng nhiệt tình của anh như vậy, đại khái không phải là lừa cô, cô đột nhiên kêu lên.

“Ok” Anh gật đầu, dù sao giọng hát của anh cũng không tệ, hơn nữa hát cũng không cần dùng đến eo, cho nên hẳn là không có vấn đề gì. “Em muốn rủ ai đi cùng? Khiết, Thắng Nam, Tư Anh hay là ai khác?”

“Không, chỉ hai người chúng ta.”

“Cái gì?”

“Em muốn anh hát tình ca cho em nghe, ngoại trừ em, ai cũng không được cùng em chia sẻ nghe anh hát tình ca.” Cô từ trên sofa đứng dậy, hưng phấn vội vàng kéo anh đi ra ngoài.

“Nhưng là...” Đoàn Dục Thần chăm chú nhìn cô nói, lại bị cô ngắt lời.

“Không có nhưng gì hết, là anh nói em muốn làm gì cũng được, đi thôi.”

Nhất thời, Đoàn Dục Thần có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Anh đem cô ra ngoài chủ yếu nhất là muốn tìm một nơi có người ngoài, có thể để cho dục vọng của anh đối với cô hơi nguội xuống một chút, kết quả đâu? Karaoke!

Ông trời, rốt cuộc tôi là sai cái gì mà ông lại muốn giày vò tôi như vậy?

Diện tích phòng karaoke chưa đến 20m², hơn nữa còn muốn anh hát tình ca cho cô....

Trời ơi, tuổi thọ của anh không còn dài a!

Mở mắt ra, lại là một ngày tươi đẹp.

Thời Mễ Mễ tràn đầy sức sống từ trên giường bật dậy, ngâm nga một bài hát đi vào phòng tắm bên trong rửa mặt.

Mấy ngày qua, cô quả thật chính là vui chơi điên rồ. Ngoại trừ yêu cầu sẽ ảnh hưởng đến chỗ đau trên eo, Đoàn Dục Thần đối với cô có thể nói là muốn gì được nấy, cho dù cô đột nhiên muốn đi đây hay là muốn ăn cái gì, cho dù là xa tại tận cùng Đài Loan, anh cũng không chút để ý bỏ ra thời gian nửa ngày đưa cô xuống miền nam, lại bỏ ra nửa ngày đưa cô trở về.

Anh đối xử tốt với cô đã không thể dùng từ tốt để hình dung được nữa, mà chính là dùng từ ‘sủng’ đến hình dung. (cưng chiều)

Nhớ lại toàn bộ mấy ngày qua, Thời Mễ Mễ phát hiện bộ dạng không tự chủ được mỉm cười hạnh phúc của mình trong gương.

Sau khi ra khỏi phòng tắm rồi ra khỏi phòng, trong nhà ngoại trừ âm thanh do cô tạo ra, vẫn là một mảng im lặng. Học trưởng anh ấy nhất định còn đang ngủ.

Ai, cũng khó trách, tối hôm qua lúc bọn họ từ Hoa Liên trở về nhà cũng đã gần 4h sáng, anh lái xe suốt đêm một mạch trở về Đài Bắc, mà cô lại ngủ một mạch trở về, chẳng trách anh thì ngủ không dậy nổi, mà cô lại dồi dào tinh thần như vậy.

Nhìn đồng hồ trên tường một cái, mới 9h mà thôi, từ lúc anh ngủ trên giường đến giờ bắt quá cũng hơn 4 tiếng đồng hồ một chút, ừ, tốt hơn vẫn nên để anh ngủ, về phần cô....

Cô nhìn tủ lạnh trong góc bếp, sau khi giống như suy nghĩ một hồi, quyết định hôm nay muốn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cô muốn đi chợ mua đồ ăn, tự mình nấu cơm cho anh, để bù đắp cho anh mấy ngày này giúp cô lên trời xuống biển, muốn gì được nấy.

Đã quyết định, cô rất nhanh đi vào bếp, nhanh chóng kiểm tra nồi niêu chén đĩa thau chậu hiện có một chút, khẳng định đợi chút nữa lúc cô đi mua sắm phải mua thêm một chút đồ dùng. Về phần đồ ăn, nguyên liệu vậy không cần lãng phí thời gian bởi vì vào một ngày chủ nhật mấy tuần trước cô đã biết trong nhà anh thứ có thể ăn đều không có.

Sau khi để lại một mẫu giấy nhắn tin, đề phòng anh thức dậy không tìm thấy cô, cô liền lái xe của anh đi chợ.

Mua đồ ăn tương đối dễ, nhưng nói đến mua những thau chậu chén đĩa nồi chảo kia chính là không đơn giản như vậy. Thời Mễ Mễ đi hết nguyên cái siêu thị, chính là tìm không được bộ nồi khiến cho cô hài lòng, sau khi suy nghĩ một lát, cô quyết định về nhà dọn đồ, cho dù bình thường một mình cô ở nhà căn bản là lười nấu, mà bây giờ ở trong nhà học trưởng chỗ đó.

Ừ, nghĩ đến ở trong nhà học trưởng chỗ đó, cô có một số đồ sinh hoạt cần thiết luôn muốn tìm cơ hội trở về nhà lấy nhưng lại không có thời gian trở về, cũng có thể nhân cơ hội này tiện thể lấy đi.

Không lãng phí thời gian, cô lập tức đem mấy thứ đồ linh tinh đẩy về quầy tính tiền, sau đó lái xe về nhà lấy đồ.

Trong lúc cô bận rộn thời gian trôi qua nhanh như thổi, đợi đến lúc cô lái xe trở về chỗ ở của Đoàn Dục Thần, thời gian đã gần 12h.

Oa oa oa, lúc vui chơi cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh là chuyện đương nhiên, làm sao ngay cả khi cô làm việc cũng vẫn cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt rất nhanh?

Nhanh chóng ngừng xe, lúc xuống xe muốn lấy đồ, mới phát hiện chỗ ngồi phía sau xe và cốp xe gần như đều bị cô nhét đầy. Trời! Nhiều đồ như vậy, một mình cô là sao xách?

“Muốn anh giúp không?”

Mới vừa buồn phiền, giọng nói quen thuộc lập tức vang lên sau lưng cô, cô vội vàng xoay người liền nhìn thấy học trưởng anh tuần dựa ở cột trụ bên cạnh, khéo miệng cong lên cười nhìn cô.

“Sao anh lại ở đây?” Cô bất ngờ hỏi.

“Anh nhờ bảo vệ lúc nhìn thấy xe của anh vào cửa thì báo cho anh một tiếng. Em nói xem anh sao lại ở đây?”

Đoàn Dục Thần đi về phía cô, thay cô đem đồ ở trong xe từng cái xách ra.

“Anh tưởng em chỉ đi mua đồ ăn.” Lúc anh đem con gấu bông to lớn từ trong xe ra đưa cho cô nhưn mày nói.

Đây là phần thưởng có một lần anh chơi bắn bi thép đạt được, anh không hứng thú nên cho cô, muốn cô đem cho người khác, không nghĩ đến cô đem nó tặng chính mình, hơn nữa còn thích không rời được. Ai mà nghĩ đến, đại mỹ nhân xinh đẹp, quyến rũ, thành thực giống như cô thế nhưng lại thích những thứ này?

“Em không tìm được bộ nôi nào hài lòng cho nên liền về nhà lấy bộ nôi trong nhà, dù sao cũng đã về nhà, liền thuận tiện lấy mấy thứ đồ cần thiết đem qua, lần sau khỏi phải chạy lần nữa.” Cô nhún vai nói.

“Đồ cần thiết?” Anh liếc con gấu bông trong lòng cô một cái, nhưn mày.

“Em thích ôm nó xem TV không được sao?” Cằm của cô hếch lên, khiêu khích hỏi.

Anh lắc đầu mỉm cười, “Nếu như thật sự thích như vậy, lần sau anh lại mua thêm mấy con tặng em.”

Ai, người này.....anh sao có thể đối xử tốt với cô như vậy?

Nhìn anh vất vả đem toàn bộ đồ ở chỗ ngồi phía sau xe và cốp xe xách ra, đóng cửa xe lại, lại khom lưng chia đều đồ nên xách sang hai bên tay trái phải, một chút thái độ muốn chia cho cô xách cũng không có, cô nhìn không được mở miệng.

“Em giúp anh xách.”

“Eo của em còn phải nghỉ ngơi, đừng xách vật nặng.” Anh không chút do dự lắc đầu từ chối.

“Những thứ này còn không phải do em chuyển lên xe?” Có phải anh bảo vệ cô quá mức rồi không?

Nghe vậy, anh đột nhiên trừng cô một cái, thái độ rất không hài lòng.

“Em còn dám nói? Anh tưởng em chỉ đi mua mấy loại đồ ăn mà thôi, không ngờ em lại trở về nhà dọn đồ, em nên gọi anh dậy đi cùng em.”

“Học trưởng, chỗ đau của em đã tốt rồi.” Cô không biết làm sao nói.

“Bác sĩ nói cần nghỉ ngơi một thời gian.”

“Đã nghỉ ngơi 10 ngày.”

“10 ngày và một thời gian cách nhau rất xa.”

“Vậy,” Cô trừng anh có chút tức giận không chịu, “Anh cho em biết một thời gian rốt cuộc là bao lâu? Cho em một kì hạn, miễn cho anh cả đời dùng lí do này không cho em làm cái này, không cho em làm cái kia.”

Đoàn Dục Thần đột nhiên dừng lại toàn bộ động tác trong tay, ngẩng đầu thật sâu nhìn cô.

“Sao vậy? Anh cũng nói không ra được một cái kì hạn phải không?” Cô đắc ý mỉm cười, “Vậy cũng đừng nghe bác sĩ, nghe em, em biết tình trạng cơ thể mình, nếu như cảm thấy không thoải mái em tuyệt đối không miễn cưỡng bản thân.” Nói xong, cô chìa tay về phía anh.

Đoàn Dục Thần đột nhiên cười, cười một cách mãn nguyện như vậy, rạng rỡ như vậy, cười đến nỗi Thời Mẽ không tự chủ được cảm thấy đỏ mặt, tim đập nhanh. Anh bị sao vậy, sao đột nhiên lại cười như vậy?

“Này.” Đoàn Dục Thần lấy ra hai cái nhẹ nhất trong đồng túi lớn đưa cho cô.

“Lúc này anh cười gì vậy?” Đưa tay nhận lấy, Thời Mẽ nhìn không được tò mò nhìn anh chăm chú hỏi.

Đoàn Dục Thần lắc đầu, anh làm sao có thể không biết xấu hổ nói cho cô biết chỉ vì cô nói ba từ “cả đời này” anh liền lâng lâng như bay lên mây đây?

Nhưng anh thật sự rất cao hứng có thể từ trong miệng cô nghe thấy tương lai của bọn họ, thật sự, thật sự rất cao hứng.

Chỗ dừng xe bên ngoài khu nhà, một người đàn ông mặc bộ đồ màu bạc dừng xe ở bên đường, Nhan Thế Ngọc ngồi trên xe, gương mặt thâm độc không xác định rõ chăm chú nhìn cửa ra vào khu nhà. Hắn đang nghĩ tới cuộc người giàu có nào đang ở trong khu nhà này khiến cho Thời Mễ Mễ để mắt đến?

Từ nửa tháng trước, sau khi quan hệ của hắn và cô bị vợ hắn phát hiện rồi phá hỏng, hắn không lúc nào không muốn tìm cô, giải thích với cô tình cảm hắn dành cho cô là thật, giải thích với cô hắn muốn cùng vợ li hôn cũng là thật, giải thích với cô hắn muốn cưới cô cũng là thật, nhưng cho dù hắn tìm cô như thế nào cũng tìm không thấy, chờ không được cô.

Chờ ở dưới nhà cô suốt nửa tháng tròn, cuối cùng trời xanh không phụ người có lòng để cho hắn chờ được cô, thế nhưng người luôn đi taxi hoặc để cho người khác đến đón như cô lại một mình lái một chiếc BMW trắng về nhà. Nếu không phải cô đặc biệt hạ cửa kính xuống cùng bảo vệ nói tiếng chào hỏi để anh ta cho cô đi qua, hắn thậm chí cũng không biết cô ngồi trên chiếc xe kia.

Đó là xe của ai?

Hắn nhớ cô không có xe.

Ngay lập tức một vấn đề khác liền xuất hiện ngay trong đầu hắn, có phải cô lại tìm được một kim chủ khác.

Trong nháy mắt ngực hắn tràn đầy tức giận, hắn quả thật không dám tin, bọn họ vẫn còn chưa chia tay, cô lại vội vàng ôm đàn tỳ bà!

Đúng vậy, không sai, là hắn lừa gạt cô trước, là hắn sai trước, nhưng cô không nên ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho hắn, liền trực tiếp cho hắn knock out, hơn nữa còn vội vàng tìm một người đàn ông khác đến thay thế vị trí của hắn!

Hắn không cam tâm, hắn đối với cô hao tổn tâm tư nhiều như vậy, hắn không cam tâm!

Là ai? Chủ nhân chiếc xe kia rốt cuộc là ai, tên kia lẽ nào không biết Thời Mễ Mễ là người phụ nữ của Nhan Thế Ngọc hắn sao? Tên kia lẽ nào không biết hai tháng trước là hắn thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của cô, cùng cô vui chơi khắp sân nhảy, quán bar lớn nhỏ ở Đài Bắc sao? Tên kia lẽ nào không biết hắn tốn bao nhiêu công sức, thời gian và tiền bạc để lấy lòng cô sao? Lẽ nào tên kia không biết cô thuộc về hắn sao?

Tốt lắm, hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười khát máu, nhìn chăm cửa ra vào tòa nhà nuốt trọn chiếc BMW trắng của cô. Hắn muốn nhìn xem là tên đáng chết nào can đảm muốn cùng hắn giành phụ nữ, hắn muốn nhìn một chút.

Nói là muốn nghỉ ngơi trong nhà một ngày, nhưng lúc ăn cơm trưa xong, buồn ngủ nói chuyện phiếm cả ngày, sau cùng sức khỏe không chịu nổi nằm xuống ngủ trưa, đến 8h tối mới dậy ăn cơm tối, Thời Mễ Mễ cuối cùng vẫn là chịu không được sự quyến rũ của bên ngoài, lôi kéo Đoàn Dục Thần đi dạo phố.

Phụ nữ đi dạo phố khó tránh khỏi phải chi tiền, cho dù ngay từ đầu căn bản chính là không nghĩ muốn mua cái gì.

Cửa hàng chuyên bán đồ trang điểm ở tầng trệt, trang phục nữ, trang phục nam, trang phục thể thao, trang phục trẻ em, cửa hàng bán chăn gối nệm, đồ dùng gia đình, Thời Mễ Mễ ngoại trừ khu vực trang phục trẻ em không dạo không mua gì, mỗi một khu vực đều có thu hoạch.

Cửa hàng chuyên bán đồ trang điểm, cô nhớ đến phấn trang điểm của mình giống như sắp hết, cho nên dừng lại mua một hộp phấn, lại không chịu được sự quyến rũ mua một lọ nước hoa.

Khu vực trang phục nữ, cô nhìn nhiều mua ít, nguyên nhân không phải là không thích thái độ của nhân viên cửa hàng không tốt chính là quần áo không đẹp, cuối cùng chỉ mua một bộ đồ ngủ.

Khu vực trang phục nam là nơi họ tốn nhiều thời gian nhất, cô giống như ma nhập, nhìn thấy mỗi một chiếc hoặc mỗi một bộ đồ cảm thấy thích hợp với anh đều muốn anh mặc thử, sau đó lúc anh đi khỏi nơi này, trên tay lại có thêm hai cái áo len, một bộ jacket, một cái quần jean cùng một đôi giày.

Cửa hàng trang phục thể thao, cô mua cho bọn họ mỗi người một bộ đồ thoải mái, hình dáng giống nhau, của cô màu hồng của anh màu xanh lam.

Cửa hàng chăn gối nệm, đồ dùng gia đình, cô lại thay anh mua hai cái gối ôm cho sofa trong phòng khách, thay anh mua một bộ hộp đựng cho nhà bếp, thay anh mua một cái rèm cho cánh cửa, mua hai cái khung hình lớn nhỏ không giống nhau cho tấm hình đi du lịch của bọn họ.

Lúc đi cái xe trống rỗng, lúc về chứa đầy đồ, Đoàn Dục Thần lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc sự khủng bố khi phụ nữ đi dạo phố, nhưng anh lại vô cùng hài lòng, bởi vì cho dù cô làm chuyện gì, suy nghĩ của cô đều không rời khỏi bọn họ, mà không phải là dùng đơn độc cô hoặc anh để làm điểm xuất phát.

Anh thích cô mở miệng nói chúng ta, thích cảm giác hai người thuộc về nhau, càng thích cô mở miệng nói là nhà chúng ta, mà không phải nói là nhà anh.

Đoàn Dục Thần mỉm cười nhìn cô từ sau khi bước vào cửa liền giống như một con quay xoay không ngừng, vội vội vàng vàng đem toàn bộ đồ mua về xếp vào vị trí, sắp xếp, hơn nữa vô cùng bận rộn.

“Học trưởng, anh đừng chỉ đứng nhìn ở bên cạnh, đến giúp em đi!”

A, cuối cùng muốn anh giúp đỡ.

“Sao vậy?” Anh đi lên trước hỏi, thuận tiện nhắc nhở, “Thêm nữa, thời gian đã không còn sớm, em có muốn ngày mai làm tiếp không?”

Thời gian nào chỉ không còn sớm, trên thật tế bây giờ đã là nửa đêm 3h, nhưng nhìn thấy tinh thần của cô một chút mệt mỏi cũng không có, ngược lại đang rất hưng phấn. Xem ra giấc ngủ hồi trưa của cô rất là ngon, đáng thương anh lại bị Tôn Cực gọi điện làm phiền ngay cả thời gian nhắm mắt cũng không có.

“Em đã quen việc hôm nay hôm nay xong.” Thời Mễ Mễ yêu kiều mỉm cười với anh, chỉ huy nói: “Nhanh lên, giúp em đem đồ ăn cần đây kén lấy ra cho em.”

“Đồ ăn cần đây kén?”

“Cà phê, sữa bột, đường, bắp rang và trà lài em mua ngày trước.”

Gật gật đầu, Đoàn Dục Thần từ trên tủ ly trong phòng khách đem toàn bộ những thứ cô liệt kê tên đưa cho cô.

“Còn muốn anh giúp gì không?”

“Giúp em treo rèm cửa kia lên được không? Sức lực của em không đủ lớn, không thể cố định chắc cái khung được.”

Đoàn Dục Thần gật đầu cái nứa, xoay người đem rèm cửa mà cô đã chuẩn bị tốt từ trước bao gồm bộ khung cần đến vị trí mà cô chỉ, dễ như trở bàn tay hoàn thành công việc này.

“Còn nữa không?” Anh trở về bên cạnh cô.

“Giúp em đem những thứ này đặt lại chỗ cũ.” Cô chỉ vào những lọ thực phẩm đã được cô đặt kĩ.

Anh lần nữa nghe lời làm việc hoàn thành công việc này, quay đầu nhìn về phía cô đang ngóng nhìn về phía tủ ly đã chỉnh tề mà lộ ra thái độ hài lòng.

“Bây giờ thì sao?” Anh hỏi, hẳn là có thể chuẩn bị đi ngủ được rồi?

“Đi.” Cô đột nhiên kéo anh.

“Đi đâu vậy?”

“Đến phòng em.”

“Đến phòng em làm gì?”

“Xem hình.”

Trong đầu đột nhiên lướt qua hình ảnh của hai cái khunh hình, Đoàn Dục Thần nhú chặt mày, không tự chủ buột miệng nói ra, “Sẽ không chứ?”

“Học trưởng muốn đi ngủ?” Thời Mễ Mễ ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Có chút nghĩ như vậy.” Anh thành thật trả lời.

“Sức khỏe của học trưởng yếu như vậy?” Cô kinh ngạc nói, sau đó buông anh ra, “Được rồi, em tự xem hình vậy, anh đi ngủ đi.”

Bị cô nói như vậy, Đoàn Dục Thần nào còn mặt mũi nào đi ngủ? Cho dù anh bây giờ anh phải dùng hai cái tấm chống mí mắt lên anh cũng chống!

Cô thế nhưng nói sức khỏe của anh yếu?! Thật là sự sỉ nhục lớn!

“Anh đột nhiên không muốn ngủ nữa, anh giúp em chọn hình.” Anh nói.

“Không cần khoe sức.” Rõ ràng nhìn thấy sự buồn ngủ trong đáy mắt của anh, Thời Mễ Mễ yêu kiều mỉm cười nói.

“Sức khỏe của anh rất tốt, đảm bảo tuyệt đối không ngủ trước em.” Anh kiên quyết cam đoan.

Thời Mễ Mễ nhịn không được lại nũng nịu cười một tiếng, “Nếu như anh ngủ trước em thì sao?” Cô hỏi.

“Một yêu cầu, cho dù em muốn làm gì đều được.”

“Đây là anh nói đó nha.”

“Là anh nói. Vậy nếu em ngủ trước thì sao?” Có qua có lại mới công bằng.

“Cũng vậy, cho anh một yêu cầu vô điều kiện.” Cô nháy nháy mắt với anh, mắt híp lại như sợi chỉ trả lời.

“Một lời đã định.”

Hoa Liên: một thành phố ở phía đông bờ biển Đài Loan

Ôm cầm là ôm cây đàn tỳ bà, ý nói việc phụ nữ lấy chồng, việc tái giá, hay việc bỏ chồng cũ lấy chồng mới.

Điển tích: Theo sách Thiên Hương Tập, nàng Kiều Oanh có nói với chồng là: “Thiếp dĩ thân hứa quân, tuy toái ngọc trầm châu, diệc bất bảo tỳ bà quá biệt thuyền dã.”

Nghĩa là: Thiếp đã đem thân theo chàng, dầu đến nát ngọc chìm châu, cũng không ôm đàn tỳ bà qua thuyền khác vậy.

Ý nàng Kiều Oanh nói rằng: Dầu hoàn cảnh nào cũng không đi lấy chồng khác, nhứt định chung thủy với chàng.

Trong Đường Thi cũng có câu: “Khẳng tỳ bà quá biệt thuyền.” Nghĩa là: Ôm đàn tỳ bà chẳng nở qua thuyền khác.

Do đó, trong văn chương thường dùng các thành ngữ: Ôm cầm, Ôm cầm thuyền ai, Ôm đàn qua thuyền, là lấy ý nghĩa theo điển tích này.

4. Chương 4

Hai người hằm hè đi vào phòng dành cho khách nơi Thời Mễ Mễ ở, đem mấy ngày này đi du lịch, đầy đủ có 10 quyển album lớn nhỏ mở ra trên giường, sau đó một bên lựa chọn ảnh, một bên so sức chịu đựng.

Thật ra trong lòng Thời Mễ Mễ biết rõ bản thân đã thắng ngay từ khi bắt đầu, bởi vì cho dù là so sánh thời gian ngủ tối hôm qua hay buổi trưa, thời gian ngủ của cô tất cả cũng gấp đôi Đoàn Dục Thần, càng đừng nói lúc này đi dạo là ai xách túi lớn túi nhỏ đi 5 tiếng đồng hồ.

Liếc Đoàn Dục Thần một cái ở bên cạnh rõ ràng tinh thần không tốt lại vẫn ép buộc chính mình nâng tinh thần lên, cô nhin không được trong lòng bắt đầu cười trộm, xem ra lần cá cược này 10 phần chắc 9 là cô thắng rồi.

Yên lặng lựa chọn hình chụp, cô cố ý không nói chuyện với anh, để cho yên tĩnh làm chất xúc tác cho sự buồn ngủ bị anh cố nén lại.

Giống như ngủ gật một cái, Đoàn Dục Thần giật mình thật mạnh vội vàng mở to hai mắt, còn tự mình tát một cái.

“Hi!”

Nhìn thấy động tác tự tát mình của anh, Thời Mễ Mễ ở bên cạnh nhin không được cười thành tiếng.

“Học trưởng, anh đừng liều chết chống đỡ nữa, thắng thần chịu thua đi ngủ không phải tốt sao?” Cô chế giễu nói.

“Anh cảm thấy tấm hình này không tệ.” Không để ý sự trêu chọc của cô, Đoàn Dục Thần chìa tay tùy tiện chỉ một tấm hình trong một cuốn album nói, ngoại trừ để chứng minh với cô mình không buồn ngủ, cũng muốn thảo luận với cô, trò chuyện, tránh cho hần thật sự ngủ đi mất.

Thời Mễ Mễ liếc anh một cái, sau khi không có chút dị nghị nào nói một câu OK liền trực tiếp đem tấm hình anh chỉ kia lấy ra, đặt vào trong đồng hình đang xem xét. Cô mới không bị lừa đâu!

“Vậy tấm hình này thì sao, em thấy thế nào?” Anh lại tiếp tục không ngừng mở miệng hỏi, làm sao biết được cô lại ân hừ một tiếng, liền không nói gì, tiếp tục yên yên lặng lặng, không nói một tiếng nhìn hình chụp của cô.

Cô nhất định biết mục đích của anh mới cố ý duy trì phẩm chất cao nhất___im lặng để giúp anh đi vào giấc ngủ, thật sự đáng giận! Nhưng đừng cho là anh sẽ dễ dàng đầu hàng như vậy.

“Anh muốn uống coffee, em có muốn một cốc không?” Vươn vai, nhìn xem tinh thần của mình có thể hơi nâng lên một chút được không, anh đứng lên hỏi, mục đích vẫn là muốn dụ cô mở miệng, nhưng_____

Sau khi Thời Mễ Mễ nhìn anh một cái, lắc lắc đầu quyết định tiếp tục kế sách im lặng của cô.

Theo như cô biết, học trưởng luôn có thói quen uống coffee, mà người thích uống coffee muốn dựa vào coffee để nâng cao tinh thần không khác gì đang nằm mơ. cô ngược lại muốn nhìn xem anh sẽ dùng phương pháp kéo dài nào để tiếp tục liều chết chống đỡ.

Đoàn Dục Thần cụt hứng quay lại giường ngồi, bởi vì anh biết anh uống coffee không những không nâng cao tinh thần ngược lại sẽ khiến mí mắt của chính mình rủ xuống, rất mệt mỏi.

“Cái này không công bằng.” Anh nhìn cô chằm chằm mở miệng nói.

Cô vẫn chỉ nhìn anh một cái mà im lặng không lên tiếng.

“Trưa qua em có ngủ trưa mà anh không có, còn nữa, tối hôm trước anh lái xe em lại đang ngủ, mà lái xe rất tồn tinh thần.” Anh liên tục nói ra hai lý do, nhìn thấy cô vẫn chỉ là nhướn mày mà không mở miệng, chỉ có thể tiếp tục không ngừng đem mấy ngày này sức khỏe của hai người hao phí không giống nhau từng cái từng cái liệt kê ra. “Tối qua lúc dạo phố, mọi thứ đều là anh xách. Ngày hôm trước ra ngoài biển Hoa Liên xem cá voi, lúc em bị say tàu là do anh chăm sóc, lúc xuống thuyền cũng là anh ôm em xuống. Sau đó ngày hôm kia lúc chơi bowling, em chỉ chơi có một ván, thời gian còn lại đều nhìn anh chơi.” Đôi tình nhân

ở đường ném bên cạnh, người con trai không ngừng liếc trộm cô, làm cho bạn gái ăn nhiều giấm chua, nổi bão tại trận, mà đầu sỏ gây tội là cô lại nhìn bọn họ cãi nhau đến thích thú. “Còn có...”

“Học trưởng, anh đừng nói nữa, em đầu hàng nhận thua được không? Anh nhanh đi ngủ đi.” Nhìn biểu hiện của anh vừa ngáp vừa cố gắng nhớ lại, Thời Mễ Mễ cuối cùng nhìn không được lắc đầu ngắt lời anh.

Phật tranh một nén nhang, người giành một tiếng nói. Đoàn Dục Thần mới không cần người khác bố thí giải nhất đầu.

“Anh còn chưa muốn ngủ.” Anh kiên định nói.

“Vậy anh vì sao luôn ngáp?” Cô nhướn mày.

“Em biết ngáp cũng không chứng tỏ buồn ngủ, cũng có khả năng nguyên nhân là bởi vì CO2 trong không khí quá nhiều.”

“Cho nên ý anh muốn nói là trong phòng em CO2 quá nhiều?”

“Có khả năng.” Đoàn Dục Thần mở to mắt gật đầu nói nhảm.

“Được, vậy chúng ta đến phòng anh đi.” Thời Mễ Mễ quyết định nói, cũng lập tức bắt tay vào thu dọn hình chụp rải rác trên giường và album.

“Vì sao nhất định phải vào phòng, phòng khách không được sao?” Đoàn Dục Thần đột nhiên nhăn mày lại, anh lo lắng vào phòng anh ý chí của anh có thể sẽ trở nên càng yếu hơn.

“Mặt giường lớn hơn mặt bàn.” Thời Mễ Mễ nhanh chóng trả lời anh. Cô bước xuống giường, ôm album xếp thành chồng lên, sau đó nhìn về phía anh đang ngồi im trên giường không nhúc nhích, cười như không cười mở miệng: “Đi thôi, học trưởng?”

“Nhất định là em cố ý.” Đoàn Dục Thần nhìn cô chăm chú, lẩm bẩm nói nhỏ.

“Anh nói cái gì?” Cô tò mò đi đến gần anh hỏi, lại một chút không cẩn thận vấp phải một quyển album lớn không biết rút xuống khi nào, toàn bộ cơ thể mất trọng tâm ngã về anh.

“A!”

“Cẩn thận_____á!”

Cảm giác bị người đụng phải còn đỡ, nhưng nếu bị một người ôm một đồng những thứ có góc có cạnh đụng phải, cảm giác đó thật là thảm. Đoàn Dục Thần đau đến nổi hít vào một hơi, chắc chắn ngực của mình bị thương rồi.

“Xin lỗi, học trưởng, anh không sao chứ?” Thời Mễ Mễ vội vàng chống thân thể lên, đem toàn bộ đồng album đập trên ngực anh đẩy ra.

“Tinh thần tốt lên không ít.” Đoàn Dục Thần nói đùa, nhưng hàng chân mày nhíu chặt lại không một chút thả lỏng, thái độ trên mặt xem ra vẫn đang đau đớn.

Thời Mễ Mễ mím chặt đôi môi đỏ mọng, không nói câu thứ hai lập tức hành động cởi ra áo ngoài của anh kiểm tra ngực anh.

Nếu như không phải cô dùng cách mở quyển album mới xem được một nửa ra để đẩy những quyển album khác, thay cô cần bớt lực va đập của những album góc cạnh kia, cô cô nhất định sẽ đau đến rơi nước mắt, bởi vì cho dù quyển album mở ra kia thay cô cần được đại đa số lực đập, ngực cô vẫn cảm thấy đau, càng đừng nói đến anh trực tiếp bị đụng trúng.

“Anh không sao_____” Đoàn Dục Thần cố ngăn cản cô, lại bị cô ngăn lại.

“Để em xem.”

Trên bờ ngực rộng rãi, không một chút vết một mảng hồng hồng, trong đó có mấy chỗ thậm chí đã hiện lên hơi đỏ đậm, có dấu vết bị tụ máu. Chân mày Thời Mễ Mễ nhanh chóng nhíu chặt căng, tự nhiên vươn tay sờ nhẹ lên ngực anh.

Đoàn Dục Thần đột nhiên chấn động giống như bị điện giật, anh nhanh chóng nắm chặt tay cô.

“Rất đau sao?” Thời Mễ Mễ cho là mình đụng đến làm vết thương của anh đau, vội vàng ngẩng đầu hỏi, lại rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ngọn lửa dục vọng nóng rực dâng trào.

Đoàn Dục Thần nhìn cô thật lâu, lại nhẹ nhàng buông tay cô ra. “Tạm thời cách xa anh một chút.” Anh nói rất nhẹ rất dịu dàng.

Thời Mễ Mễ không chớp mắt nhìn biểu hiện kìm chế trên mặt anh, sau đó nghi ngờ đem ánh mắt đi xuống đến nơi căng cứng giữa hai chân anh. Cô không kìm chế được đổ lên hai gò má, nhưng trong đôi mắt dịu dàng lại hiện lên một chút nghịch ngợm và bông đùa, cánh tay mềm mại không xương của cô lại vuốt lên ngực anh lần nữa.

“Học trưởng, em muốn giúp anh kiểm tra_____” Bàn tay cô trong chớp mắt lại bị bắt rời khỏi ngực anh.

“Đừng quậy!” Anh nghiêm túc nói, ánh mắt có chút kinh người.

“Em chỉ muốn giúp anh kiểm tra vết thương, nào có quậy gì đâu?” Thời Mễ Mễ chu lên đôi môi đỏ nói, âm mưu chính là muốn quậy anh. Bởi cô biết vì chỗ đau trên eo cô, anh căn bản là sẽ không đối với cô làm cái gì_____trước đây có mấy lần hôn nhau thiếu chút nữa nhóm lên lửa đạn, đều vì sức kìm chế hơn người của anh biến nguy thành an, chắc chắn lần này cũng không ngoại lệ.

Đoàn Dục Thần trừng mắt nhìn cô chu lên môi đỏ cảm dỗ, cảm giác rõ ràng thân dưới của mình làm loạn càng ngày càng dữ dội.

“Đến phòng khách đi.” Anh đã chỉ còn sót lại một chút sự kìm chế, ghen lời lần nữa mở miệng.

“Không cần, em muốn xác định vết thương của anh trước_____”

Anh đột nhiên kéo cô xuống, dùng sức hôn cô.

Thời Mễ Mễ sững người một chút, lập tức ngơ ngậy tìm cho mình một tư thế và vị trí thoải mái hơn tiếp nhận nụ hôn của anh.

Cái này hoàn toàn là một nụ hôn vượt giới hạn, nóng bỏng, chiếm hữu, triền miên, hơn nữa mô phỏng theo động tác giao hoan của nam nữ, nhanh chóng và mạnh mẽ ra vào, va chạm đến nỗi toàn thân cô rã rời không còn chút sức lực, hồn vía đều không còn.

Quần áo không biết bị cởi ra khỏi người từ lúc nào, lộ ra da thịt như tuyết mê người của cô.

Anh không chút đấu tranh, đầu hàng khuất phục trước sự mê hoặc, hôn lên da thịt như tuyết của cô, theo đường cong đi xuống cho đến khi mút lên nụ hoa hồng hồng của cô.

Lửa đang thiêu đốt.

Ánh sáng của ly rượu mê hoặc mọi người, quán bar tối nay không bao giờ vắng lặng.

Từ sau đêm đó hai người đốt lửa súng đạn, Thời Mễ Mễ tự động bỏ lệnh cấm, lại trở về cuộc sống về đêm nhiều màu nhiều sắc trước đây của cô. Đoàn Dục Thần không phải không có dị nghị mà tại lúc cô công bằng đem việc cô ‘vận động kịch liệt’ đều không sao ra làm lí do, anh há miệng mắc quai không biết bản thân còn có thể nói cái gì.

Anh nha, hoàn toàn là tự làm tự chịu.

“Đừng làm ra bộ mặt đau khổ, đến đây, học trưởng, cùng em khiêu vũ đi!” Ngồi ở trên ghế lắc lư vẫn không cảm thấy thỏa mãn, Thời Mễ Mễ đột nhiên nhảy xuống khỏi cái ghế chân cao bên cạnh quầy rượu, lôi kéo Đoàn Dục Thần đã liên tục hối hận 3 đêm liền, hưng phấn nói.

“Mễ Mễ, em đã đồng ý với anh, tạm thời không ra sàn nhảy, em quen rồi sao?” Đoàn Dục Thần nhăn mày, dễ dàng đổi lại thành anh nắm tay cô.

Thời Mễ Mễ sững người, trong nhất mắt chu lên đôi môi đỏ mọng. Xong rồi, cô quá mức hào hứng thể nhưng quên mất học trưởng không phải đến chơi cùng cô mà là đến làm người giám sát của cô.

“Học trưởng...” Đôi mắt quyến rũ hiện lên ánh sáng mềm mại, cô nũng nịu dựa vào anh nói, lại bị anh một mực ngăn chặn.

“Em đã đồng ý với anh.” Đoàn Dục Thần cứng rắn nói. Để cô đến quán bar lắc lư theo nhạc đã khiến anh hồi hận muốn chết, sao anh có thể để cho cô thật sự lên sàn nhảy đây? Anh tuyệt đối không thể thỏa hiệp.

“Chỉ nhảy một bản thôi được không?” Cô thương lượng hỏi.

“Không được.” Anh không chút thả lỏng.

“Học trưởng...”

“Em đã đồng ý với anh.” Anh cúi đầu xuống, nhìn người con gái muôn phần quyến rũ đang dựa vào anh nói.

Cặp môi đỏ mọng của Thời Mễ Mễ vô tình càng ngày càng chu lên, mà những người đàn ông hâm mộ cô ở xung quanh nước miếng cũng càng nuốt càng nhanh.

“Anh nói là tạm thời, hôm qua, hôm trước em đã tuân thủ, hôm nay...”

“Hôm nay cũng trong phạm vi tạm thời.”

“Như vậy ngày mai thì sao?”

“Ngày mai cũng như vậy.”

Chân mày của Thời Mễ Mễ nhanh chóng nhăn lại.

“Bao nhiêu cái ngày mai, chẳng lẽ mỗi một cái ngày mai cũng đều như nhau nằm trong phạm vi tạm thời của anh sao?” Cô dịu dàng kháng nghị.

“Anh sẽ xem xét tình huống.”

“Xem như thế nào?”

“Tóm lại anh sẽ xem là được rồi, em không cần quan tâm.”

“Em làm sao có thể không quan tâm, nếu như anh âm mưu muốn cầm em đủ 3 tháng, như vậy chẳng phải em không có cửa khiếu nại sao?” Nói xong, cô đột nhiên cười một tiếng vô cùng quyến rũ, sau đó hơi hơi nhón mũi chân dựa vào anh, cũng ở bên tai anh thổi hơi thì thầm nói: “Học trưởng, em cho là đêm kia anh đã khẳng định rồi.”

Mặt Đoàn Dục Thần nóng lên, nhanh chóng đẩy cô cách ra một chút. Anh cúi đầu nhìn cô, trên mặt toàn bộ đều là biểu hiện hết cách không biết nên đối với cô như thế nào mới tốt.

“Hay là, ” Cô hướng anh chớp chớp hàng lông mi thật dài, sau khi liếm nhẹ môi dưới mới trêu chọc nhỏ giọng hỏi: “Học trưởng muốn xác định lại lần nữa?”

Đoàn Dục Thần đột nhiên nhin không được hít vào một hơi, ánh mắt trở nên thâm trầm.

“Mễ Mễ, đó là ngoài ý muốn, em_____”

“Lần thứ nhất là ngoài ý muốn, vậy lần thứ hai thì sao? Em còn nhớ_____” Cặp môi đỏ của cô đột nhiên bị chặn lại.

“Mễ Mễ, đừng quấy.” Anh không biết làm sao kêu lên nói, giọng nói nhin không được trở nên khàn và nhỏ.

“Ai quấy với anh, em rất thành thật.” Cô lấy tay anh ra, nghiêm túc thanh minh: “Học trưởng, bỏ lệnh cấm em khiêu vũ, hoặc là_____”

“Không được, về chuyện này anh đã nói qua không chỉ một lần, anh tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.” Anh cương quyết ngắt lời cô.

“Anh ngay cả lời cũng không nghe em nói xong?” Thời Mễ Mễ có chút bất mãn bĩu môi, sau đó lại đột ngột cười lên, cười đến nỗi Đoàn Dục Thần có chút lo lắng bất an.

“Được rồi, một không được vậy hai thì sao?” Cô nói.

“Cái gì một, hai?” Anh đề phòng hỏi, mà cô lại đột ngột cười với anh một cái.

“Một chính là bỏ lệnh cấm để em khiêu vũ, nhưng anh đã nói không được, còn về hai thì,” Cô đột nhiên dựa vào anh, bất ngờ hôn anh một cái, sau đó mới dùng cự ly gần 4 mắt nhìn nhau, chậm rãi nói: “Đương nhiên chính là để cho anh xác định lại lần nữa cái thứ nhất đó.”

Đoàn Dục Thần không kịp đề phòng hô hấp trở nên nặng nề.

“Mề Mề!” Anh vươn tay nắm chặt vai cô muốn nói gì đó, lại vì cô mặc váy hở vai mà lộ ra da thịt láng mịn, nhanh chóng rút tay về, sau đó đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Anh còn nhớ rõ cái cảm xúc mà da thịt toàn thân trên dưới của cô gây ra, cho dù là sờ lên, hôn lên, mút lên, liếm lên đều mịn màng nồn nà, khiến cho người say mê.....Trời a, anh đang nghĩ cái gì vậy?!

“Đến đây, học trưởng.” Cô lùi về sau một bước, kéo anh nói.

Đoàn Dục Thần trừng mắt nhìn cô, suy nghĩ không kiềm chế được hiện lên hình ảnh thân thể mê người của cô.

“Anh nghĩ nếu chúng ta mượn lão Đường phòng nghỉ của nhân viên, anh ta có đồng ý không?” Cô nháy mắt, mềm mại quay đầu hỏi.

Đoàn Dục Thần im lặng ngừng lại, ghen hòng trừng mắt nhìn cô.

“Em mượn phòng nghỉ của nhân viên là gì?” Giọng nói của anh giống như đang bị người khác bóp chặt yết hầu.

“Đương nhiên là để cho anh xác định.” Cô trêu chọc nũng nịu trừng anh một cái.

Đoàn Dục Thần giật mình thiếu chút nữa giật tay cô ra. Anh trừng cô.

“Chúng ta trở về nhà!”

“Thế nhưng em muốn khiêu vũ, sau khi trở về nhà xác định lại chạy lại. E là quán bar đã đóng cửa nghỉ rồi.” Thời Mề Mề làm như do dự, “Hay là, chúng ta vào trong xe ở bãi đỗ xe đi?”

Đoàn Dục Thần dường như bị sặc.”Em....”

“Nhưng em phải nói trước, em chưa từng làm chuyện này trên xe, chỉ xem trong phim, anh....”

“Ngậm miệng!” Đoàn Dục Thần cuối cùng nhịn không được nghiêng răng kêu lên.

“Sao vậy?” Cô chớp chớp mắt, một chút không cẩn thận lộ ra tia sáng đùa giỡn trong mắt.

Đoàn Dục Thần này giờ vẫn trừng mắt nhìn cô chăm chú nhìn thấy vậy.

“Em cố ý.” Anh tố cáo.

“Cố ý cái gì?” Cô cười ngây thơ, thái độ vô tội và hồn nhiên.

Đoàn Dục Thần vừa bực mình vừa buồn cười trừng cô, thật sự không biết nên làm sao với cô mới tốt. Người phụ nữ này, từ sau khi phát hiện anh rất dễ chọc lúc nào cũng bất ngờ tìm mấy câu ám muội đến trêu đùa anh. Chẳng lẽ cô không biết đàn ông không chịu được trêu chọc sao? Đặc biệt là khi đụng đến người phụ nữ dịu dàng đáng yêu như cô vậy, cả người tràn đầy sự quyến rũ mê hoặc.

Hắn là nên giáo huấn cho cô một chút, miễn cho cô cứ xem anh là mèo bệnh.

Ánh mắt lóe lên, anh đột nhiên vươn tay ôm lấy eo cô, kéo cả người dựa vào người anh, lại đặc biệt đứng thẳng để cho cô cảm nhận được vị trí kích động dưới thân anh.

“Cố ý trêu chọc cho anh máu huyết sôi sục.” Anh cúi đầu, ách tiếng nói nhỏ bên tai cô.

Không ngờ đến anh đột nhiên lại có hành động lớn mật như vậy, Thời Mề Mề đột ngột ngơ ngác, tim đập không khống chế được tăng nhanh lên.

“Học trưởng...” Cô có chút lắp bắp, cảm nhận được sự kích động của thân thể anh rõ ràng. Anh sao....Ông trời, xung quanh nhất định có rất nhiều người đang nhìn bọn họ đi?

“Rất muốn khiêu vũ phải không?” Anh nở một nụ cười gian tà với cô, “Được, anh giúp em.”

“Học...học trường?” Cô há hốc mồm, ngu ngơ bị anh kéo lên sàn nhảy.

Những bước nhảy bình thường của hai người lại ám muội đến nỗi khiến cho toàn bộ mọi người đang chăm chú nhìn họ máu huyết đều sôi lên, kích động thiếu chút nữa xị máu mũi.

Đoàn Dục Thần ôm Thời Mễ Mễ khiêu vũ trên sàn nhảy, bọn họ tiến trước lùi sau xoay xoay, bước chân không ngừng di chuyển, chỉ có một nơi không động đó chính là vị trí nơi eo hai người dính sát vào nhau.

Thật ra nói không di động cũng không chính xác, trên thực tế chúng cũng chuyển động theo mỗi một bước nhảy, nhưng chỉ là dán vào nhau, ma sát ám muội.

Đây nhất định là một loại giày vò, một loại giày vò hỗn hợp giữa khoái cảm cao độ và hưởng thụ, Đoàn Dục Thần gần như muốn rên rỉ. Thân thể của cô mềm mại như vậy, mùi hương cơ thể mê người như vậy, còn có phản ứng kia chân thật như vậy.....Trời a, anh mong muốn bao nhiêu tìm một nơi không người tiến vào cơ thể cô, cùng cô chia sẻ cảm giác thân thể và tinh thần hòa hợp vào thời khắc cao trào.

Nhưng là trước đó, anh nhất định phải để cho cô chịu sự dạy dỗ phải có trước mới được, bởi vì không có lý do nào mà mỗi lần đều là anh một mình chịu sự giày vò, cũng nên để cho cô nếm thử cái loại cảm giác dục hỏa thiêu thân kia.

Thời Mễ Mễ bị anh ôm khiêu vũ xoay vòng lần đầu tiên trên sàn nhảy quên mất hưởng thụ cảm giác thành tựu được mọi người chú ý, suy nghĩ giống với thân thể toàn bộ nhũn ra quán lấy người anh.

Trời ơi, đây là cảm giác gì? Suy nghĩ của cô hỗn loạn không có cách nào suy nghĩ, cuộc đời này của cô hình như vẫn chưa từng có sự hưng phấn như vậy, cảm giác kích thích, dễ chịu, lại giống như bị giày vò. Trời ơi, rốt cuộc cô bị sao vậy?

Thân thể của anh rất nóng_____hay là tự mình cô phát nhiệt, không ngừng xoay tròn 4 phía_____hoặc là mọi người đang xoay, cô cảm thấy chóng mặt. Nhưng cái thật sự khiến cho cô choáng váng, hai đầu gối nhũn ra, cô nghi ngờ là do thứ không ngừng cứng lên giữa hai chân cô.

Trời ơi! Anh rốt cuộc muốn làm gì cô? Cô cảm thấy chính mình sắp bị chìm vào một loại hư không.

Một trận run rẩy thoáng chạy qua người, cô vô tình phát ra rên rỉ, đem chính mình càng dựa vào anh, dán chặt vào anh cong người lên, ma sát.

Đoàn Dục Thần cuối cùng phát hiện cô chịu trừng phạt đủ rồi, trên thực tế anh nghi ngờ anh rốt cuộc là đang trừng phạt cô hay trừng phạt chính mình?

Không thềm để ý đến tiếng cười không ngừng đến từ xung quang trong quán bar, anh ôm cô đẩy đám người ra bước ra ngoài. Anh hi vọng có khách sạn ở gần đây, nếu không, bọn họ thật sự phải ‘xác định’ ở trên xe, mà chuyện này đối với chỗ đau trên eo cô một chút lợi ích cũng không có.

Đáng chết, toàn bộ chuyện này đều do cô làm hại, thật sự đáng giận!

Dâm phụ không biết xấu hổ, cô lại dám ở trước sự chú ý của mọi người không biết liêm sỉ cùng người đàn ông kia tăn tăn, còn làm ra hành động không biết xấu hổ như vậy, toàn bộ cơ thể dán chặt trên người nam nhân kia, chỉ thiếu không cởi quần áo làm ngay tại chỗ mà thôi.

Cô thật sự là một dâm phụ không biết xấu hổ, giống như lúc trước Tinh Ngọc đã chỉ vào mặt cô mà chửi, là một kỹ nữ bị ngàn người gối đầu, vạn người cười, mà anh lại để cho cô lừa gạt!

Mẹ nó, Thời Mễ Mễ cô giỏi lắm, thật sự cho là Nhan Thế Ngọc tôi dễ dàng bị ăn hiếp như vậy sao? Tiêu của tôi một khoản tiền lớn, không cho tôi ngủ cùng coi như xong, lại còn làm mảnh khoe lừa bịp bội tình bạc nghĩa này, để cho tôi trước mặt bạn bè không ngẩng đầu lên được!

Hừ, Đoàn Dục Thần phải không? Người đàn ông độc thân kim cương đáng giá 500 triệu sao, chẳng trách sẽ khiến cho cô nhanh chóng chạy theo. Nhưng đừng cho là cô thật sự có cơ hội bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, chim sẻ vĩnh viễn chỉ là chim sẻ, cho dù bay lên ngọn cây, tôi cũng sẽ tàn nhẫn kéo cô xuống.

Cô cứ chờ đi, chờ xem bản thân bị tôi kéo từ trên ngọn cây xuống như thế nào, ngã đến mức thịt nát xương tan.

Ngày đó rất nhanh sẽ đến, cô ngoan ngoãn chờ đi!

5. Chương 5

Theo sự thay đổi của âm nhạc, không khí trong quán bar từ từ trở nên náo nhiệt, những tửu khách đã uống vài ly rượu lần lượt đi lên sàn nhảy, bắt đầu chậm chậm nhún nhảy. Nhưng bầu không khí này đối với những khách quen của ‘Quán bar lão Đường’ mà nói còn chưa được xem là náo nhiệt ngược lại còn có cảm giác vắng vẻ.

Liếc mắt nhìn qua, mức độ đông khách trong quán thật ra đã được 99%, 1% lẻ còn lại vẫn là bàn đặc biệt của ông chủ, chuyên giữ lại vì bạn bè đến bất ngờ, nói cách khác, thật ra trong quán căn bản đã đầy khách, nhưng vì sao vẫn có cảm giác vắng vẻ nhỉ?

Liên quan đến vấn đề này, người không cần hỏi ông chủ, không cần hỏi người phục vụ hoặc người pha rượu, bất cứ mỗi người khách quen nào của ‘Quán bar lão Đường’ đều có thể cho người câu trả lời.

Bởi vì bọn họ chờ nữ thần vạn nhân mê Thời Mễ Mễ đến nay nhưng vẫn chưa xuất hiện.

Trời a, sớm biết tối qua cô ở đây cho dù muốn bọn họ mạo hiểm vì không ở lại tầng ca, công việc không có năng suất có thể tạo ra nguy hiểm bị ông chủ đuổi việc, bọn họ cũng sẽ đến.

Thời Mễ Mễ xinh đẹp, vạn nhân mê hấp dẫn người khác, cô là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, là nữ thần trong mắt đàn ông, cô đồng nghĩa với hạnh phúc, có được cô chẳng khác nào có được hạnh phúc.

Trời a, cho dù không được người đẹp để ý, tên bị xếp vào phía sau trong danh sách bạn trai dự bị của cô, như vậy có thể cùng nhảy với cô trên một sàn nhảy, tiếp xúc với cô ở khoảng cách gần đi? Nếu như may mắn, nói không chừng còn có thể khiến cô xoay xoay mấy cái ở bên cạnh mình, nói mấy câu, nhận được mấy cái lúm đồng tiền thỏa thích của cô.

Cô sẽ đến chứ? Sau một đoạn thời gian biến mất bất ngờ, tối nay cô có trở về giống như mấy ngày hôm trước, xuất hiện lần thứ hai trong ‘Quán bar lão Đường’ sao? Mọi người đều đang chờ.

Đêm càng ngày càng khuya, khách trong quán 8 phần không đổi, hai phần còn lại đi đi đến đến, sau đó càng đổi càng nhiều gương mặt quen thuộc vào quán, những người rời đi càng ngày càng ít, mãi đến cuối cùng, lại không có bất cứ người nào đứng dậy rời đi.

Lúc này, thời gian cũng đã gần nửa đêm, mà ngày mai lại không phải là ngày nghỉ.

Tiếng nhạc du dương, các tửu khách mỗi người yên tĩnh ngồi tại chỗ thưởng thức rượu, trên sàn nhảy to lớn lại không có bất cứ người nào.

Đột nhiên trong lúc đó, tại vị trí cửa vào đã trầm lặng hồi lâu bất ngờ xuất hiện hai người, không khí trong quán giống như một hồ nước lặng bất thành linh bị người ta ném xuống hai viên đá nhỏ, từng đợt sóng nổi đuôi nhau bắt đầu dao động.

Người đến là ai?

Đương nhiên là vạn nhân mê Thời Mễ Mễ và bạn trai của cô Đoàn Dục Thần.

“Di? Lão Đường? Sao lại là anh?” Đi đến trước quầy rượu mới phát hiện người phục vụ hôm nay là Đường Duẫn ông chủ của quán bar đã lâu không gặp, Thời Mễ Mễ ngạc nhiên kêu lên.

“Đã lâu không gặp Mễ Mễ, cô vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy.” Đường Duẫn nhếch miệng cười nói, nói xong ngẩng đầu nhìn về phía người bạn cũ, nhướn mày chào hỏi: “Ha, lão Đoàn. Nhìn cậu mặt mày hồng hào, sắp có chuyện vui sao?”

“Chuyện đó phải xem cô ấy.” Đoàn Dục Thần đem ánh mắt hướng sang Thời Mễ Mễ, nhếch miệng hơi mỉm cười.

“Xem em cái gì? Xem em xinh đẹp sao?” Thời Mễ Mễ hơi nhướn mày, giả vờ ngốc nghếch hỏi.

Tuy nói cô phát hiện chính mình một ngày so với một ngày càng thích học trường, cũng say mê niềm hạnh phúc sung sướng mỗi lần cùng anh ở chung, nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, chuyện này đối với cô mà nói thực sự quá sớm cũng quá nhanh, bởi vì cô còn muốn có thời gian cảm nhận về tình yêu và hôn nhân, và quan hệ của hai người bọn họ.

Đoàn Dục Thần quá hiểu rõ cô, tự nhiên biết cô cố ý xuyên tạc ý tứ của anh, anh tuy có chút thất vọng nhưng lại không muốn ép buộc cô.

“Lão Đường, việc làm ăn hôm nay trong quán của anh rất tốt nha.” Cô nhìn trái nhìn phải tình hình trong quán một chút, cố ý thay đổi chủ đề.

“Nhờ phúc.” Đường Duẫn hơi cười.

“Nhờ phúc ai? Hẳn sẽ không phải là tôi chứ?” Thái độ của Thời Mễ Mễ là ‘em có vĩ đại như vậy sao’.

“Cho dù vạn nhân mê cái gì cũng không làm cũng có thể mê đổ mọi người.” Đường Duẫn cười nói.

“A a, lão Đường, xem ra hôm nay anh nhất định ăn không ít đường, nếu không sao lại ngọt miệng như vậy?” Thời Mễ Mễ nhìn không được cười duyên đáng.

“Miệng của tôi ngọt như thế nào đi nữa chỉ sợ cũng không sánh được với lão Đoàn đi?” Anh ta nhìn Đoàn Dục Thần, cố tình nói.

“Sao lại nói vậy?” Nghe ra hàm ý trong lời nói của anh ta, Thời Mễ Mễ tò mò hỏi.

“Cậu ta có thể đem vạn nhân mê cô lừa đến tay cô nói miệng cậu ta còn không đủ ngọt sao?”

“Ha ha, anh nói đúng lắm, ha ha...” Thời Mễ Mễ nhất thời cười không ngừng.

Đoàn Dục Thần không vui trừng mắt nhìn bạn chí cốt một cái, thay đổi chủ đề, “Hôm nay khách tuy nhiều, lại không có người khiêu vũ, tình trạng này thường có sao?” Nếu như thường có, sau này anh nhất định sẽ thường xuyên đem Mễ Mễ chiếu cố chỗ này, vì chỉ có một người nhảy nơi này sẽ không náo nhiệt được, hứng thú khiêu vũ của Mễ Mễ tự nhiên sẽ mất đi, như thế....

“Hôm nay là ngoại lệ, tôi nghĩ mọi người đều đang chờ người nào đó đến nhảy.” Đường Duẫn đưa lên cho bọn họ hai ly rượu, khéo miệng khẽ nhếch lên nói.

“Người nào đó?” Đoàn Dục Thần thắc mắc hỏi.

“Chính là em.” Không chờ Đường Duẫn trả lời, Thời Mễ Mễ đột nhiên giành trả lời, sau đó liền hỏi Đường Duẫn: “Đúng không?”

Đường Duẫn hơi cười gật đầu.

“Tốt.” Thời Mễ Mễ bắt ngờ nâng ly rượu lên, sau đó một hơi uống hết. Đặt cái ly thủy tinh trên quầy bar. “Em thay mọi người đi mở màn.” Cô xoay người, lại bị Đoàn Dục Thần giữ lại.

“Mễ Mễ.” Anh nhíu chặt mày nhìn cô.

“Tối qua đã xác định rồi, hay là anh muốn xác định nữa?” Cô quẹo rũ cười một cái, ở trên môi anh đùa giỡn hôn xuống.

Xung quanh giống như truyền đến một trận hít không khí, Đoàn Dục Thần không quá chú ý, hai mắt cố định nhìn cô.

“Nhớ rõ em đồng ý với anh cái gì sao?” Anh hỏi.

“Tối đa ba bản, tùy sức mà làm, nếu như cảm thấy có chút không thích hợp nhất định lập tức dừng lại trở về nói cho anh biết?” Cô nói giống như trả bài.

Đoàn Dục Thần nghiêm túc nhìn cô chăm chú một hồi, cuối cùng chậm chậm buông tay cô ra, mà cô giống như ngựa hoang mất cương lập tức bay lên sàn nhảy, những tửu khách có dụng ý khác cũng đồng thời giành nhau xông lên sàn nhảy.

Tiếng nhạc du dương đột ngột thay đổi, tiết tấu sôi động trong nhảy mắt trần ngập cả quán bar, bắt đầu nhảy, bắt đầu cao trào.

Thời Mễ Mễ nhảy rất hưng phấn, đàn ông bốn phía xung quanh cũng nhìn rất thỏa thích, mọi người đều bị những động tác xoay người quyến rũ và xinh đẹp của cô mê hoặc.

Thưởng thức điệu nhảy đầu tiên mang chút thăm dò, điệu nhảy thứ hai thử tấn công. Mấy người đàn ông 4 phía xung quanh bắt đầu rục rịch hành động.

“Thời tiểu thư, chúng ta đã từng gặp, tôi họ Từ, Từ Vĩnh Bang, không biết cô có nhớ không?” Nam nhân dừng cảm bắt đầu nhảy đến trước mặt cô, mưu đồ bắt chuyện với cô.

“Xin lỗi, tôi không có ấn tượng gì.” Tâm trạng tốt, Thời Mễ Mễ thuận miệng trả lời.

“Không sao, tôi...” Lời nói còn chưa hết, một người khác thừa cơ đẩy hẳn ra, cướp giữ lấy vị trí nhiều người ao ước nhất trên sàn nhảy.

“Hi, Mễ Mễ, nghe nói cô mới vừa bị bệnh, bây giờ đã đỡ chưa?” Giả vờ quen biết.

“Anh là ai?”

Người thừa cơ thứ hai liền tử trận, người thứ ba lập tức đi lên.

“Bữa tiệc tối nửa tháng trước tôi cũng ở đó, tên Nhan Thế Ngọc đáng chết kia thật sự không phải là người, lại...”

“Đi ra! Đừng phá hỏng tâm trạng tốt của tôi lúc này.”

Lại một tên thất bại quay về.

“Mễ Mễ, đã lâu không gặp, người khỏe không?” Chủ đề nhằm chán nhất, có lẽ là chủ đề an toàn nhất?

“Rất tốt.”

An toàn!

“Nhìn nét mặt của cô rạng rỡ, xinh đẹp như xưa, lời đồn nói cô bị bệnh nhất định là lừa người.”

“Ha ha, mấy hôm trước cơ thể tôi thật sự không thoải mái, là người nào tin tức nhanh nhạy như vậy?” Thời Mễ Mễ quyến rũ cười, bước nhảy xoay xoay không chút nào ngừng lại.

“Ai nói tôi cũng không rõ, nhưng có một điều tôi rất rõ, chính là thiếu cô quán bar ở Đài Bắc thật sự buồn chán không ít.”

“Ha ha, anh nói thật chứ.” Thời Mễ Mễ lại dịu dàng cười cái nữa.

“Tôi nói đều là sự thật. Đúng rồi, luôn quên muốn hỏi cô, cô nhớ tên tôi không? Xin nói thật.”

“Ha ha, không biết.”

“Ai, tôi biết mà.” Đầu tiên làm ra thái độ đau buồn, tiếp theo lại giới thiệu bản thân, như vậy có thể tăng thêm ấn tượng với cô. “Tôi tên...”

“Mễ Mễ ba bản nhạc đã kết thúc.”

Người tính không bằng trời tính, ai biết lại bắt gặp xuất hiện một Trình Giảo Kim, kiên quyết cắt ngang hẳn chưa kịp mở miệng giới thiệu chính mình? Người thừa cơ thứ tư hung hăng trừng mắt về hướng Trình Giảo Kim, không biết làm sao cho dù hắn trừng đến mù mắt cũng vô dụng, bởi vì sự chú ý của Thời Mễ Mễ sớm đã không ở trên người hắn.

“Nhanh như vậy sao?” Thời Mễ Mễ nhìn Đoàn Dục Thần đang đi lên đến nhắc nhở cô, hoàn toàn quên mất người thừa cơ thứ tư đáng thương. “Một bản nữa được không, học trưởng?” Cô cầu xin, bởi vì cô cảm thấy chính mình giống như vừa mới khởi động toàn thân mà thôi, căn bản còn chưa có nhảy.

“Không được.” Đoàn Dục Thần không nói hai lời cự tuyệt.

“Học trưởng....”

“Anh là ai, dựa vào cái gì quẩn chuyện Mễ Mễ muốn làm gì?” Có người kêu lên, tự cho là anh hùng cứu mỹ nhân nói.

Thời Mễ Mễ hơi mỉm cười nhìn anh, muốn xem anh như thế nào giới thiệu chính mình.

“Về với anh.” Không để ý người bên cạnh, Đoàn Dục Thần trực tiếp vươn tay, kiên định nắm chặt tay cô.

“Này, ai nói người có thể động tay động chân với Mễ Mễ?” Anh hùng lên tiếng quát bảo ngưng lại, muốn ra tay cứu người đẹp, người đẹp lại bị kéo một cái, trong nháy mắt bị người đàn ông kia ôm vào trong ngực.

“Đi.” Lười để ý đến những tên buồn chán kia, Đoàn Dục Thần ôm Thời Mễ Mễ xoay người đi khỏi sàn nhảy.

“Đứng lại!”

Chớp mắt, bọn họ bị người ngăn cản lại, Đoàn Dục Thần dừng chân lại, trên mặt không thái độ nhìn người đàn ông từ lúc mới khiêu vũ đã luôn liếc chết quẩn lấy Mễ Mễ.

“Em quen anh ta?” Anh cúi đầu hỏi cô.

“Không quen.” Thời Mễ Mễ mỉm cười trả lời anh.

“Vậy sao hán liêu chết quẩn lấy em, lại chặn đường chúng ta muốn làm gì?” Anh lại hỏi.

“Không biết, anh tự mình hỏi anh ta đi.” Nụ cười của cô lại càng xán lạn, trong mắt hiện lên cái nhìn chuẩn bị xem kịch vui.

“Người đến là vì em, vì sao không phải em hỏi anh ta.” Không muốn quá cứng chiều cô, Đoàn Dục Thần quyết định đem vấn đề ném trả cho cô tự mình xử lý.

“Anh muốn em hỏi?”

Anh gật đầu.

“Được rồi, em hỏi thì em hỏi.” Nói xong cô xoay đầu nhìn về phía người đàn ông đang cản đường bọn họ kia, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi anh chặn đường chúng tôi muốn làm gì?”

“Tôi...tôi thấy cô còn muốn khiêu vũ, mà anh ta không hiểu làm sao muốn đến cô kéo khỏi sàn nhảy, cho nên mới...”

“Mới nghĩ anh hùng cứu mỹ nhân?” Thời Mễ Mễ thay anh ta nói cho xong câu, sau đó quay đầu nhìn Đoàn Dục Thần, cười như không cười trêu chọc anh, “Nhìn đi, cuối cùng có người nhìn không quen bạo hành của anh, vì em ra mặt rồi.”

“Bạo hành?” Đoàn Dục Thần nhướn mày.

“Đúng, bạo hành. Lúc không cho em làm cái này, lúc không cho em làm cái kia, hạn chế quyền tự chủ của em, đây không phải là bạo hành thì là gì?”

Đoàn Dục Thần vừa không biết làm sao vừa cứng chiều nhìn cô, không nói tiếng nào nhìn cô tiếp theo còn có lời nói kinh người như thế nào. Bạo hành? Thế mà cô cũng nói ra được!

“Không nói là đồng ý? Được, vậy em đi khiêu vũ đây.” Cô rời khỏi sự ôm ấp của anh đi về phía sàn nhảy, lại bị anh kéo một cái ôm trở về.

“Đừng nghĩ.” Anh bật cười ở bên tai cô nói thầm. Thì ra đây chính là mục đích cô nói xấu anh.

“Học trưởng, một bản nữa là được rồi, em xin anh đấy.”

Đoàn Dục Thần kiên định lắc đầu.

“Anh không sợ những người khác giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, tiêu diệt bạo quân như anh sao?”

“Em không sợ sau khi tiêu diệt em ngay cả bạn trai cũng không còn?”

“Úc, về điểm này anh không cần quan tâm, bạn trai dự bị của em có rất nhiều.”

Sắc mặt Đoàn Dục Thần đột nhiên tối sầm lại, nhưng ngay lập tức lại khôi phục được thái độ bình thường vẫn có, mở miệng nói một cách bình thường.

“Cho nên, đây là em đang uy hiếp anh, nếu như anh không cho em trở về sàn nhảy đi khiêu vũ, em liền lập tức đổi bạn trai?” Anh nhìn những người đàn ông xung quanh bốn phía đều nóng lòng với rồi cô hỏi, chỉ thấy mỗi người bọn họ giống như đều đang chờ sau khi cô gật đầu giành lấy cơ hội đầu tiên giới thiệu mình với cô.

“Không sai!” Thời Mễ Mễ theo ánh mắt của anh cũng đem tình hình xung quanh nhìn một lần, sau đó cười híp mắt nói.

Những người đàn ông lập tức sôi nổi lên, tranh giành giới thiệu chính mình.

“Mễ Mễ, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp vào bất cứ quyết định nào của cô, hãy hẹn hò với tôi.”

“Mễ Mễ cho dù cô muốn làm gì, tôi nhất định cũng cùng làm với cô vô điều kiện, hãy làm bạn gái của tôi.”

“Mễ Mễ, cô muốn khiêu vũ tôi nhảy với cô.”

“Mễ Mễ....”

Không quan tâm đến những người đàn ông khác đang nhiệt liệt tiến cử chính mình, ánh mắt Thời Mễ Mễ vẫn luôn chăm chú nhìn một mình Đoàn Dục Thần.

“Học trưởng, anh nhìn, anh có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, nếu anh không đối xử với em tốt một chút, địa vị bị người ta cướp mất cũng đừng trách em nha. Bây giờ, anh quyết định có để cho em trở về sàn nhảy không?”

“Không?”

“Học trưởng!”

“Em hẳn nên biết, sở dĩ anh làm như vậy tất cả đều là vì muốn tốt cho em. Nếu như em cảm thấy anh căn bản là đang nhiều chuyện, hoặc là không chịu được hành vi can thiệp của anh đối với em, có lẽ em thật sự nên đổi bạn trai.” Nói xong, anh bỏ cô ra, tự mình đẩy đám người chắn ở phía trước ra đi về trước quầy rượu.

Thời Mễ Mễ nhất thời ngây người ra, cô đứng đơ tại chỗ ngây ngốc nhìn bóng lưng anh rời đi khỏi cô.

Lúc này là cô nói đùa với anh, hẳn là anh phải biết chứ? Sao đột nhiên lại....Nhìn bóng lưng anh càng đi càng xa, đột nhiên một trận hoảng hốt xâm chiếm lấy cô, cô sợ hãi đuổi theo.

“Học trưởng!” Cô kêu lên, muốn đuổi theo anh lại bị hai người đàn ông chắn trước mặt cô ngăn lại.

“Mễ Mễ chúng ta quay về khiêu vũ nha.”

“Mễ Mễ, đừng lo lắng, nếu như hẳn dám đến quầy rầy cô nữa, tôi nhất định sẽ khiến hẳn đẹp mặt!”

“Mễ Mễ....”

“Tránh ra! Các người toàn bộ tránh ra cho tôi!” Đẩy ra một người lại đến một người, cuối cùng Thời Mễ Mễ chịu không được rống to một tiếng.

Những người đàn ông kia bị tiếng rống giận bất ngờ của cô làm cho giật mình ngây người, ngây ngốc một lát lập tức để cô đột phá tầng tầng tường người hướng quầy rượu đi thẳng đến.

Đi đến trước quầy rượu, Thời Mễ Mễ cẩn thận nhìn trước mặt mình là học trưởng cô quen biết hơn 10 năm, tính tình cực tốt, lại luôn đối với cô yêu thương có thừa, chưa bao giờ tức giận với cô, cũng là Đoàn Dục Thần bạn trai hiện tại của cô, sau đó không biết là gì.

Làm sao đây, học trưởng anh ấy giống như tức giận rồi, nhưng cô căn bản không biết chính mình rốt cuộc làm sai cái gì, hoặc nói sai cái gì mà chọc giận anh.

Làm sao đây, bây giờ cô nên làm sao đây? Trước giờ cô chưa từng nhìn thấy bộ dạng như thế này của anh, thái độ trên mặt chính là người lạ dừng đến gần, sau đó không nói tiếng nào uống rượu một mình.

Cô nhìn lão Đường sau quầy rượu, tìm sự trợ giúp, người đó lại nhún nhún vai với cô, làm ra vẻ mặt tôi không có năng lực đó. Không biết làm thế nào cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Học trưởng,” Đi đến bên cạnh anh, cô vươn tay khẽ chạm vào tay anh, cẩn thận kêu thành tiếng. “Anh đang tức giận sao?”

Đoàn Dục Thần không nói câu nào khẽ lắc đầu, lại cũng không nhìn cô.

Cái này thật nguy hiểm nha, anh không nhìn cô, giống như lần ở bệnh viện bữa trước. Thời Mễ Mễ nhăn chặt mày nhìn anh, nghĩ không ra lúc này rốt cuộc là cô nói sai cái gì chọc giận anh.

Cô nhớ lần trước lúc ở bệnh viện, hình như bởi vì cô nói hi vọng anh đem lời cô nói muốn cùng anh hẹn hò quên đi, vì thế mới khiến anh không thêm ngoảnh đầu lại xoay người dự định rời đi. Mà lúc này?

Cô muốn tiếp tục nhảy, anh không cho, những tử khách khác vì cô mà ra mặt bênh vực, cô nói anh can thiệp vào chuyện của cô là bạo hành, từ chỗ này trở về trước, tâm trạng của anh đều vẫn còn tốt, bởi vì anh còn cười với cô. Như vậy rốt cuộc là....

Mạch suy nghĩ hồi tưởng lại khúc sau trong nháy mắt đột nhiên ngừng lại, cô nghi ngờ nhìn anh đang buồn rầu, vẻ giống như đau thương lại oán trách, tất cả nghi vấn giống như lập tức có được lời giải đáp. Cô biết vì sao anh tức giận rồi!

“Học trưởng,” Cô nũng nịu kêu, nhìn anh không chút nào nhúc nhích, cô trực tiếp duỗi cánh tay thon dài ra nâng mặt anh lên, đem anh xoay đến đối diện chính mình. “Em chỉ là đang chọc anh, học trưởng.”

“Em đột nhiên làm gì vậy?” Đoàn Dục Thần ngây người, có chút không tự nhiên bắt hai tay cô xuống.

“Bởi vì anh đang tức giận.”

“Anh không có tức giận.”

“Cho dù không có tức giận, trong lòng cũng có vướng mắc, chính bởi vì em nói bạn trai dự bị của em rất nhiều, lúc nào cũng có thể thay đổi, em đoán đúng không?”

Đoàn Dục Thần đột nhiên không nói, mà Thời Mễ Mễ lại chứng minh suy nghĩ của mình không sai, anh quả nhiên vì chuyện này mà tức giận.

Hơn nữa, ông trời a! Học trưởng anh ấy thật sự quá đáng yêu, trước đây lúc những đối tượng mà cô đang hẹn hò nghe thấy những lời tương tự về bạn trai dự bị như thế này, nếu như không phải giả vờ phóng khoáng cười trừ, chính là liều mạng tâng bốc chính mình nói cái gì sẽ không để cho cô nảy sinh suy nghĩ tìm bạn trai dự bị trong đầu, chỉ có anh tức giận không nói như vậy, một mình ngồi uống rượu khó chịu.

Anh thật sự chính là....âm mưu khiến cho cô yêu thương người khác biệt như anh, có phải không?

Nhìn anh, cô mềm mại dựa vào trong ngực anh, ngồi lên đầu gối anh.

“Học trưởng, em chỉ chọc anh thôi.” Cô duỗi hai tay ôm lấy cổ anh. “Anh biết trước đây em hẹn hò với rất nhiều bạn trai nhưng không có người nào tạo cho em cảm giác giống như anh. Em thích sự dịu dàng của anh, thích anh cưng chiều em, em thích lúc anh độc tài và bạo hành vì suy nghĩ cho em, càng thích thái độ lộ ra trên mặt một cách không tự chủ lúc anh ôm em, ẵm em, nhìn em.” Đây là một loại hạnh phúc phức tạp, vẻ mặt thỏa mãn yêu thương, tình yêu của anh dành cho cô. “Em yêu anh.” Cô đột nhiên nói với anh.

Đoàn Dục Thần cả người chấn động kịch liệt thiếu chút nữa đem cô đang ngồi trên đùi anh đẩy xuống đất.

“Em, em vừa nói cái gì?” Anh kinh ngạc, kích động lại có chút không thể tin, thái độ bỗng bênh trên mây, cúi đầu nhìn cô ghen giọng truy hỏi.

Giọng nói của anh khiến cho cô biết nguy hiểm đã giải trừ, cô gơ ngón trở tay trái lên lắc lắc, sau đó nhếch miệng cười nói: “Lời nói hay không nói hai lần.

“Nói lại một lần được không.” Anh sững sờ, lập tức dụ dỗ nói, bởi vì ngay cả nằm mơ anh cũng không nghĩ đến cô sẽ nhanh như vậy nói với anh 3 chữ này. Không phải anh đang nằm mơ chứ?

“Lời hay không nói hai lần.” Thời Mễ Mễ từ chối lắc đầu.

“Chỉ cần nói lại một lần nữa là được, chỉ cần một lần.” Như vậy anh mới có thể chứng minh lúc này anh không phải nằm mơ.

“NO.”

“Mễ Mễ.” Anh lại lộ ra thái độ không biết nên làm sao với cô mới tốt.

Cô đột nhiên hé ra một nụ cười ngọt ngào, cúi người hôn anh một cái. “Vậy chúng ta làm một giao dịch, nếu như anh đồng ý để cho em trở về sàn nhảy mấy bản nữa, em liền nói lại một lần nữa câu đó cho anh nghe.” Cô nói.

“Đừng nghĩ.” Đoàn Dục Thần không chút do dự nói. Mặc dù anh thật sự rất muốn nghe cô nói một lần yêu anh, nhưng chuyện này so với sự khỏe mạnh của cơ thể cô, anh đương nhiên chọn cái sau, dù sao thân thể khỏe mạnh là chuyện cả đời, mà câu em yêu anh kia là tương lai còn dài, sau này anh còn cơ hội có thể nghe cô nói.

“Học trưởng!”

“Đừng nói nữa, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho em trở về sàn nhảy.” Anh chặn lấy cái miệng còn muốn thuyết phục anh của cô, kiên quyết lắc đầu từ chối.

“Anh thật sự tức chết người đi được!”

“Suy nghĩ của cậu ta chính là kiên định như vậy, nếu không cô cho là một người bình thường có thể một bên yêu thầm người ta 10 năm, một bên còn kiên cố vấn tình yêu của người ta sao?” Đường Duẫn phía sau quây bar bỗng mở miệng trêu chọc.

Sự chú ý của Thời Mễ Mễ một chút liền bị hấp dẫn đi.

“Lão Đường, anh nói cái gì?” 10 năm? Đúng rồi, học trưởng từng nói với cô, hình như anh đối với cô là nhất kiến chung tình, mà bọn họ quen nhau đến nay xác thật cũng đã 10 năm, chỉ bất quá lão Đường làm sao anh ta biết chuyện này? Với lại anh ta đã biết lại vì sao chưa từng nhắc đến với cô?

“Lẽ nào cô không biết lão Đoàn cậu ta yêu thầm cô 10 năm dài sao?” Đường Duẫn nhăn mày hỏi.

“Lão Đường, từ lúc nào cậu trở nên nhiều chuyện như vậy?” Đoàn Dục Thần bắt ngờ nhăn mày.

“Anh đừng để ý đến anh ấy.” Thời Mễ Mễ nhảy xuống khỏi đùi Đoàn Dục Thần, trở về ngồi xuống vị trí của mình, về mặt hưng phấn bừng bừng nhìn Đường Duẫn hỏi: “Anh làm sao biết học trưởng anh ấy yêu thầm tôi 10 năm dài, anh ấy nói với anh sao?”

“Cô không biết sao? Tôi cùng cậu ta lớn lên từ nhỏ, bạn học gần 10 năm, cho đến khi học đại học vì chí hướng không giống nhau mới mỗi người mỗi ngả.”

“Di? Các anh trước giờ sao không một ai nói với tôi chuyện này? Tôi luôn cho rằng các anh quen nhau trong quán bar này, bởi vì cùng chung chí hướng mới thành bạn bè_____Di? Chờ một chút, anh vừa nói không cùng chí hướng, nhưng hai người các anh không phải đều học kinh tế sao?”

“Tôi học kinh tế không sai, nhưng cậu ta lại là vì người nào đó mới nửa đường xuất gia....”

“Lão Đường, cậu thật sự nói nhiều quá, ngày mai không cần đi làm sao? Hay là công ty của cậu sụp rồi?” Đoàn Dục Thần đột ngột ngắt lời anh ta.

“Học trưởng đừng quây, lão Đường anh tiếp tục nói.” Thời Mễ Mễ nói.

Những chuyện này thế nhưng cô chưa từng nghe qua, học trưởng vừa bắt đầu không phải học kinh tế sao? Như vậy lúc đầu anh học là khoa nào, còn có, người nào đó trong miệng lão Đường nói là ai? Vì sao học trưởng muốn vì hân mà thay đổi chí hướng? Cô thật sự tò mò chết được.

“Tôi chính là đang giúp cậu, thế mà cậu còn rửa công ty tôi sụp đổ?” Đường Duẫn nhìn Đoàn Dục Thần, dùng vẻ mặt thái lấy oán báo ân lắc đầu nói.

“Giúp tôi?” Đoàn Dục Thần dè bĩu.

“Cậu không phải không muốn Mễ Mễ trở về sân nhảy khiêu vũ sao? Như vậy phương pháp đơn giản nhất chính là thay đổi sự chú ý của cô ấy, tôi giúp cậu làm được rồi không phải sao?” Đường Duẫn nhìn anh nói, sau đó lại chuyển đầu nhìn về phía thời Mễ Mễ, chỉ nhìn thấy người đó đang không ngừng gật đầu.

“Không sai, sự chú ý của em đã bị hấp dẫn mất rồi.” Cô nói, “Lão Đường, anh nói tiếp đi, chí hướng của học trưởng vốn là gì? Anh ấy tại sao lại muốn vì người nào đó chuyển sang học kinh tế, còn có người nào đó là ai?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.”

Thời Mễ Mễ ngạc nhiên nhìn anh ta, sau đó từ từ chỉ tay vào chính mình. “Tôi?”

“Đúng?”

“Vì sao? Tôi học khoa anh văn lại cũng không phải khoa kinh tế, muốn chuyển khoa hân cũng nên chuyển đến khoa anh văn chứ?” Thời Mễ Mễ không hiểu lập tức đặt câu hỏi.

“Về chuyện này ấy mà....”

“Mễ Mễ, chúng ta nên trở về nhà rồi.” Đoàn Dục Thần đột nhiên đứng dậy.

“A, có người không cao hứng.” Đường Duẫn nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên nói.

“Học trưởng, anh đừng làm mất hứng_____A! Hay là anh định tự mình nói cho em nghe?” Thời Mễ Mễ nhìn anh chăm chú hỏi.

“Cậu ta nói tuyệt đối không ngoạn mục bằng tôi nói, cái gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo....”

“Đường Duẫn, cậu cố ý phải không?” Đoàn Dục Thần trừng mắt nói.

“Tớ đúng vậy nha.” Đường Duẫn cười một cách thoải mái, sẵn khoái trả lời.

“Chúng ta đi.” Đoàn Dục Thần bất ngờ kéo tay Thời Mễ Mễ lên muốn đi.

“Nhưng em muốn nghe...”

“Em muốn nghe cái gì anh nói cho em nghe, không cần ở đây nghe cậu ta nói nhăng nói cuội.” Nói xong, Đoàn Dục Thần đổi thành ôm eo cô, hơi ép buộc đem cô đi ra cửa.

Đường Duẫn phía sau quầy bar nhin không được cười thành tiếng, anh ta tin chắc không bao lâu sau Thời Mễ Mễ nhất định sẽ đến tìm anh ta, bởi vì Đoàn Dục Thần tuyệt đối không có khả năng đem chuyện ngày xưa bản thân vì tình yêu mà nỗ lực phấn đấu nói ra.

Một người đàn ông cuộc đời không có chí lớn, chỉ muốn làm một thầy giáo đến hết đời, lại vì tình yêu mà tay không tắc sắt tạo ra cục diện con người trị giá vài trăm triệu như hôm nay, cái này hân nên được gọi là kì tích đi?

Kì tích của tình yêu.

6. Chương 6

Cái gọi là bộ ngựa bắt ve, chim tước ở sau. (Tương đương với trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.)

Đoàn Dục Thần chân trước vừa rời khỏi cửa nhà, Thời Mễ Mễ chân sau lập tức đi theo, mà Nhan Thế Ngọc con hoàng tước này lại thấy toàn bộ tất cả trong mắt, sau đó cẩn thận theo sau bọn họ.

Đoàn Dục Thần bị Tôn Cức tạm thời gọi trở về công ty giúp đỡ, bởi vì vị thiên kim nào đó của một doanh nghiệp hợp tác mượn chuyện công nói chuyện riêng vào công ty chỉ đích danh muốn tìm Đoàn Dục Thần, không thêm quan tâm những người khác, ý đồ của họ tư mã này người đi đường đều biết, nhưng lại ngại quan hệ hợp tác của hai bên, bị ép buộc không biết làm sao, Tôn Cức đành phải làm phiền Đoàn Dục Thần đến công ty một chuyến.

Thật ra chuyện tương tự như vậy đâu chỉ có một lần này? Từ ngày đó sau khi bản tin trên tạp chí phát hành, cho dù là khách hàng đến bàn chuyện hay là những nhân viên tài giỏi của những doanh nghiệp muốn cùng bọn họ hợp tác, chỉ cần là phụ nữ, chưa kết hôn, ai mà không có dụng ý khác? Càng hơn nữa là, còn có một số ông chủ doanh nghiệp lớn đi thẳng vào vấn đề nói muốn đem con gái gả cho Đoàn Dục Thần, làm cho Tôn Cức nhin không được than thở nghỉ ngơi, đàn ông chưa kết hôn trên thế giới này có phải đều chết hết rồi không?

OK, câu cuối cùng phía trên là nói giỡn thôi, nhưng than thở lại là thật. Bởi vì anh ta mặc dù sớm biết người đời có bao nhiêu nịnh nọt, nhưng biết và tận mắt nhìn thấy hoàn toàn không giống nhau, anh ta thật sự rất vui mừng vợ anh ta yêu anh ta, mà không phải là tiền của anh ta, thật sự rất may mắn cũng rất cảm động.

Tóm lại một câu, Tôn Cức anh cũng không phải thật sự muốn làm phiền Đoàn Dục Thần theo đuổi vợ, chỉ bất quá là cố tình đem anh tạm thời rời khỏi bên người Thời Mễ Mễ_____A! Nói quá thuận không cần thận để lộ âm mưu rồi.

Được rồi, nói thật, hẳn là được Đường Duẫn nhờ vả tạm thời đem Đoàn Dục Thần rời xa Thời Mễ Mễ, bởi vì cậu ta có mấy lời muốn nói với Thời Mễ Mễ, còn về phần nói cái gì, Đường Duẫn phóng khoáng trả lời: Lời nói thật, có tác dụng trợ giúp làm tăng thêm tình yêu của Thời Mễ Mễ dành cho lão Đoàn. Đương nhiên, anh ta không thể từ chối lập tức gật đầu đồng ý giúp đỡ.

Về phần Đường Duẫn có lời gì muốn nói với Thời Mễ Mễ? Đương nhiên chính là tiếp tục đề tài còn chưa nói xong trong quán bar ngày đó.

Sau khi nhìn thấy Đoàn Dục Thần lái xe đi vào cửa bãi đậu xe ngầm của công ty, Thời Mễ Mễ lập tức bước xuống taxi, đi về phía quán coffee đối diện cửa ra của bãi đậu xe.

Đường Duẫn đã chờ ở bên trong, lúc nhìn thấy cô liền đứng dậy vẫy tay với cô.

“Ở đây.” Anh gọi cô.

Thời Mễ Mễ lập tức đi về phía cô.

“Muốn uống gì?” Đường Duẫn đợi sau khi cô ngồi xuống hỏi.

“Gì cũng được.” Cô nhanh chóng trả lời, vội vàng nói tiếp: “Tôi không biết học trưởng đến công ty bao lâu, lão Đường, anh nhanh nói học trưởng lúc đó vì sao chuyển sang học khoa kinh tế, còn có chí hướng lúc đầu của anh ấy là gì, anh nhanh nói đi.”

“Cậu ta vốn muốn trở thành một thầy giáo.” Đường Duẫn nói.

“Cái gì? Thầy giáo?” Thời Mễ Mễ hơi há hốc miệng.

“Đúng. Không ngờ đi?” Anh ta mỉm cười. “Bởi vì ba mẹ lão Đoàn đều là giáo viên, mà từ nhỏ nhìn thấy ba mẹ vô cùng đam mê, mỗi lần đều lợi dụng kì nghỉ đông và nghỉ hè cùng nhau đi du lịch khiến cho cậu ta từ nhỏ đã có mong muốn trở thành thầy giáo, đồng thời cưới một cô giáo, sau đó giống như ba mẹ cậu ta yêu thương nhau mãi nguyên cả một đời.”

Thời Mễ Mễ nghe đến nỗi há hốc miệng, thái độ trên mặt giống như bị người hành tinh nhập vào.

“Cô bị dọa sao?” Đường Duẫn nhin không được cười thành tiếng.

Thời Mễ Mễ phản ứng vô cùng chậm gật gật đầu, thái độ trên mặt vẫn là như bị người hành tinh nhập.

“Thật ra lão Đoàn cũng không có chí lớn gì, hi vọng lớn nhất chính là có thể cùng người mình yêu sống một cuộc sống bình thường, hạnh phúc, giống như ba mẹ cậu ta.”

Thời Mễ Mễ chớp chớp mắt, cuối cùng hoàn hồn mở miệng, “Lão Đường anh xác định người đang nói bây giờ là học trưởng của tôi, Đoàn Dục Thần?”

“Không thể giả được.”

“Nhưng học trưởng anh ấy rõ ràng là một người cuồng công việc, ngay cả ngày nghỉ cũng không nghỉ ngơi, suy nghĩ trong đầu ngoại trừ đi làm kiếm tiền, vẫn là đi làm kiếm tiền, anh ấy làm sao có thể không có chí lớn? Càng huống chi bình thường?”

“Đó là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

Đường Duẫn không chuyển mắt nhìn cô, cũng không có lập tức trả lời.

“Bởi vì....tôi?” Ánh mắt của anh ta khiến cho Thời Mễ Mễ nhin không được buột miệng nói.

“Đúng, bởi vì cô, tất cả đều là vì cô.”

“Tôi không hiểu.” Cô lắc đầu.

“Bình thường cô thường nói muốn làm bạn trai của cô điều kiện đầu tiên là gì?”

“Nhiều tiền.” Thời Mễ Mễ theo phản xạ trả lời, vừa nói xong, cả người cô cũng ngây ngốc, ngốc rồi.

“Xem ra cô đã biết.” Đường Duẫn nói.

Thời Mễ Mễ trừng mắt nhìn anh ta, vẫn nói không ra lời. Trời a, trước giờ cô đều không biết học trưởng lại vì cô làm nhiều việc như vậy! Bỏ đi nguyện vọng từ nhỏ đến lớn của mình, bỏ đi ngày nghỉ của mình, trở thành người cuồng công tác trong mắt, trong miệng người khác, thậm chí lần trước trong quán bar lão Đường còn nói rõ ràng yêu cô còn làm cổ vấn tình yêu cho cô.

Trời a, sao cô lại chậm chạp như vậy, không phải cô hay khoe khoang hiểu rõ đàn ông nhất sao? Sao ngay cả suy nghĩ của một người chân thành yêu thầm mình, ở bên mình 10 năm cũng không phát hiện? Cô thật sự đáng chết!

“Bây giờ cô đã biết lão Đoàn vì yêu cô, trả giá bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực, mà cô....” Đường Duẫn một bộ nghiêm túc nhìn cô chăm chú nói, “Tôi đương nhiên không thể yêu cầu hay ép buộc cô nhất định phải trả giá giống như vậy cho cậu ấy. Nhưng tôi hi vọng nếu như cô không thật sự yêu cậu ta....”

“Tôi yêu anh ấy.”

Đường Duẫn từ từ khép miệng lại, cẩn thận chăm chú nhìn thái độ nghiêm túc và kiên quyết trên mặt cô một hồi, khóe miệng chậm chậm nhếch lên.

“Ai, lão Đoàn thật là mệnh tốt, lại được một người xinh đẹp quyến rũ vạn nhân mê nói yêu cậu ta, chính là không biết vạn nhân mê của tôi khi nào mới xuất hiện đây.” Anh ta không nghiêm túc than thở, nụ cười bên miệng lại không chút nào giảm bớt.

“Vạn nhân mê trên đời này cũng chỉ có một mình tôi, không có người thứ hai, cho nên tôi thấy vạn nhân mê của anh, đại khái phải chờ đến đời sau mới xuất hiện nha.” Thời Mễ Mễ hơi híp mắt lại, trêu chọc nói.

“Được rồi, không có vạn nhân mê, ngàn nhân mê cũng được, ngàn nhân mê của tôi khi nào mới xuất hiện đây?” Đường Duẫn ngớ ra, lập tức đổi lời nói.

Thời Mễ Mễ buồn cười đang muốn đối với anh ta giậu đồ bìm leo một trận, sao biết xe của Đoàn Dục Thần lại đúng lúc từ cửa bãi đậu xe ngầm ở phía đối diện đi ra.

“Thảm rồi, học trưởng muốn về nhà rồi!” Cô buột miệng kêu lên, vội vàng từ trên ghế đứng dậy.

“Đừng vội, trước tiên cô gọi cho cậu ấy giả vờ hỏi khi nào thì cậu ấy về nhà, lại kêu cậu ấy đi mua giúp cô cái gì đó, như vậy tự nhiên cậu ấy sẽ không về nhà sớm hơn cô.” Đường Duẫn giống như sớm đã nghĩ đến vấn đề này, ung dung làm cô yên tâm.

Thời Mễ Mễ nhìn anh ta một cái, lập tức gật đầu làm theo cách đó. Quả nhiên, học trưởng không nói hai lời đồng ý giúp cô đi mua xiu mại đột nhiên cô muốn ăn.

“Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều, lão Đường.” Nguy hiểm đã hết, Thời Mễ Mễ khôi phục lại khí chất ưu nhã, mỉm cười cảm ơn Đường Duẫn, đồng thời vươn tay muốn cầm hóa đơn trên bàn, sao biết Đường Duẫn lại nhanh hơn cô một bước.

“Mời người đẹp uống coffee là vinh hạnh của tôi, cô ngay cả một chút lòng hư vinh này cũng không cho tôi sao?” Đường Duẫn phe phẩy hóa đơn trên tay nhướng mày.

“OK, cho anh, coi như quà cảm ơn anh giúp tôi giải đáp nghi hoặc.”

“Cảm ơn người đẹp.”

“You are welcome!”

Hai người cười với nhau, sau khi thanh toán kê vai bước ra khỏi quán coffee, Đường Duẫn còn giúp cô gọi một chiếc taxi, thay cô mở cửa, đóng cửa xe, sau cùng dõi theo cô rời đi.

Bọn họ không ai phát hiện, từ đầu đến cuối có một đôi mắt và một ống kính xa xa nhắm vào bọn họ, đem từng hành động của bọn họ tất cả đều chụp lại.

Đoàn Dục Thần một bên lái xe một bên hát thầm, tâm trạng tốt vô cùng. Anh nghiêng đầu nhìn xiu mại bên cạnh nóng hôi hổi, khoe miệng không tự chủ nhếch lên.

“Quả nhiên là không giống.” Anh bật cười lắc đầu, tự nói với mình.

Rõ ràng đều là nịnh nọt, ghét nghèo thích giàu, trên người Mễ Mễ anh lại chỉ thấy chân thật và đáng yêu, trên người phụ nữ khác lại chỉ nhìn thấy giả tạo và đáng ghét, thật sự là kì lạ, mà chuyện này đại khái gọi là người yêu trong mắt hóa tây thi sao? Xem ra, anh thật sự yêu thầm cô rồi.

Lại nhìn xiu mại bên cạnh một cái, nụ cười bên khoe miệng anh không tự giác lại càng lớn thêm rất nhiều.

Từ khi ra cửa cho đến nay chớp mắt đã qua hai tiếng đồng hồ, mới hai tiếng không nhìn thấy cô mà thôi, lại khiến cho anh có loại cảm giác nhung nhớ, may mà lúc này cô gọi điện thoại cho anh, nghe thấy giọng nói của cô khiến cho anh hơi hơi giảm nỗi buồn nhớ thương, nhưng anh vẫn là muốn nhanh chóng trở về bên cạnh cô.

Nhìn dòng xe phía trước đông nghịt dừng vận tốc 30 km/h tiến lên, anh cuối cùng nhịn không được quyết định đi đường hẻm vẫn là nhanh hơn một chút, cho dù anh có thể chờ, xiu mại nóng hổi lại không thể chờ, bởi vì nó sẽ bị nguội.

Bật đèn xi nhan, trước tiên anh lái xe vào làn xe bên ngoài rồi đưa xe vào làn xe giữa.

Trong hẻm nhỏ cong cong vòng vèo giống như mê cung, nếu như không quen đường, một cái xe ô tô sẽ không chui vào hẻm nhỏ, cho nên mặc dù luẩn quẩn một chút đường xa, đoàn dục tần vẫn sau 15 phút ra khỏi hẻm nhỏ, lái lên con đường lớn thông thoáng duy nhất đi về nhà anh. Lần này chưa đến 1km anh đã về đến nhà.

Giảm tốc độ xuống, bật đèn xi nhan bên phải tại cửa hầm____ Có người!

Chí! Vội vàng đạp phanh vẫn không kịp ngăn đầu xe của mình đụng phải người đàn ông đột nhiên nhảy ra giữa đường, người đàn ông kia ngã ngồi trên đất, mà Đoàn Dục Thần vội vàng dừng xe lại, sau khi kéo phanh lên, vội vàng xuống xe kiểm tra.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?”

Người đàn ông kia ngay từ đầu đã không trả lời anh, Đoàn Dục Thần lo lắng lúc muốn mở miệng hỏi anh ta lần nữa, anh ta đột nhiên trong lúc đó ngẩng đầu nhìn anh, một gương mặt quen thuộc đột nhiên xuất hiện trước mặt anh.

“Nhan Thế Ngọc!” Anh buột miệng nói ra tên của anh ta.

“Thì ra là anh Đoàn Dục Thần, anh lỗ mãng như vậy không sợ Thời Mễ Mễ dùng lí do này quăng anh sao?” Nhan Thế Ngọc từ trên đất đứng dậy, một bên phủi đất cát trên người, một bên khiêu khích nói. Thật ra anh ta luôn chờ ở đây chính vì muốn tạo ra bất ngờ này, để cho anh ta có cơ hội cùng anh nói chuyện riêng, bất quá ngoại trừ anh ta, trên thế giới này sẽ không có người thứ hai biết quỷ kế của anh ta.

Đoàn Dục Thần nhìn anh ta, từ từ nhếch miệng cười một cái.

“Anh không sao chứ?” Dù sao cũng là xe của anh đụng anh ta, cho dù anh ta là người đáng ghét, về đạo lý anh vẫn là phải xác định anh ta không sao, anh mới có thể xoay người rời đi.

“Tôi thấy anh cũng không đặc ý được bao lâu, Thời Mễ Mễ sở dĩ đồng ý hẹn hò với anh hoàn toàn là vì giá trị con người anh 500 triệu, một ngày nào đó lúc cô ta thấy một thú săn tốt hơn chính là lúc anh sẽ bị cô ta vứt bỏ.”

“Xem ra anh không sao.” Đoàn Dục Thần nói xong câu này, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh ta một cái, xoay người rời đi.

“Kỹ thuật trên giường của cô ấy rất tốt phải không?”

Đoàn Dục Thần đột nhiên dừng bước, xoay đầu nhìn anh ta.

Nhan Thế Ngọc trong phút chốc cười một cái. “Anh kinh ngạc cái gì? Chỉ cần là người đã từng ngủ với cô ta đều biết cái này, không phải anh không biết chứ?”

“Im miệng!”

“Thế nào? Thật sự đụng đến chỗ đau của anh rồi, cô ta đến bây giờ còn chưa ngủ với anh?”

“Tôi nói anh im miệng, anh không không nghe thấy sao?” Nhanh như tên bắn! Đoàn Dục Thần trong nháy mắt lao đến bên người anh ta, hung hăng nắm chặt cổ áo của anh ta, đem anh ta kéo về phía mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Anh tức giận cái gì? Tức giận tôi đã ngủ với cô ta mà anh thì không?” Nhan Thế Ngọc giấu cợt cười nói, không chút nào sợ hãi thái độ rét lạnh trên mặt anh. Hắn ngay cả hậu quả bị xe đụng có khả năng dẫn đến cái chết hoặc liệt nửa người còn không sợ, sẽ sợ anh?

“Cô ấy căn bản chưa từng để người đụng đến cô ấy!” Đoàn Dục Thần nhìn hắn chằm chằm.

“Cô ta nói với anh như vậy? Anh tin tưởng cô ta?” Nhan Thế Ngọc buồn cười nói.

“Cô ấy căn bản không cần nói với tôi cái gì, sự thật tự nhiên có thể chứng minh tất cả!”

“Sự thật? Cái gì gọi là sự thật?” Nhan Thế Ngọc trào phúng nói, sau khi nói xong lại đột nhiên ngậy người, thái độ trên mặt nhanh chóng thay đổi, cuối cùng lại là tâm tình không ổn định nhìn Đoàn Dục Thần chăm chú nói: “Anh hẳn sẽ không muốn nói cho tôi biết, trước khi Thời Mễ Mễ và anh lên giường vẫn là xử nữ chứ?”

Đoàn Dục Thần trong tích tắc đẩy hắn ra, giống như ném rác.

“Người tốt nhất đừng để cho ta nghe thấy bất cứ lời đồn gièm pha nào về Mễ Mễ, cho dù đó không phải là người nói, ta cũng sẽ không tha cho người, người nghe rõ chưa?” Anh chậm chậm nói, thái độ trên mặt, đôi mắt nhìn hắn chằm chằm, đều khiến cho người khác có loại cảm giác kinh sợ không lạnh mà run.

Nhan Thế Ngọc trong nháy mắt sợ hãi thiếu chút nữa rụt người lại, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai người bọn họ hôn nhau, ve vãn trước mặt mọi người trong quán bar, khiến cho sự tức giận của hắn ta trong nháy mắt vượt qua sự sợ hãi.

“Ha ha...” Hấn đột nhiên ha ha cười lớn. “Anh thật sự cho là cô ta là một xử nữ? Đùng ngốc thế, cô ta và tôi lần đầu tiên cũng có lạc hồng!”

Đoàn Dục Thần kinh hoàng trừng mắt nhìn.

“Thật ra không chỉ có tôi, cô ta và mỗi một người đàn ông lần đầu tiên đều chảy máu, nếu không tin, anh tùy tiện tìm một người từng hẹn hò với cô ta hỏi thì biết.” Hấn cười khẩy nói.

Đoàn Dục Thần không tin lắc đầu, anh không tin Mễ Mễ là loại phụ nữ đó, cô ấy mặc dù ham chơi, mặc dù sành điệu, mặc dù thời thượng, tuyệt đối không thể tùy tiện như vậy cùng mỗi một người bạn trai phát sinh quan hệ thân mật, đặc biệt thời gian hẹn hò của những người bạn trai đó với cô lại không phải là dài. Anh không tin!

“Phương pháp vá màng trinh, danh từ này anh hẳn là nghe qua chứ?” Nhan Thế Ngọc tiếp tục bịa đặt, bởi vì hẳn đã nhìn ra ý chí của Đoàn Dục Thần giống như bắt đầu lung lay. “Nó tạo phúc cho không ít phụ nữ, cũng thỏa mãn không ít đàn ông. Mặc dù chúng ta miệng nói không sao, nhưng thật sự đụng đến lần đầu tiên của vợ mình không phải cùng với mình, trong lòng người có thể không có khúc mắc sao? Thời Mễ Mễ biết rõ đạo lý này, cho nên mỗi lần trước khi đổi đường băng, cô ta nhất định sẽ đến bệnh viện đầu tiên...”

“Im miệng! Người nói thêm một câu sỉ nhục Mễ Mễ, cẩn thận ta đánh người!” Đoàn Dục Thần đã không thể nghe tiếp nữa, nắm chặt tay hướng hấn tức giận quát lên.

“Tôi chỉ là nói sự thật mà thôi, anh....”

“Ta nói người câm miệng!”

Không nhịn được nữa, Đoàn Dục Thần nắm chặt tay đâm một cái vào cằm hấn, Nhan Thế Ngọc loạng choạng lùi về sau hai bước mới té ngã xuống đất, máu từ bên khóe miệng hấn từ từ rơi xuống.

“Đừng cho là ta không biết, người là vì bị Mễ Mễ bỏ rơi, người thẹn quá thành giận mới đến đây bịa đặt nói xấu cô ấy, ta cảnh cáo người lần cuối, đừng để cho ta nghe thấy bất cứ lời đồn gièm pha nào về Mễ Mễ, nếu không ta tuyệt đối sẽ chỉ tìm người hỏi thăm!” Đoàn Dục Thần không kìm nổi tức giận sau khi nói xong, xoay người rời đi, nhưng mới đi được vài bước, sau lưng lại truyền đến giọng nói của hấn.

“Anh có thể không tin lời tôi nói, nhưng anh có mắt có thể nhìn, có xử nữ nào làm ra được những tư thế mê người như Thời Mễ Mễ không? Nếu không phải kinh nghiệm phong phú, cô ta sao có thể lợi hại sử dụng mỗi một động tác, một ánh mắt hoặc là một câu nói thì khiến cho đàn ông ở bốn phía xung quanh ngứa ngáy khó chịu trong lòng, hận không thể vì cô ta bỏ nhà bỏ con? Tôi không phải là một ví dụ tốt nhất sao?”

Không muốn nói thêm một câu nào, Đoàn Dục Thần nhanh chóng ngồi vào trong xe, sau khi ầm một tiếng đóng cửa xe lại, trước tiên lái xe lùi về sau hai mét, sau đó đạp ga, sau đó vượt qua hấn mà đi.

Nhan Thế Ngọc cười cười, cười một cách thoải mái không ngừng, cho dù khóe miệng truyền đến một trận lại một trận co rút đau nhức cũng không thể nào ngăn cản hấn thoải mái cười lớn.

Đoàn Dục Thần bị lừa rồi, hẳn biết. Mà cho dù phản ứng bề ngoài của anh ta là như thế nào bảo vệ tiện nhân Thời Mễ Mễ kia, trong lòng anh ta mãi mãi sẽ có vướng mắc kia, hơn nữa càng yêu cô ta càng đau khổ.

Trong mắt người yêu không chịu được một hạt cát nha, càng huống chi vẫn là vướng mắc to lớn! Hấn lại muốn nhìn xem hai người bọn họ tương lai như thế nào tiếp tục yêu đương, ha ha....ha ha...

Vừa nghe thấy tiếng thang máy mở đình một tiếng vang lên, Thời Mễ Mễ lập tức chạy ra cửa lớn, đột nhiên mở cửa ra.

“Hoan nghênh về nhà!” Cô nhìn Đoàn Dục Thần vừa ra khỏi thang máy, cười nũng nịu nói.

Bước chân Đoàn Dục Thần dừng lại, nhìn cô đang nhanh chóng đi về phía anh, miễn cưỡng mỉm cười.

“Sao lâu như vậy, anh đi đâu mua xiu mại thế?” Nụ cười của Thời Mễ Mễ đáng yêu, ôm lấy tay anh, cúi đầu nhìn những thứ linh tinh anh cầm trong tay. “Oa, xiu mại Tinh Hoa! Sao anh biết em thích ăn xiu mại ở nhà hàng này nhất?” Cô kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu hỏi.

“Nhanh đi vào nhà đi, nguội ăn không ngon đâu.” Đoàn Dục Thần một bên cất bước đi về phía cửa nhà, một bên nói.

“Àn.” Thời Mễ Mễ nhanh chóng gạt đầu, trong lòng tràn đầy cảm động.

Học trưởng thế nhưng ngay cả cô thích ăn nhất xúi mại của nhà hàng nào cũng biết, trời a, cô thật sự....cô thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, nhưng có một điều cô biết, đó chính là đời này cô nhất định sẽ yêu anh không hối hận, cho dù anh không phải là người có tiền cũng như vậy.

Cô sẽ cùng anh sống một cuộc sống bình thường yêu thương nhau, giống như nguyện vọng của anh.

Trở về nhà, Đoàn Dục Thần lấy hộp xúi mại lớn ra, sau khi đưa đến trước mặt Thời Mễ Mễ lúc xoay người muốn đi về phòng khách, lại bị cô giữ lại.

“Học trưởng, cùng ăn đi.” Cô ngẩng đầu, gương mặt tươi cười mời.

“Anh không đói.”

“Cùng em ăn.” cô nũng nịu nói, nói xong không để cho anh có cơ hội từ chối, liền kéo anh ngồi xuống một cái ghế bên bàn ăn, sau đó tự mình lại ngồi trên đùi anh.

Cả người Đoàn Dục Thần cứng đờ, thái độ trên mặt là tâm tình không ổn định, không ngừng ngọ nguậy.

“Đến đây, anh ăn chút đi.” Thời Mễ Mễ gấp lên một viên xúi mại, xoay người đưa đến bên miệng anh.

Đoàn Dục Thần thu lại thái độ không xác định trên mặt, có chút bất lực nhìn cô.

“Anh thật sự không đói.”

“Ăn chút đi, nó thật sự rất ngon, em không lừa anh đâu.”

Trùng mắt nhìn xúi mại trước mặt không động đậy, Đoàn Dục Thần không biết làm sao đành phải mở miệng nhận lấy.

“Ăn rất ngon phải không?” Thời Mễ Mễ ngọt ngào cười.

Đoàn Dục Thần cắn bản ăn không biết vị, nhưng anh vẫn gạt gạt đầu.

“Em nói rồi mà.” Thời Mễ Mễ lần nữa lộ ra một nụ cười ngọt ngào thỏa mãn, sau đó mới xoay người ăn xúi mại của cô.

Đoàn Dục Thần nhìn cô ở phía sau, một suy nghĩ rối loạn lại đầy trong đầu anh, giống như muốn nổ tung.

Anh nên tin tưởng cô, anh nên đem những lời nói của Nhan Thế Ngọc toàn bộ đều quên đi, anh nên tin tưởng con mắt của chính mình, tin tưởng 10 năm này anh quen biết cô mà không nên vì lời gièm pha của tiểu nhân nảy sinh nghi ngờ cô.

Anh nên tin tưởng cô. Nhưng là ông trời! Rốt cuộc cái nào mới là sự thật? Con người thật của cô rốt cuộc là người mà anh quen biết sao? Hay là con người kia trong miệng người khác?

Đoàn Dục Thần dừng nghĩ nữa, người nên đem tất cả chuyện xảy ra ngoài cửa lúc này quên đi, chỉ cần nhớ rõ người bây giờ là hạnh phúc, cảm giác khi hai người bọn người ở chung là vui vẻ, như vậy là đủ rồi, nhưng.....

Trời ơi, Đoàn Dục Thần, người lúc nào thì trở nên dài dòng như vậy? 10 năm lại đây, cô ấy làm quen với một đồng đàn ông mà tình hình bên trong người đều thấy rõ, nhưng tình cảm của người vẫn thuộc về cô ấy, đã như vậy, bây giờ người còn để ý cái gì? Giấy dựa cái gì? Từ đầu đến cuối đều là tự mình người lựa chọn không phải sao?

Đủ rồi!

“Học trưởng, đến đây, ăn thêm một miếng nữa.” Thời Mễ Mễ gấp xúi mại lên xoay người đưa đến trước miệng anh.

Đoàn Dục Thần hoàn toàn không kiềm chế được nét mặt của mình, tâm trạng không tốt nhìn lúm đồng tiền trên gương mặt tuyệt đẹp của cô.

“Sao vậy?” Thời Mễ Mễ lơ mơ nhận thấy anh có chút không bình thường.

“Snh thật sự không đói, em ăn một mình đi.” Đoàn Dục Thần lập tức giãn mặt ra.

“Học trưởng, có phải là công ty xảy ra chuyện gì không?” Thời Mễ Mễ nhìn anh, suy đoán vắn đề. Bởi vì anh thật sự có chút không bình thường.

“Không có.”

“Có phải cấp trên của anh muốn anh đi làm?” Cô không từ bỏ tiếp tục đoán. Dù sao với chức vị của anh xin nghỉ một tháng có chút khoang trường rồi.

“Không phải.”

“Vậy là chuyện gì? Em không tin không có chuyện, bởi thì thái độ trên mặt anh là lạ, một chút cũng không giống anh bình thường.” Không đoán nữa, cô trực tiếp hỏi thẳng.

Đoàn Dục Thần không trả lời cô, sau khi im lặng nhìn cô một hồi, đột nhiên vươn tay đem cô đẩy ra khỏi đùi mình, sau đó đứng dậy, lại để cô người xuống ghế.

“Thừa lúc còn nóng ăn đi, nguội rồi ăn không ngon đâu.” Anh nói xong xoay người đi.

“Học trưởng!” Thời Mễ Mễ đột nhiên giữ chặt lấy anh, “Anh rốt cuộc bị sao vậy?”

“Không có chuyện gì, em đừng quẩn anh.” Anh đẩy tay cô ra.

Kêu cô làm sao không quẩn?! Sau khi cô biết anh vì cô mà trả giá toàn bộ, cảm nhận rõ ràng tình cảm anh dành cho cô có bao nhiêu sâu đậm, cô sao có thể không xúc động, không bị anh làm cho cảm động?

Cô yêu anh, mặc dù không sâu sắc hay lâu dài được như anh yêu cô, nhưng cô yêu anh, cho nên cũng hi vọng mình có thể vì anh làm cái gì đó, không thể giải quyết buồn phiền, ít nhất cũng có thể chia sẻ chứ? Thời Mễ Mễ suy nghĩ như vậy.

“Học trưởng, có chuyện gì có lẽ nói ra sẽ tốt hơn một chút.” Cô nhìn anh, dịu dàng nói. “Mặc dù nói em có thể không giúp được anh cái gì, nhưng em có thể nghe anh nói, có thể giúp anh xả một chút tức giận tích tụ trong lòng, học trưởng...”

“Đủ rồi! Anh đã nói không có chuyện gì, chẳng lẽ em nghe không hiểu sao?” Đoàn Dục Thần đột nhiên quát lên, dọa Thời Mễ Mễ giật mình, cũng dọa bản thân anh giật mình.

Thời Mễ Mễ ghen hòng nhìn anh trần trối.

“Xin lỗi.” Anh lập tức nói, “Tâm trạng của anh có chút không vui, em tạm thời đừng để ý đến anh, để cho anh yên tĩnh một mình được không?”

“Học trưởng...”

“Xin em đấy, Mễ Mễ.”

Thời Mễ Mễ im lặng nhìn anh một hồi, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy đi về phía anh. Cô dắt tay anh đi về phía phòng khách, sau khi đẩy anh ngồi xuống sofa không nói hai lời bắt đầu giúp anh massage vai cổ cứng ngắc như sắt của anh.

“Học trưởng, nếu anh không muốn nói em cũng không ép buộc anh nhất định phải nói, nhưng đừng kêu em để cho anh ở một mình được không? Em muốn chờ ở bên cạnh anh giúp anh.” Cô ôn nhu nói.

Đoàn Dục Thần không nói câu nào, cổ thể cứng ngắc một chút dấu vết thả lỏng cũng không có.

Như vậy không được, Thời Mễ Mễ nhú chặt mày trong lòng phỏng đoán. Mặc dù cô không biết rốt cuộc là chuyện gì khiến cho anh trở thành bộ dạng u sầu lại buồn bực như bây giờ nhưng cô một chút cũng không thích bộ dáng của anh như thế này.

“Học trưởng,” Bàn tay đang massage hai vai chậm chậm trượt về phía trước ngực anh, cô dựa vào anh, hôn lên vành tai anh. “Ôm em.” Hơi thở của cô như hoa lan nói.

Đoàn Dục Thần cả người chấn động, lại không có bất cứ phản ứng nào.

Thời Mễ Mễ đề lên vai anh, vượt qua lưng ghế sofa, sau đó mở hai chân trực tiếp ngồi trên đùi anh.

“Học trưởng.” Cô thì thầm cúi người hôn lên môi anh, đầu lưỡi vươn ra chêu chọc viền theo môi anh, sau đó một bên mở cúc áo anh ra, đem tay luồn vào trong quần áo.

“Đủ rồi!” Đột nhiên trong lúc đó, Đoàn Dục Thần bất ngờ giữ vai cô lại, đẩy cô ra khỏi người mình.

“Sao vậy?” Thời Mễ Mễ ngạc nhiên chớp mắt, hơi liếm đôi môi đỏ mọng.

“Em rốt cuộc đang làm gì vậy?” Đoàn Dục Thần quát lên.

“Em chỉ muốn an ủi anh.” Thời Mễ Mễ nói.

“Dùng loại cách thức này?”

Thời Mễ Mễ chớp chớp mắt, không xác định được anh rốt cuộc là đang tức giận cái gì, loại phương thức này không được sao? Bọn họ là một tình nhân yêu nhau nha, hơn nữa tương lai không xa nhất định còn trở thành một đôi vợ chồng yêu thương nha. Loại cách thức an ủi nam nữ hoan ái này, cô không cảm thấy có cái gì không ổn nha.

Cô nhìn anh, mà anh lại tức giận không thể không thể kìm chế, từ từ lên tiếng hỏi: “Em rốt cuộc có biết xấu hổ không?”

7. Chương 7

Thời Mễ Mễ cả người cứng đờ nhìn anh trước mặt mình, không tin được tự mình sẽ nghe thấy lời nói nặng như vậy từ miệng anh, có biết xấu hổ không? Là cô nghe lầm sao? Hay là anh nói sai? Ý của anh là đang muốn nói cô không biết xấu hổ sao?

“Học trưởng, anh vừa nói cái gì?” Cô không chuyển mắt nhìn anh chăm chú, từ từ mở miệng hỏi.

“Anh nói em rốt cuộc có biết xấu hổ không?” Đoàn Dục Thần hoàn toàn không tự chủ được mình quát lên. Lúc này trong đầu anh quay vòng tất cả đều là lời nói của Nhan Thế Ngọc.

Nào có xử nữ nào làm ra được những tư thế mê người như Thời Mễ Mễ? Nếu không phải là kinh nghiệm phong phú, cô ta sao có thể dùng một động tác, một ánh mắt hoặc là một câu nói có thể khiến cho đàn ông bốn phía ngứa ngáy khó chịu trong lòng...

Phương pháp vá màng trinh, danh từ này anh hẳn đã nghe qua....Thời Mễ Mễ biết rất rõ đạo lý này, cho nên mỗi lần trước khi đổi đường băng, cô ta nhất định đi bệnh viện đầu tiên....

Thật ra không chỉ có tôi, cô ta cùng mỗi người đàn ông lần đầu tiên đều chảy máu....

“Học trưởng?” Thời Mễ Mễ khó mà tin được nhìn anh chằm chằm, thì ra cô thật sự không có nghe sai.

“Anh có nói em cần an ủi sao? Anh có nói muốn em dùng loại cách thức này an ủi anh sao? Có lẽ em cần bản không phải muốn an ủi anh, mà là vì chính em muốn, cho nên mới...”

“Học trưởng!” Thời Mễ Mễ lập tức kêu lớn lên ngắt lời anh, “Anh biết anh bây giờ đang nói cái gì không?” Cô đứng dậy lùi về sau một bước nhìn anh chằm chằm.

Không chỉ tôi, cô ta cùng với mỗi người đàn ông...mỗi người đàn ông....

“Im miệng! Em đừng cho là anh cái gì cũng không nói là không biết em làm cái gì!” Anh giống như mất đi lý trí kêu lên.

“Em làm cái gì?” Cô hỏi.

“Em giả vờ_____” Anh đột nhiên ngậm miệng, bỏ đi nửa câu sau.

“Em giả vờ cái gì, anh vì sao không nói hết câu?” Cô vẫn không chuyển mắt nhìn anh chằm chằm.

Đoàn Dục Thần cả người cứng ngắc, không từ không hử, Thời Mễ Mễ lại trong nháy mắt giống như hiểu ra.

“Nguyên nhân làm cho tâm trạng của anh trở nên không tốt có liên quan đến em?”

Đoàn Dục Thần đột nhiên từ trên sofa đứng dậy, đi thẳng về phía cửa lớn.

Thời Mễ Mễ giữ anh lại, đồng thời chặn trước mặt anh.

“Em đoán đúng rồi?” Cô ngẩng đầu nhìn anh nói.

Đoàn Dục Thần mím chặt môi không nói gì, mà Thời Mễ Mễ lại tiếp tục suy đoán của cô.

“Có phải có người nói gì về em trước mặt anh? Không phải lời hay ho gì đúng không, mà anh lại tin tưởng.”

“Sự thật đều đã bày ra trước mắt, kêu anh như thế nào không tin?” Anh nhin không được buột miệng nói.

“Sự thật nào?” Cô hỏi. Cô trước giờ không có thói quen để cho người khác oan ức hay là hãm hại người khác, có bản lĩnh mọi người giáp mặt nói chuyện.

Đoàn Dục Thần im lặng nhìn cô một hồi, đột nhiên chậm chậm mở miệng, “Em thành thật nói cho anh biết, anh là người đàn ông đầu tiên của em sao?”

Thời Mễ Mễ nhin không được mở to hai mắt, anh thế nhưng hỏi cô vấn đề này!

“Câu trả lời này không cần em nói, anh hẳn nên biết.” Cô không chuyển mắt nhìn anh chăm chú.

“Anh muốn nghe chính miệng em nói.”

“Sau đó?” Cô lạnh lùng hỏi, “Sự thật anh tận mắt nhìn thấy anh còn không tin, sẽ tin lời em nói sao?”

“Nếu như em dám nói, anh liền tin.”

“Em dám nói? Em vì cái gì không dám nói?” Thời Mễ Mễ lạnh lùng nhìn anh, nước mắt không chảy ra ngoài được chảy ngược vào trong lòng, sự sỉ nhục như vậy so với việc không tin tưởng cô càng tổn thương hơn, anh thế nhưng nói nếu như cô dám nói, điều này rõ ràng chính là đã định tội cô rồi!

Anh là người đàn ông đầu tiên sao?

Ha ha, chuyện này thật sự quá buồn cười, cô trước giờ đều không nghĩ đến sẽ có người đàn ông hỏi cô vấn đề này như vậy, bởi vì cô tuy ham chơi, tư tưởng phóng khoáng, đối việc nam nữ lại luôn suy nghĩ bảo thủ giữ gìn, muốn lần đầu tiên giao cho người có thể cùng cô sống đến cuối đời, kết quả.....ha ha, đây thật sự quá buồn cười!

“Dám nói vì sao không nói?” Chờ một hồi không nghe thấy câu trả lời của cô, Đoàn Dục Thần nhin không được hỏi.

“Em sẽ không nói, anh đã định tội cho em, em hà tất phải lãng phí lời lẽ nữa?” Nói xong, cô ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh thêm một cái, liền tự mình xoay người đi về phía cửa lớn.

“Em muốn đi đâu?” Đoàn Dục Thần trong lòng giật mình, lập tức kéo cô buột miệng hỏi. Sau khi giật mình, tim đập dữ dội va chạm vào ngực anh, một lần hai lần ba lần, từ từ làm cho lý trí bị tức giận che phủ của anh kéo về. Ông trời, anh rốt cuộc vừa mới nói cái gì bậy bạ?

“Mễ Mễ...” Anh muốn xin lỗi, cô đột nhiên dùng sức vùng ra khỏi cái nắm chặt của anh.

“Tâm trạng của em không tốt, muốn yên tĩnh một mình.” Cô lạnh lùng đem lời anh nói ném trả cho anh, sau đó không ngoảnh đầu lại đi ra khỏi cửa, bỏ cửa mà đi.

Hỗn đản! Vương bát đản! Xú kê đản! Đoàn Dục Thần đáng chết, hỗn đản đáng chết!

Sau khi tức giận đùng đùng rời khỏi khu nhà mà Đoàn Dục Thần ở, Thời Mễ Mễ mới đột nhiên phát hiện cô cái gì cũng không đem ra khỏi cửa, thậm chí ngay cả dép cô đi dưới chân cũng là dép lê đi trong nhà, nhất thời tội trạng trên đầu anh lại tăng thêm một cái.

Nghĩ đến vận nhân mê Thời Mễ Mễ cô khi nào từng giống bây giờ lờ thôi như vậy, thế nhưng đi dép lê ra khỏi nhà? Chuyện này nếu bị những người theo đuổi cô thấy, kêu mặt mũi cô sau này bỏ đi đâu? Càng đừng nói nếu bị những con nhỏ xấu xí bình thường nhìn cô không vừa mắt nhìn thấy, vậy cô còn sống làm sao?

Hỗn đản học trưởng, tất cả chuyện này đều là do anh ta hại, ai kêu anh ta đột nhiên không tin tưởng cô, nghi ngờ cô, thậm chí ngay cả cơ hội để cô mở miệng chứng minh mình trong sạch cũng không cho, liền trực tiếp định tội cô, tên đại hỗn đản kia!

Không trở về, cô tuyệt đối không trở về chỗ anh, cho dù cứ như thế này tiếp tục đi sẽ gặp người quen biết cô, khiến cho sĩ diện bên trong bên ngoài của cô tất cả bị ném hết, thậm chí bị chế giễu đến chết cô cũng tuyệt đối không quay về, thật sự là tức chết cô, ô ô...

“Mễ Mễ?”

Thật sự là may mắn không đến nhiều, tai họa không chỉ một, không nghĩ đến tai họa nhanh như vậy liền linh nghiệm. Thời Mễ Mễ ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, cảm tạ trời đất là Bồng Khiết.

Chỉ thử gọi một tiếng, không ngờ người phụ nữ đi dép lê kia, cả người không hài lòng đi trên đường lớn lại thật sự là vận nhân mê Thời Mễ Mễ chú trọng đến cách ăn mặc bên ngoài nhất, Ưông Bồng Khiết vội vàng dừng xe ở bên đường, xuống xe chạy đến chỗ cô.

“Mễ Mễ, cậu sao vậy? Sao lại...” Lời nói của cô còn chưa nói xong, cô ấy đột nhiên lại nhào về phía cô, vùi mặt vào cổ cô âm thầm khóc lên.

Ưông Bồng Khiết há hốc miệng tại chỗ, cô chưa từng thấy Mễ Mễ tràn đầy tự tin khóc bao giờ, càng huống chi khóc trên đường nơi mọi người đi lại, cô thật sự bị dọa choáng váng.

“Mễ Mễ, sao vậy?” Không, theo như tính cách của Mễ Mễ, mặc dù nói bây giờ cô ấy không không chế được ôm cô ở trên đường lớn mà khóc, nhưng sau này bình tĩnh lại cô ấy nhất định sẽ hối hận đến chết chính mình lại làm ra việc mất mặt như vậy, cho nên thân là bạn tốt, cô nhất định cố gắng hết sức phòng tránh cho cô ấy có càng nhiều chuyện hối hận mới được.

“Đến đây, lên xe trước, chúng ta lên xe rồi nói.” Cô ôm lấy cô ấy, đem cô ấy đưa đến chỗ xe cô dừng bên đường.

Sau khi hai người lên xe, Ưông Bồng Khiết lần thứ hai lái xe hòa vào dòng người, sau khi cô rút hai tờ khăn giấy đưa cho Thời Mễ Mễ, cô ấy cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Thật sự là mất mặt!” Thời Mễ Mễ dùng sức siết nước mũi, tự chế giễu mình nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Ưông Bồng Khiết nhìn cô một cái liền hỏi.

“Đoàn Dục Thần là một cái đại hỗn đản!” Cô nhịn không được chửi lớn.

“Hai người cãi nhau sao?” Ưông Bồng Khiết ngạc nhiên hỏi, cô cho là hai người bọn họ đời này không có khả năng sẽ cãi nhau, dù sao bằng tính tình của học trưởng rất tốt, cùng với việc anh ấy sẽ luôn đáp ứng mọi yêu cầu của Mễ Mễ, ngậm bồ hòn làm ngọt mà làm, bọn họ muốn cãi nhau, đại khái đều là Mễ Mễ một mình tự ồm ào đi?

“Ai cãi nhau với anh ta? à anh ta tự nhiên sỉ nhục tớ, thà rằng tin người khác cũng không chịu tin tớ hoặc bản thân anh ấy!” Thời Mễ Mễ nghiêng răng nghiêng lợi nói, đủ để nhìn ra cô tức giận bao nhiêu.

“Cậu rất tức giận?” Ưông Bồng Khiết nghi ngờ nhìn cô một cái.

“Thái độ của tớ xem ra giống như đang cao hứng sao?” Cô trừng Bồng Khiết một cái.

“Nói thật, đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu vì đàn ông mà tức giận đến khóc, trước đây đều là người khác tức giận, mà cậu lại nhớn nhạo tự đắc giống như không xảy ra chuyện gì, nhiều nhất chính là tìm mấy người bọn tớ đi uống rượu, sau đó chửi tên khốn kia mấy câu, sau buổi sáng ngày hôm sau lại khôi phục phong thái vận nhân mê. Lần này rốt cuộc học trưởng làm cái gì khiến cho cậu tức giận thành như vậy? Còn có, cậu dự định chia tay anh ấy sao?”

Thời Mễ Mễ lập tức nhăn chặt mày.

“Tớ không nói như vậy.” Mặc dù cô rất giận anh, nhưng dù sao cũng chỉ là một sự hiểu lầm, chờ sau khi hiểu rõ, bọn họ vẫn là sẽ hạnh phúc đến già, hạnh phúc cả một đời.

“Nhưng theo như thông lệ trước đây của cậu.....”

“Anh ấy không giống bọn họ!”

“Bởi vì anh ấy là học trưởng sao?”

“Bởi vì tớ yêu anh ấy!”

“Oa!” Ưông Bồng Khiết oa một tiếng, lập tức quay đầu nhìn cô, nhìn đi nhìn lại 3 lần, lại hận bây giờ cô ấy đang lái xe, không có cách nào chuyên tâm chăm chú nhìn mặt cô.

Từ khi quen biết Mễ Mễ đến nay, bạn trai cô từng hẹn hò không đến 100 người, ít nhất cũng 50 người, nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy nghe thấy cô mở miệng nói yêu, đây là chuyện lớn biết bao nhiêu nha! Bởi vì trước đây cô quen bạn trai luôn là vì tiền, hại mấy người bạn thân bọn họ lo lắng một ngày nào đó cô thật sự gả cho một lão già nhiều tiền, bây giờ may rồi, bọn họ cũng không cần vì cô lo lắng nữa.

Nhưng điều kiện đầu tiên là phải giúp hai người bọn họ kết thúc chiến tranh mới được, miễn cho bắt đầu tốt đẹp lại không có kết quả tốt.

“Mễ Mễ, học trưởng rốt cuộc nói cái gì khiến cho cậu tức giận thành như vậy?” Cô hỏi.

“Anh ấy hỏi tớ anh ấy rốt cuộc có phải là người đàn ông đầu tiên của tớ không.”

“Cái gì?” Ưông Bồng Khiết hơi giật mình một chút, cũng nhìn cô một cái. “Học trưởng xem ra, ách, nên không giống loại người so đo những chuyện này.”

“Câu này của cậu có ý gì?” Thời Mễ Mễ im lặng một hồi mới hỏi.

“A? Câu này của tớ là có ý gì, chính là ý nghĩa trên mặt chữ nha.” Ưông Bồng Khiết hoàn toàn không phát hiện cô không bình thường.

“Cậu cũng cảm thấy tớ từng ngủ cùng rất nhiều người đàn ông?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“A?” Ưông Bồng Khiết rõ ràng bị ngây người, sau đó vội vàng giải thích. “Không, tớ không hề có ý đó, Mễ Mễ, tớ chỉ.....”

“Cậu không cần nói.” Cô ngắt lời Bồng Khiết.

“Mễ Mễ.....”

“Tớ chỉ muốn biết trong mắt các cậu hoặc là trong mắt người khác tớ thật sự giống một người phụ nữ đối việc giường chiếu có kinh nghiệm phong phú sao?” Cô hỏi.

“Mễ Mễ....”

“Cậu chỉ cần thành thật trả lời tớ là được rồi.” Cô nhìn Bồng Khiết, trên mặt không có tức giận, chỉ có thái độ nghiêm túc khó gặp.

Sau khi Ưông Bồng Khiết nhìn cô một hồi, liền chăm chú nhìn thẳng về con đường phía trước, một hồi.

“Nói thật Mễ Mễ, tớ không cảm thấy cậu là một người phụ nữ tùy tiện lên giường với đàn ông, nhưng tác phong của cậu, mỗi một hành động của cậu, thậm chí bình thường cậu hay bất ngờ nói những lời nói mạnh bạo, sống động, luôn khiến cho bọn tớ nảy sinh rối loạn, cảm thấy kinh nghiệm của cậu ở phương diện đó rất phong phú, còn về sự thật rốt cuộc là như thế nào đại khái cũng chỉ có một mình cậu biết.” Cô thành thật nói.

“Quả nhiên là bởi vì tác phong của tớ.” Thời Mễ Mễ than thở dựa lưng vào ghế.

“Mễ Mễ, tớ.....” Ưông Bồng Khiết muốn nói lại thôi nhìn cô một cái.

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Tớ muốn biết sự thật.”

“Nếu như tớ nói cho cậu biết 1 tháng trước đây tớ vẫn còn là một xử nữ cậu có tin không?”

“Đương nhiên tin.”

“Thế nhưng anh ấy không tin, cho dù đêm đầu tiên tớ cùng anh ấy có lạc hồng, anh ấy vẫn nghi ngờ trước anh ấy tớ từng ngủ loạn với không ít đàn ông.” Thời Mễ Mễ nhất thời cười khổ.

“Sao có thể?” Ông Bồng Khiết lập tức nhíu chặt mày, “Học trường không giống như một người sẽ suy nghĩ lung tung, đa nghi, có phải có người ở trước mặt anh ấy nói bậy cái gì? Hoặc là....”

“Cho dù có phải có người ở trước mặt anh ấy nói bậy cái gì, anh ấy hẳn nên tin tưởng tớ, cho dù không tin tưởng tớ cũng phải tin tưởng sự thật anh ấy tận mắt nhìn thấy, không nên nghe lời gièm pha của tiểu nhân rồi định tội tớ.” Thời Mễ Mễ tức giận thanh minh.

Ông Bồng Khiết nhất thời không biết nói gì, bởi vì nếu đổi thành Chương Kính sỉ nhục cô như vậy, cô khẳng định cũng sẽ không tha thứ cho anh.

” Cho nên cậu đi dép lên trên đường lớn chính là vì chuyện này?” Cô hỏi.

Thời Mễ Mễ gật gật đầu.

“Vậy bây giờ cậu dự định muốn tớ đưa cậu đến đâu? Về chỗ anh ấy hay là về nhà cậu? Tớ thấy cậu hai tay trống không, đại khái không có đem chìa khóa nhà theo đúng không?” Cô nói.

“Không chìa khóa có thể tìm thợ khóa đến mở cửa, đây không phải là vấn đề, vấn đề là trong khoảng thời gian ngắn tớ không muốn gặp mặt hay nói chuyện với anh ấy, mà e là anh ấy sẽ đến nhà tìm tớ.” Thời Mễ Mễ hơi nhíu mày nói. Cô muốn cho anh một chút giáo huấn, miễn cho anh lần sau lại bắn tên không có mục đích, bắn đến nỗi cô cả người đều bị thương.

“Đến nhà tớ ở.” Ông Bồng Khiết đột ngột mở miệng, “Không, chính xác mà nói hẳn nên là đến nhà Chương Kính mới đúng.”

“Chương Kính? Cho xin, để chúng tớ hai người cô nam quả nữ sống cùng nhau, chẳng lẽ cậu không lo lắng sao? Bà chủ Chương tương lai.” Thời Mễ Mễ lắc đầu nói, hào phóng thì cũng phải xem tình huống chứ? Người phụ nữ này!

“Cậu nghĩ đi đâu vậy?” Ông Bồng Khiết không vui lườm cô một cái, “Đêm nay tớ và Chương Kính đáp máy bay đi Hongkong, Macao đi công tác 3 ngày, cho nên tớ mới kêu cậu đến nhà anh ấy ở.” Ngừng một lát, cô nói bổ sung: “Nếu như anh ấy ở nhà, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Cái này có phải có thể gọi là trọng sắc khinh bạn?” Thời Mễ Mễ nhướn mày, trêu chọc cười nói.

“Không sai!” Ông Bồng Khiết trả cho cô một nụ cười, “Ai kêu cậu là vạn nhân mê, tớ dù sao cũng phải đề phòng một chút chứ?”

Nói xong, hai người nhìn nhau mà cười.

Trong phòng tối đen như mực, im lặng, giống như không có người ở nhà, nhưng kẻ trộm nếu như thật sự vào lúc này đột nhập khẳng định sẽ bị Đoàn Dục Thần ngồi trên sofa không hề nhúc nhích dọa cho sợ chết.

Thời gian qua bao lâu, anh liền ngồi ở chỗ này bấy lâu, bây giờ là mấy giờ, mà cô vì sao đến giờ còn chưa trở về?

Lúc cô ra khỏi nhà hai tay trống không, thậm chí dưới chân còn đi dép lê trong nhà, cho nên anh mới không lo lắng cô sẽ đi xa, cũng thuận theo ý muốn của cô để cho cô ra ngoài một mình yên tĩnh, bởi vì anh cũng cần một không gian yên tĩnh như vậy, nhưng trời cũng tối rồi, đèn đường bên ngoài cửa sổ cũng bật rồi, cô cũng nên phải trở về rồi?

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, trong phòng tối đen như mực khiến cho anh không nhìn thấy gì hết, anh đành phải đứng dậy bật đèn. Ánh sáng đột ngột làm cho anh nhanh chóng nhắm mắt lại, sau đó mới từ từ mở ra lần nữa.

Ánh mắt nhắm về phía đồng hồ trên tường, 8 rưỡi rồi, không ngờ đã muộn như vậy.

Một giây sau anh bỗng nhiên nghĩ đến cô hai tay trống không ra cửa, trên người căn bản không có khả năng đem tiền, mà bây giờ đã qua thời gian ăn tối, cô nhất định đói lắm.

Đáng chết! Đáng giận! Anh rốt cuộc làm cái gì?

Tục ngữ nói rất đúng, quá khứ đã trôi qua, phải nắm giữ hiện tại. Cho dù trước đây cô từng làm cái gì, dù sao đó đều là quá khứ, quan trọng là hiện tại, là tương lai, sao anh ngay cả một điều đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra nhỉ?

Từ đầu đến cuối anh thật sự là đại bộ phận!

Không đúng, bây giờ không phải là lúc tự trách, anh nên nhanh chóng đi tìm cô về, nhanh chóng xin lỗi cô, đồng thời nhanh chóng đưa cô đi ăn cái gì mới được, bởi vì cô bây giờ quá gầy_____mặc dù chỗ nên có thịt một chút cũng không gầy.

Nắm lấy bóp tiền và chìa khóa xe, anh lập tức đi ra ngoài tìm người.

Hỏi bảo vệ khu nhà xác định phương hướng cô rời đi, sau khi lại lưu lại số điện thoại di động, nhờ anh ta nếu cô có trở về nhà thì gọi điện báo cho anh biết liền lái xe một đường chậm chậm đi về phía trước tìm kiếm, kết quả lại là không thu hoạch được gì.

Có lẽ trong túi của cô có mang theo một ít tiền, cô ngồi taxi về nhà rồi. Một giọng nói trong đầu nhắc nhở anh.

Anh lập tức quay đầu xe, chạy thẳng đến nhà cô, nhưng kết quả vẫn như vậy, không thấy cô đâu!

Một người lớn như vậy, không thể không thấy, cô nhất định là đang ở chỗ nào đó, nhưng là chỗ nào đây?

Chỗ lão Đường? Không thể, cô không trang điểm, trang phục sẽ không đi đến chỗ đó, càng huống chi lúc cô rời nhà, quán bar của lão Đường căn bản còn chưa bắt đầu kinh doanh.

Ông Bồng Khiết, Doãn Thắng Nam, Lữ Tư Anh? Đúng rồi, nhất định là ở chỗ bọn họ, 4 người bạn thân bọn họ cho dù là lúc vui mừng hay khó chịu luôn thích tụ tập lại một chỗ chia sẻ cảm giác, tiêu không rời mạnh, mạnh không rời tiêu, cô nhất định ở chỗ bọn họ!

Lấy điện thoại gọi cho Ông Bồng Khiết, sao biết điện thoại di động của cô lại là tình trạng chưa mở máy, anh đành phải đổi sang gọi đến nhà cô, không nghĩ đến câu trả lời là cô đi Hongkong công tác. Như vậy sẽ không phải là cô.

Tiếp theo anh lại gọi cho Doãn Thắng Nam và Lữ Tư Anh, kết quả câu trả lời đều là không có.

Không có? Sao có thể sẽ không có? Ngoại trừ mấy người bọn cô, anh không nghĩ ra còn có nơi nào có thể ở tạm, như vậy câu trả lời chỉ có một, chính là hai người các cô nhất định có một người đang nói dối!

Nhìn thời gian một lát, đã sắp 10h, nếu như các cô đều ở nhà không ra ngoài, bây giờ chính là cơ hội tốt để trực tiếp đến tấn công. Anh muốn xem một người lớn như vậy, các cô có thể đem cô ấy giấu đến chỗ nào! Thuận đường đầu tiên anh đến nhà Doãn Thắng Nam, ấn chuông, không lâu sau, cánh cửa phòng đóng chặt mở ra một khe nhỏ.

“Học trưởng?” Nhìn thấy người ngoài cửa, Doãn Thắng Nam kinh ngạc kêu lên, sau đó đóng cửa lại, tiếp theo nghe thấy tiếng mở khóa xích, sau đó cửa lại mở ra lần nữa.

“Anh tìm Mễ Mễ.” Không chờ cô mở miệng lần nữa, Đoàn Dục Thần trực tiếp giải thích mục đích đến đây.

“Mễ Mễ không có ở chỗ của em nha, lúc nãy trong điện thoại không phải em đã nói với anh rồi sao?” Doãn Thắng Nam vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

“Anh không phải không tin lời em, chỉ là tình cảm của bọn em quá tốt, anh lo lắng em sẽ vì cô ấy mà nói dối. Có thể để anh vào trong nhìn một chút được không?”

Doãn Thắng Nam một bên lùi về phía sau từng bước để cho anh vào nhà, một bên nghi ngờ hỏi: “Xảy ra chuyện gì, học trưởng sao lại chạy đến chỗ em tìm Mễ Mễ vậy? Hai người cãi nhau sao?”

Xác định trong phòng ngoại trừ cô ra không có người thứ hai ở đây, Đoàn Dục Thần không tự chủ rũ hai vai xuống.

“Có chút cãi vã.” Anh không còn sức lực trả lời.

“Em còn cho là học trưởng sẽ đối với Mễ Mễ nghe lời răm rắp, không nghĩ đến hai người cũng sẽ có cãi vã.”

Đoàn Dục Thần cười khổ một cái, sau khi chào tạm biệt cô liền đi thẳng đến chỗ Lữ Tư Anh, anh hy vọng Doãn Thắng Nam sẽ không nhiều chuyện gọi điện báo cho Lữ Tư Anh, nếu không Mễ Mễ thật sự muốn trốn anh, anh e là anh cũng không thể làm được gì.

“Học trưởng?” Phản ứng giống y như Doãn Thắng Nam, đối với sự xuất hiện của anh Lữ Tư Anh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Anh tìm Mễ Mễ.”

“Mễ Mễ? Nhưng Mễ Mễ không đến đây.”

“Anh có thể vào nhìn một chút không?”

Lữ Tư Anh lập tức nhú mày, Đoàn Dục Thần đột nhiên có ý cười.

“Không tiện sao?” Anh hỏi.

“Không phải không tiện, chỉ là em rất tò mò một chuyện.”

“Chuyện gì?” Bọn họ đã cùng ở một chỗ, cũng không sợ người bên trong có thể chạy đến chỗ nào, Đoàn Dục Thần vô cùng nhẫn nại nghe cô hỏi.

“Vì sao đàn ông các anh luôn thích chọc giận người phụ nữ của mình, sau đó lại liều chết đi khắp nơi tìm người?” Về mặt cô thắc mắc.

“Mễ Mễ nói gì với em?”

“Em đã nói rồi, cậu ấy không đến chỗ em. Đã không đến đây làm sao có thể nói với em cái gì?”

“Anh không tin!”

“Nếu không tin, học trưởng có thể tự mình vào trong tìm người.”

Đoàn Dục Thần lập tức đi vào trong phòng, đem căn phòng nhỏ chưa đến 15m² cẩn thận kiểm tra một lần. Không có, cô thật sự không có trong phòng!

Anh đột nhiên chuyển hướng sang Lữ Tư Anh vẫn đứng tại cửa ra vào.

“Mễ Mễ đâu rồi?”

“Em đã nói, cậu ấy không đến đây mà.”

“Nếu như không đến, lúc này sao em lại hỏi anh vấn đề đó?” Anh không tin.

“Bởi vì Thắng Nam nói hai người có chút cãi vã, cho nên...”

“Cô ấy quả nhiên gọi điện thoại đến báo cho em biết, cho nên Mễ Mễ sau khi nhận được điện thoại mới rời khỏi đây?”

“Em đã nói cậu ấy không đến đây.”

“Cô ấy đi đâu?”

Lữ Tư Anh đột nhiên nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mới mở mắt ra lần nữa.

“Em muốn nói chính là, lần trước Chương Kính cũng giống như anh, sau khi chộc cho Khiết tức giận bỏ đi mới hối hận giống như rần mất đầu chạy loạn tìm người, lần này lại là học trưởng cũng như vậy đi tìm Mễ Mễ. Em chỉ muốn hỏi anh, đàn ông các anh có phải luôn muốn chờ đến sau khi mất đi mới biết hối hận? Còn có, em nói lại lần nữa, Mễ Mễ thật sự không đến chỗ em, trên thực tế, từ sau khi hai người chính thức hẹn hò, cậu ấy trọng sắc khinh bạn không có đến tìm bọn em lần nào, tình trạng này vẫn là lần đầu tiên xảy ra trong 10 năm qua. Trên đây đã nói hết, không biết học trưởng còn muốn nói cái gì?”

Im lặng một hồi.

“Cô ấy thật sự không đến đây sao?”

Té xỉu_____

“Không đến. Anh muốn em thề sao, học trưởng?” Thật sự là đủ rồi!

8. Chương 8

Tìm không thấy, tìm không thấy, một đêm Đoàn Dục Thần chạy đến hết tất cả những nơi Thời Mễ Mễ bình thường hay đến, lại vẫn không tìm thấy cô, tất cả mọi người đều nói đã lâu không gặp cô, mà thời gian vừa đúng chính là sau khi bọn họ hẹn hò.

Cô không đến những nơi này, không có về nhà, không có nhờ vả bạn bè, như vậy rốt cuộc cô sẽ đi đâu?

Đoàn Dục Thần tìm đến nổi ruột gan rồi bởi, hoang mang lo sợ, thậm chí thiếu chút nữa nẩy ra tai nạn xe cộ, may mắn người xảy ra va chạm nhẹ với anh đúng lúc là nhân viên trong ‘quán bar lão Đường’ vừa tan ca, đối phương sau khi nhận ra anh cũng nhận thấy tình trạng tinh thần của anh cũng không phải là rất tốt, lập tức gọi điện thoại báo cho ông chủ Đường Duẫn biết, không lâu sau Đường Duẫn đã chạy đến.

Đường Duẫn đem Đoàn Dục Thần mất hồn mất vía trở về nhà, đưa cho anh một ly nước nóng.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngồi xuống sofa đối diện anh, Đường Duẫn hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tớ không tìm thấy cô ấy.” Trùng trùng nhìn ly nước nóng trong tay một hồi, Đoàn Dục Thần mới khàn giọng trả lời.

“Không tìm thấy ai?”

“Mễ Mễ.”

“Thời Mễ Mễ?” Đường Duẫn ngạc nhiên chớp chớp mắt, “Cô ấy làm sao? Chẳng lẽ nói buổi chiều hôm qua cô ấy không đi thẳng về nhà sao?” Vừa nói xong, Đường Duẫn giật mình phát giác lập tức che miệng mình lại, đáng tiếc đã không kịp.

“Buổi chiều hôm qua?” Đoàn Dục Thần lập tức từ trên ghế đứng dậy, nước nóng từ trong ly bắn ra ngoài, bắn ướt tay của anh và mảng áo trước ngực. “Cô ấy đến tìm cậu?” Anh kích động hỏi.

“Ách....”

“Lão Đường!”

“Cô ấy đến tìm cậu có phải không? Lão Đường, cậu không được lừa tớ!”

“Được rồi, được rồi,” Đường Duẫn bồng giơ cao hai tay ngang đầu đầu hàng, “Tớ thừa nhận chiều hôm qua thật sự tớ từng gặp cô ấy, nhưng tớ thề tớ tuyệt đối không có nói xấu cậu nửa câu, thậm chí sợ dĩ tớ gặp mặt cô ấy tất cả đều vì muốn giúp cậu.”

“Giúp tớ?” Đoàn Dục Thần vẻ mặt mờ mịt nhìn anh ta.

“Đúng, giúp cậu. Giúp cậu đem những nỗ lực và trả giá cậu làm cho cô ấy trong những năm qua nói cho cô ấy biết, để cho cô ấy biết tình cảm cậu dành cho cô ấy có bao nhiêu sâu nặng.”

“Cậu....” Đoàn Dục Thần đột nhiên mở to hai mắt.

“Tớ biết cậu nhất định sẽ nói tớ nhiều chuyện, nhưng tớ thật sự chịu không được, chưa từng gặp người nào ngu ngốc như cậu, chỉ cần....”

“Lão Đường ngậm miệng.” Đoàn Dục Thần nhin không được nhắm hai mắt lại, “Sau khi cô ấy đến tìm cậu, có nói muốn đi đâu không?”

“Đi đâu? Trở về nhà cậu, hai người các cậu bây giờ không phải ở cùng nhau sao? Lúc cô ấy nhìn thấy cậu từ công ty đi ra còn vô cùng vội vàng, lo lắng cậu sẽ về nhà trước cô ấy một bước, sau đó cô ấy gọi điện thoại cho cậu nói muốn ăn xú mại....”

“Chờ, chờ một chút, chờ một chút, rốt cuộc chiều qua lúc cậu gặp cô ấy là mấy giờ?” Càng nghe càng cảm thấy không đúng, Đoàn Dục Thần đột nhiên ngắt lời anh ta.

“Buổi chiều, sau khi ăn trưa không lâu, đại khái trong khoảng hơn 1h đến 2h.”

Đoàn Dục Thần đột nhiên trong lúc đó mềm rũ ngã ngồi xuống sô pha.

“Lão Đoàn?”

“Cô ấy không đến tìm cậu.” Anh mất hứng nói.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sau buổi chiều hôm qua Thời Mễ Mễ cô ấy có về nhà không?” Đường Duẫn nhăn nhó, nghiêm túc nhìn chăm chăm về suy sụp tinh thần trên mặt anh hỏi.

Đoàn Dục Thần im lặng gật gật đầu.

“Sau đó xảy ra chuyện gì, các cậu cãi nhau sao? Nếu không sao cô ấy có thể bỏ nhà đi?”

Đoàn Dục Thần lại gật đầu lần nữa.

Đường Duẫn ngạc nhiên nhìn anh, một hồi không nói nên lời.

“Cậu gật đầu là có ý gì, các cậu thật sự cãi nhau sao?”

Đoàn Dục Thần lại gật đầu.

Lần này Đường Duẫn thật sự há hốc miệng, “Cậu và cô ấy cãi nhau? Tớ có nghe sai không? Tớ cho là cả đời này cậu căn bản không thể nói nặng với cô ấy một câu, cãi nhau? Đây rốt cuộc là chuyện gì, xảy ra chuyện gì?” Anh ta tò mò, vội vã liên tục hỏi.

Đoàn Dục Thần đầu tiên im lặng một hồi, sau đó hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn anh.

“Lão Đường, trong mắt cậu, cậu cảm thấy Mễ Mễ cô ấy rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào?” Anh một bộ nghiêm túc nhìn anh ta.

“Vì sao đột nhiên hỏi tớ như vậy?” Đường Duẫn ngây người một hồi.

“Cậu chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của tớ là được.”

“Thời Mễ Mễ là dạng phụ nữ nào sao? Người phụ nữ thời thượng, xinh đẹp, tràn đầy quyền rũ và tự tin. Nếu như cô ấy thật sự muốn, đại khái không có người đàn ông nào chạy thoát khỏi sự hấp dẫn và quyến rũ của cô ấy.” Sau một hồi im lặng, Đường Duẫn nói.

“Vậy hành vi của cô ấy thì sao?”

“Ý gì?”

“Chính là ý nghĩa trên mặt chữ.” Đoàn Dục Thần buồn bực dùng ngón tay cào đầu một cái, tránh né sự thăm dò của anh ta.

“Tớ là hỏi cậu hành vi mà cậu nói là chỉ cách ăn mặc hay hành vi cử chỉ, hay là tốc độ cô ấy quen bạn trai đối bạn trai?” Đường Duẫn hỏi.

Đoàn Dục Thần mím mím môi, ánh mắt mông lung bất định.

“Lão Đoàn, cậu rót cuộc muốn hỏi cái gì?”

Đoàn Dục Thần im lặng một lúc, mới ngẩng đầu nhìn anh ta nói.

“Tớ muốn hỏi cậu cảm thấy Mễ Mễ là loại phụ nữ không biết giữ gìn trong sạch, sẽ tùy tiện cùng đàn ông lên giường sao?”

Đường Duẫn ghen hòng trợn trối trừng anh, một hồi mới chìa ngón tay run rẩy ra chỉ anh, “Cậu.... Chẳng lẽ cậu với Mễ Mễ vì chuyện này mà cãi nhau? Cậu hỏi cô ấy như vậy?”

“Không.”

Đường Duẫn hơi hơi thở phào.

“Tớ hỏi cô ấy, tớ có phải là người đàn ông đầu tiên của cô ấy không?”

Đường Duẫn trong chốc lát trợn tròn hai mắt, lớn đến nỗi con mắt thiếu chút nữa rơi ra khỏi hốc mắt.

“Cậu nói cái gì?” Anh ta kêu to, “Tớ có nghe sai không? Xin cậu nói lại một lần!”

“Tớ hỏi cô ấy tớ có phải là người đàn ông đầu tiên của cô ấy không.”

“Cậu là thằng ngốc à! Trời ơi, có lúc tớ thật nghi ngờ não của cậu có phải so với người bình thường thiếu mất một ít không, loại vấn đề này cậu dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết không thể hỏi, cho dù cậu phát hiện cô ấy không phải là xử nữ cũng vậy! Trời ơi, tớ sắp ngất rồi, tớ sao lại có loại bạn thiếu não như cậu?”

Về mặt Đường Duẫn khóc không ra nước mắt, mà Đoàn Dục Thần lại một bộ ân hận lúc trước đã làm sai, nhưng cho dù là như vậy anh vẫn muốn nghe câu trả lời của cậu ta, bởi vì trong đám bạn của anh, lão Đường xem như quen thuộc Mễ Mễ nhất, cũng quen biết lâu nhất, mà anh cũng chỉ có thể tìm cậu ta để xả ra sự buồn bực kìm nén trong lòng, ngoại trừ cậu ta, anh thật sự không tìm được người nào khác thích hợp hơn.

“Cậu còn chưa nói cho tớ biết suy nghĩ của cậu.” Anh nói.

“Lão Đoàn, cậu nghe không hiểu lời tớ nói sao? Loại vấn đề này cậu căn bản không nên hỏi cô ấy....”

“Bây giờ tớ đang hỏi cậu,” Anh ngắt lời cậu ta, “Cậu cảm thấy cô ấy là loại phụ nữ sẽ tùy tiện cùng đàn ông lên giường sao?”

“Chuyện này tớ làm sao mà biết được, tớ lại chưa từng hẹn hò với cô ấy!” Đường Duẫn trừng anh một cái, không vui vẻ trả lời. “Lão Đoàn, không phải tớ muốn nói cậu, cậu cũng không phải là ngày đầu tiên quen biết cô ấy, 10 năm qua mỗi một hành động của cô ấy cậu không phải đều nhìn thấy hết sao? Mà cậu lại vẫn khẳng khái yêu cô ấy, ngay cả nhìn người phụ nữ khác một cái cũng không chịu, đã như vậy, bây giờ cậu sẽ vì cái nguyên nhân cô ấy không phải là xử nữ này mà bỏ cô ấy sao?”

“Sẽ không.” Đoàn Dục Thần không chút do dự trả lời.

“Đã không, cô ấy rốt cuộc có phải là xử nữ hay không, chuyện này hẳn là không quan trọng đi? Bởi vì từ đầu đến cuối cậu yêu là con người Thời Mễ Mễ, mà không phải là vì cô ấy là xử nữ mới yêu, không phải sao?”

Đoàn Dục Thần ngây ngốc nhìn anh ta, đột nhiên có loại cảm giác được người khác cảnh tỉnh.

“Nghĩ thông rồi sao?” Chỉ nhìn thái độ trên mặt anh, Đường Duẫn cũng biết câu trả lời.

Đoàn Dục Thần đột nhiên nhắm hai mắt lại, sau đó dùng sức lau mặt, lại mở to hai mắt, trong mắt đã không còn bất cứ hoang mang nào, sáng trong giống như một cái gương, trong gương phản chiếu lên sự kiên định và quyết tâm của anh một cách rõ ràng. Trong lúc đó, khóe miệng anh hơi hơi nhếch lên.

“Tớ nói lão Đường, cậu lúc nào thì biến thành thầy giáo Trương rồi, sao cũng không báo trước một tiếng, như vậy tớ cũng không cần buồn phiền cả một ngày.” Anh đùa giỡn nói.

“Đi! Cái gì thầy giáo Trương, thầy giáo Trần, còn không phải là những nữ khách kia đến uống rượu trong quán bar, sau đó vừa khóc vừa cười nói một đống những lời nên nói, không nên nói, lâu ngày liền trở thành

như vậy.” Đường Duẫn nhún nhún vai. “Trở lại việc chính, cậu thật sự không tìm thấy Mễ Mễ sao? Cậu đi đâu tìm cô ấy?”

Tâm trạng thoải mái chưa được một lát trong nháy mắt lại trở nên nặng nề như lúc trước, Đoàn Dục Thần than thở đem những nơi mình đã chạy qua nói cho Đường Duẫn biết, sau khi Đường Duẫn nghe xong nhất thời cũng không nghĩ ra còn chỗ nào bị quên.

Sau một hồi hai người suy nghĩ thảo luận, Đường Duẫn nhận lời anh nếu nhìn thấy Thời Mễ Mễ nhất định sẽ lập tức báo cho anh biết. Mà Đoàn Dục Thần được Đường Duẫn khuyên nhủ quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, dù sao muốn tìm người cũng cần phải có sức khỏe.

Chân trời phía đông dần dần sáng lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Ở trong nhà Chương Kính một ngày, Thời Mễ Mễ phần lớn thời gian là ăn không ngồi rồi, chỉ có thể suy nghĩ lung tung.

Cô nhớ lại chuyện Đường Duẫn nói với cô, nhớ đến những nỗ lực và trả giá mà anh làm vì yêu cô, nhớ đến những ngọt ngào hơn nửa tháng nay cô và anh sớm chiều bên nhau, còn nhớ đến tên hỗn đản là anh lại nghi ngờ sự trong sạch của cô.

Thật sự là không nghĩ đến không tức giận, càng nghĩ càng tức! Rốt cuộc là anh đi đâu nghe những lời gièm pha xằng bậy kia? Không bác bỏ những tin đồn kia cho cô thì thôi, lại còn hoàn toàn tin tưởng, học trường ngu ngốc kia!

Không được, tức giận cũng không có tác dụng, cô ở đây không gặp anh cũng vậy, căn bản là không có tác dụng gì, cô nhất định phải làm cho rõ ràng tên hỗn đản bịa đặt kia rốt cuộc là ai, còn có phản ứng của anh với chuyện này, lúc đó thật sự đã định tội cho cô? Hay là những lời nói lúc đó chỉ là tức giận mà nói, chỉ là phản ứng trong nhất thời không khống chế được buồn phiền của mình mà thôi.

Nếu như đáp án là cái trước, cô nghĩ, bọn họ sớm chia tay đối với hai bên đều tốt.

Nghĩ xong, cô lập tức đi đến tủ quần áo của Chương Kính mượn y phục của Bồng Khiết mặc vào. May mà mấy ngày trước Bồng Khiết được Sóc Dã dạy dỗ, thẩm mỹ về quần áo được nâng cao không ít, nếu không giống như trước đây, cô thà nguyện mượn đồ tây của Chương Kính mặc vào, đánh chết cũng tuyệt đối không đụng vào y phục của Bồng Khiết, bởi vì thẩm mỹ trang phục trước đây của cô ấy thực sự chỉ có thể dùng 4 chữ ‘vô cùng thô thảm’ để hình dung.

Khiết sở hữu một cơ thể cao 1m75 nhưng chân lại cực kì nhỏ, chỉ lớn hơn cô có nửa số mà thôi, cho nên ngoại trừ mượn quần áo, cô cũng thuận tiện mượn đôi giày của cô ấy.

Cô đứng trước gương xoay mấy vòng, nhìn bản thân trong gương tuy không được vừa ý 100%, nhưng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, đại khái cũng có 85%_____nhưng đạt tiêu chuẩn của cô là 80%.

Cầm tiền mượn Ưông Bồng Khiết lên và chìa khóa cửa nhà Chương Kính, cô xoay người ra cửa.

Lúc Thời Mễ Mễ về đến nhà, Đoàn Dục Thần mới vừa ngủ không được bao lâu. Mặc dù nói anh đồng ý với Đường Duẫn về nhà nghỉ ngơi, nhưng là sau khi trở về nhà phát hiện bản thân căn bản là không ngủ được, thế là anh ra ngoài lại chạy đến nhà cô, Doãn Thắng Nam và Lữ Tư Anh một lần nữa, sau khi xác định cô không có ở 3 nơi đó, lại đến công ty hàng không nơi cô làm việc một chuyến, xác định gần đây cô không có chuyến bay hay là dự định ra nước ngoài, mới hơi yên tâm trở về nhà ngủ.

Mặc dù mệt đến không chịu nổi, nhưng tâm sự đè ép trong lòng muốn ngủ yên ổn căn bản chính là việc không thể, cho nên lúc cửa nhà đột nhiên bị người mở ra, Đoàn Dục Thần lập tức mở to hai mắt tỉnh dậy.

“Ai?” Anh nhanh chóng ngồi dậy, sau khi nhìn rõ người đứng trước cửa, bỗng nhiên kinh ngạc vui mừng kêu lớn, “Mễ Mễ!”

Anh nhanh như chớp bước xuống giường, chạy về phía cô.

“Em chạy đến đâu vậy, em biết không anh lo lắng gần chết.” Anh nắm lấy tay cô nói.

“Còn có tâm trạng để ngủ, em không thấy anh khẩn trương chỗ nào?” Thời Mễ Mễ đẩy tay anh ra, chậm chọc trả lời anh.

“Công bằng một chút, tối hôm qua anh đi khắp nơi tìm em, cho đến 10 phút trước mới nằm xuống.” Anh thành thật kể lại.

“Thật sự là vất vả nha.” Cô nhướn mày chế giễu.

“Em vẫn còn tức giận?” Anh im lặng một hồi, thăm dò hỏi.

“Sao vậy được? Anh không thấy tâm trạng của em bây giờ rất tốt sao?” Cô tặng anh một cái cười nhếch miệng không hề có ý cười.

Quả nhiên vẫn còn tức giận! “Xin lỗi.” Anh nhanh chóng cúi đầu nhận lỗi.

“Xin lỗi cái gì?” Cô giả vờ không hiểu.

“Tối hôm qua anh không nên nói với em như vậy, xin lỗi.”

“Ác, tối qua anh nói cái gì, em đã quên rồi, anh nói lại một lần nữa em nghe xem.”

“Mễ Mễ....”

“Sao không nói? A, anh không nói ngược lại em lại nhớ ra, anh hình như nói em không biết xấu hổ, nói ai cũng có thể làm chồng em...”

“Anh không nói như vậy!” Anh vội vàng ngắt lời cô kêu lên, trên mặt tràn đầy hối hận và khẩn cầu. “Mễ Mễ xin lỗi, xin em đem toàn bộ lời anh nói tối hôm qua quên đi được không? Tối qua anh....không biết tối qua anh là bị làm sao, sao lại nói ra những lời nói hồ đồ như vậy, anh thật sự không phải cố ý muốn nói với em những lời đó, anh chỉ là.....anh không biết...Mễ Mễ, em tha thứ cho anh được không?”

“Không phải cố ý?”

Đoàn Dục Thần dùng sức gật đầu.

“Vậy là cố tình?”

Anh lập tức mở to hai mắt, tiếp theo dùng sức lắc đầu. “Mễ Mễ...”

“Anh chỉ cần trả lời em một vấn đề là được.” Cô ngắt lời anh, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh. “Vì sao anh đột nhiên để ý đến việc này, hay là ngay từ đầu thật ra anh đã nghi ngờ sự trong sạch của em?”

“Không, anh không có, từ trước đến giờ anh chưa từng nghi ngờ, cũng không nghĩ đến, cho đến khi...” Anh bất ngờ ngậm miệng, ánh mắt toàn bộ trở nên lạnh lẽo.

“Cho đến cái gì?” Cô hỏi.

Đoàn Dục Thần nhìn cô một cái, do dự không biết có nên đem lời nói của Nhan Thế Ngọc nói cho cô biết.

“Học trưởng, nếu anh không thành thật nói cho em biết, sau này em sẽ thật sự không để ý đến anh!” Thời Mễ Mễ uly hiếp.

“Mễ Mễ...”

“Rốt cuộc anh có nói hay không?”

Nhắm mắt lại, Đoàn Dục Thần hít sâu một hơi. “Nhan Thế Ngọc.”

“Nhan Thế ngọc? Anh nói bạn trai trước đây của em, cái tên hỗn đản lừa em nói hắn chưa kết hôn, sau cùng lại hại em bị vợ anh ta tát một bạt tai, còn bị chửi là hồ ly tinh?” Thời Mễ Mễ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vợ hắn đánh em?” Đoàn Dục Thần chỉ nghe thấy câu này.

“Anh ta nói với anh cái gì?” Cô chất vấn anh.

“Em nói vợ hấn đánh em? Chuyện này xảy ra lúc nào, vì sao em không nói với anh?” Anh bắt lấy cô hỏi.

“Đây không phải là chuyện quan trọng, quan trọng là tên hấn dẫn kia nói với anh cái gì?”

“Em trả lời anh trước.”

“Anh trả lời em trước!” Cô đột nhiên cao giọng, “Còn có, anh đừng nghĩ lợi dụng cơ hội này thay đổi chủ đề.”

“Anh không có.”

“Vậy trả lời em.”

Nhìn trong mắt cô kiên quyết lại có tức giận, Đoàn Dục Thần dùng sức hít một hơi, tạm thời đè xuống sự tức giận không kém hơn cô đang tích tụ ở trong ngực.

“Hôm qua sau khi anh mua xúi mại trên đường trở về nhà bất ngờ gặp hấn, chính lúc định lái xe vào cửa hầm của khu nhà, anh thiếu chút nữa đụng hấn, lúc xuống xe kiểm tra mới biết là hấn.” Anh nói với cô, tiếp theo liền từ từ đem tất cả chuyện buổi chiều hôm qua nói ra.

Thời Mễ Mễ càng nghe càng tức giận, lúc anh cuối cùng nói xong ngừng lại, sự tức giận của cô cũng đứng lúc đạt đến đỉnh điểm giới hạn bùng nổ.

“Đoàn Dục Thần tên hấn dẫn anh, anh lại tin tưởng hấn! Anh tên hấn dẫn này!” Cô bất ngờ đem chìa khóa trong tay ném về phía anh, tiếp theo là tất cả những thứ cô có thể với được, một bên ném một bên tức giận kêu.

Anh hấn dẫn, thật sự là một đại hấn dẫn! Nhan Thế Ngọc kia đã đem cô nói thành quá đáng như vậy, anh không giúp cô trút giận, hung hăng đánh tên hấn dẫn kia một trận thì thôi, lại còn tin tưởng lời hấn nói!

Hấn dẫn! Hấn dẫn! Hấn dẫn! Đoàn Dục Thần tên đại hấn dẫn nhà anh! Nói cái gì yêu cô, thích cô, vì cô trả giá bao nhiêu, tất cả đều là vô dụng lừa người! Nếu như anh thật sự thích cô, yêu cô, sẽ không hiểu tính cách cô sao? Nếu như thật sự thích cô, yêu cô sẽ không nghe cô giải thích liền định tội cho cô sao? Trong mắt anh cô thật sự là loại phụ nữ ai cũng có thể làm chồng, ham hư vinh sao?

Phương pháp vá màng trinh? Shit! Thời Mễ Mễ cô sẽ vì đàn ông tự ngược đãi bản thân như vậy, lãng phí tiền? Đi cái đầu hấn!

“Mễ Mễ, đừng ném, cẩn thận bị thương đến eo!” Nhìn thấy cô ném xong không còn gì để ném, thậm chí muốn nhắc ghé ném anh, Đoàn Dục Thần bước một bước dài đột nhiên bước đến trước mặt cô, nắm chặt tay cô.

“Hấn dẫn! Anh đừng đụng vào em!” Cô dùng sức đẩy tay anh ra.

“Mễ Mễ...” Đoàn Dục Thần không biết làm sao nhìn cô, hồi hận đã nói cho cô biết.

“Tên hấn dẫn nhà anh lại tin tưởng hấn, không tin em!” Cô chửi.

“Xin lỗi.” Anh chỉ có thể nhận lỗi.

“Em không cần anh xin lỗi!” Cô quát lên, nước mắt không kìm được từ trong hốc mắt rơi ra. “Anh sao có thể như vậy? Trong mắt anh, em thật sự là một người phụ nữ ai cũng có thể làm chồng sao?”

“Không, không phải!” Anh vội vàng lắc đầu, lại nhanh chóng bắt lấy cô, “Mễ Mễ xin lỗi, anh chỉ là trong nhất thời bị ghen tức làm u mê, cho nên mới mất đi lý trí...”

“Chúng ta chia tay đi.”

Đoàn Dục Thần lập tức tròn hai mắt nhìn cô.

“Chúng ta chia tay đi.” Cô lại nói lần nữa.

“Không.” Đoàn Dục Thần vẫn giữ tư thế và thái độ như vậy sau một lúc cuối cùng buột miệng kêu lên. Tiếng kêu của anh giống như từ một nơi rất xa rất xa truyền đến.

“Nếu anh không đồng ý, em sẽ thật sự biến mình trở thành một người phụ nữ ai cũng có thể làm chồng.” Cô lạnh lùng nói.

“Mề Mề!” Đoàn Dục Thần kích động hét lên, máu trên mặt đã rút đi hết, toàn bộ gương mặt trắng nhợt kinh người.

“Anh có đồng ý không, nếu đồng ý, ít nhất sau này chúng ta còn có thể làm bạn bình thường.” Cô nhìn anh chăm chú tiếp tục nói.

Đoàn Dục Thần không chuyển mắt nhìn cô, đôi mắt kích động đỏ lên.

“Em nhất định muốn như vậy sao? Ngay cả một cơ hội cũng không cho anh liên phán anh tội chết?” Anh nghẹn giọng hỏi, giọng nói khàn đến nỗi gần như nghe không rõ.

“Không phải anh cũng đối với em như vậy?”

“Anh không có! Anh chỉ là nhất thời mất đi lý trí, lúc em xông cửa đi trong tích tắc đó anh đã hối hận rồi. Mề Mề, đừng đối xử với anh như vậy.” Anh nắm chặt lấy cô.

“Trả lời, đồng ý hoặc không đồng ý?” Cô không để ý đến anh, kiên trì hỏi.

“Cho anh một cơ hội nữa.”

“Đồng ý hoặc không đồng ý?” Cô hỏi lại.

“Không!”

“Tốt lắm, dù sao người muốn lên giường với em cũng rất nhiều, ít nhất em không cần tốn thời gian đi tìm, tùy lúc tùy nơi...”

“Đáng ghét!” Đoàn Dục Thần đột nhiên buông tay cô ra, xoay người sử dụng toàn bộ sức lực trong người, đâm một đâm lên tường, phát ra một tiếng “phanh” thật lớn, cũng dọa cho Thời Mề Mề giật mình thật mạnh.

Cô trợn to mắt nhìn anh, lần đầu tiên biết được dưới bề ngoài nho nhã thư sinh của anh thật ra cũng có một mặt cuồng bạo.

Qua một lúc, anh quay đầu nhìn cô, cô lơ mơ nhìn thấy vết máu đỏ trên chỗ tường vừa bị anh đâm, kinh ngạc nhanh chóng đem ánh mắt chuyển đến tay anh.

“Được, anh đồng ý với em.” Anh đột nhiên mở miệng, cô lại bất ngờ đem ánh mắt trở về trên mặt anh, cảm thấy trong lòng giống như đột nhiên bị lũng một cái lỗ lớn, không những đau nhức còn có một loại cảm giác trống rỗng, không biết làm sao.

Anh thế nhưng đồng ý rồi?! Cô cũng không phải thật sự muốn chia tay anh, chỉ là nhất thời tức quá, chỉ là muốn chọc tức anh, chỉ là...chỉ là...

Không kịp đề phòng một trận cảm giác muốn khóc xông thẳng lên mũi, lên mắt cô, cô vội vàng xoay người đi ra ngoài cửa, đồng thời cố gắng nhịn lại nước mắt lằng lằng trong hốc mắt, không để chúng rơi xuống.

Sau lưng không có tiếng nói giữ lại, anh không chút đấu tranh, cũng không có giữ cô, học trưởng tên đại ngu ngốc này! Cô xin thề sau này không bao giờ để ý đến anh nữa, ô...

“Chờ một chút.”

Tiếng giữ lại cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng cô mới không thèm để ý đến anh đâu, cho dù anh nói cái gì, cô đều không để ý đến anh, bởi vì cô vừa mới phát thề.

“Đôi gối ôm đó là em mua, em không mang về sao?”

“Cái gì?!” Cô lập tức xoay người trừng anh.

“Gối ôm của em.” Anh đứng bên cửa phòng, chỉ con gấu bông trên sofa, trên mặt ngoại trừ một chút trắng bệch nhìn không ra bất kì thái độ nào của anh.

Thời Mễ Mễ trừng anh, cảm giác khó chịu trong lòng từng chút từng chút biến mất, thay vào đó toàn là tức giận. Anh thật sự, thật sự là một tên đại hỗn đản nhất trên đời! Không giữ cô lại thì thôi, lại còn giống như muốn đem cô hoàn toàn đuổi ra ngoài, ngay cả đồ vật thuộc về cô cũng muốn cô nhất định đem đi.

Hỗn đản! Thật sự là một tên đại hỗn đản!

Muốn cô đem đồ của cô đi có phải không? Tốt lắm! Đồ của cô không chỉ có hai cái gối ôm đó mà thôi!

Tức giận thùng thùng, cô xoay người trước tiên đi vào bếp.

“Cái chảo này là em mua, cái nồi này là em mua, cặp đĩa sứ này cũng là em mua, còn có hai cái muỗng này, con dao này, con dao gọt trái cây cũng toàn bộ là em bỏ tiền mua.” Cô một bên lật, một bên nói, một bên đem toàn bộ đồ bỏ vào trong cái chảo trên bếp, sau đó phanh một tiếng đập cái chảo lại, bưng ra phòng khách.

Lại phanh một tiếng cô đem cái chảo đặt ở sau cánh cửa phòng khách, không chút lãng phí thời gian lập tức xoay người, lần này đi thẳng vào phòng ngủ của anh.

“Khung hình này là em mua, đèn bàn là em mua, đệm lót là em mua, còn có,” Cô xoay người đi về phía phòng tắm. “Lọ dầu gội đầu này em mua, đấm đồ tắm cũng là em mua, tất cả em đều muốn dọn đi.”

Đoàn Dục Thần chỉ im lặng nhìn động tác của cô, từ đầu đến cuối không nói nửa tiếng.

Anh thờ ơ im lặng khiến cho Thời Mễ Mễ nhất thời cảm thấy chính mình giống một người ngốc, cô rốt cuộc đang làm cái gì?

Không nói nữa, cô lẳng lặng đem những thứ vừa mới điểm danh thu dọn xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ của anh.

“Chờ một chút.” Anh đột nhiên lại gọi cô lại.

Mặt cô không thái độ xoay đầu nhìn anh.

“Em còn có đồ chưa lấy đến.”

Anh quả nhiên muốn đem toàn bộ ném trả cho cô? Quên đi! Cô đã không để ý, cũng không còn sức tức giận, mặc kệ anh muốn như thế nào.

“Đồ nào?” Cô nhạt hỏi.

“Cái lược này cũng là của em.” Anh lấy cái lược trên bàn trang điểm đưa cho cô.

Mặt không chút thái độ cô nhận lấy, xoay người đi, sao biết anh lại kêu lên sau lưng cô. “Chờ một chút, còn có.”

Cô lần thứ hai ngừng lại quay đầu nhìn anh, lần này anh đem cái bấm móng tay trả cho cô.

Cô xoay người.

“Còn có...”

“Anh có thể một lần nói xong được không!” Cô nhanh như chớp quay người lại, giận không nhịn được trừng mắt nhìn đôi mắt đen láy không thấy đáy của anh.

Anh lẳng lặng nhìn cô một lúc, sau đó mới từ từ mở miệng.

“Cái ly này là của em.” Anh không biết từ đâu lấy ra ly trà cô hay dùng, đem ly trà đưa cho cô. “Hộp sữa chocolate này là của em.” Sau đó đem hộp sữa đưa cho cô. “Hai cái CD này là của em.” Lại đem CD đưa cho cô. “Quyển tạp chí này là của em.” Sau đó là tạp chí. “Còn có...”

“Còn có cái gì, anh có thể một lần đem tất cả trả cho em được không?” Thời Mễ Mễ lại nhin không được mở miệng. Bây giờ cô chỉ muốn nhanh một chút rời khỏi đây, rời khỏi anh, bởi vì nếu như còn không rời đi, cô sợ chính mình sẽ nhanh sụp đổ.

Yêu anh nha, không nghĩ đến lần đầu tiên Thời Mễ Mễ cô yêu người khác, kết quả lại rơi xuống kết cục như hiện tại. Là báo ứng sao? Báo ứng cô trước đây chưa từng trân trọng tình yêu và trả giá của người khác dành cho cô.

“Còn có,” Anh ngừng lại một chút, mắt không chuyển nhìn cô. “Tình yêu của anh là của em, con người anh là của em, tất cả của anh đều cho em miễn phí, em đừng quên cùng đem chúng đi.” Anh nói nhỏ.

Thời gian giống như đột nhiên dừng lại, không gian lại đông cứng lại, Đoàn Dục Thần im lặng nhìn cô, trái tim treo trong không trung, cho đến khi một tiếng nứt nở bật ra khỏi miệng phá tan không gian im lặng bốn phía, anh nhanh chóng bước về phía trước ôm cô thật chặt trong ngực.

9. Chương 9

Tất cả đều là tự nhiên, trước tiên là vô cùng hối hận nhận lỗi, sau đó là cầu xin tha thứ và thổ lộ tình yêu với nhau, sau cùng lại là trèo lên trên giường, kịch liệt chiếm hữu đối phương.

Thở gấp, rên rỉ, căng cứng, gằm nhẹ, giật lên, run rẩy đến mềm nhũn, hô hấp nặng nề, toàn thân không còn sức lực, giống như sau khi chiến đấu một mất một còn, trên giường bừa bộn là cảnh tượng hai người đang quần quýt không phân biệt rõ ai với ai.

“Anh yêu em.” Đoàn Dục Thần sau khi hơi bình phục lại thở gấp, thâm tình chân thành nói với Thời Mễ Mễ, mà phản ứng của cô lại là tặng cho anh một cái nhéo lên mặt.

“Anh vậy mà đồng ý chia tay với em!” Thời Mễ Mễ bắt đầu tính toán thù hận.

“Trong lòng anh chưa bao giờ đồng ý.”

”Em không tin.”

“Anh có thể thề với trời.”

“Chưa từng muốn chia tay em cho dù là sau khi nghe những lời nói của tên hỗn đản Nhan Thế Ngọc kia?” Cô nghi ngờ.

”Chưa từng có.” Anh nói chắc như đinh đóng cột.

”Được, nhưng anh vẫn nghi ngờ sự trong sạch của em.”

”Xin lỗi, là anh sai, cho dù anh thật sự bị ghen tị làm u mê đầu óc cũng không nên nghi ngờ cách em làm người, bởi vì em tuyệt đối sẽ không thể làm ra những việc như Nhan Thế Ngọc nói, anh nên biết từ sớm.” Anh nghiêm túc nhìn cô chuyên chú. ”Xin lỗi, Mễ Mễ. Cho dù em muốn phạt anh như thế nào, đánh anh, mắng anh hoặc làm cái gì cũng được nhưng đừng bảo anh chia tay với em được không? Trái tim của anh không đủ khỏe để chịu sự đả kích như vậy thêm lần nữa đâu.”

Thời Mễ Mễ đem cánh tay lúc này anh đâm lên tường đưa đến trước mặt, đau lòng nhìn những vết máu bầm và miệng vết thương lộn xộn trên mu bàn tay, dịu dàng mắng chửi: “Anh là tên ngốc.”

“Anh thật sự là một thằng ngốc, nếu không sao lại tin lời tên khốn Nhan Thế Ngọc kia?” Đoàn Dục Thần mỉm cười, tự mình chế giễu đồng ý với lời mắng của cô.

“Tên hỗn đản đó nhất định là vì bị em đá, trong lòng sinh oán hận mới chạy đến trước mặt anh nói xấu em, bởi vì anh là bạn trai hiện tại của em.”

”Không chỉ hiện tại cũng là cuối cùng.” Đoàn Dục Thần đột nhiên mở miệng, sau đó ánh mắt anh trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng hỏi: “Mễ Mễ, gả cho anh được không?”

Đối diện với câu hỏi bất ngờ của anh, Thời Mễ Mễ đột nhiên phát hiện suy nghĩ và cảm giác lo lắng, sợ hãi, hoang mang không ổn định, do dự không quyết trước đây của cô tất cả đều không cánh mà bay, thay vào đó là một loại hương vị ngọt ngào của hạnh phúc.

Cô nhìn anh, bất ngờ nở một nụ cười khiến người khác mờ mắt mê say.

“Được.” Cô nói.

Đoàn Dục Thần kích động trong nháy mắt cúi người hôn cô, cho đến khi hơi thở của hai người gấp gáp sắp không thể nở nổi môi anh mới rời khỏi cô.

“Nói lại một lần.” Anh khàn giọng, nhỏ nhẹ yêu cầu.

“Nói cái gì lại một lần?” Cô bị nụ hôn nóng bỏng lúc này làm cho có chút choáng váng.

”Nói lại một lần em đồng ý gả cho anh.”

Nghe thấy câu trả lời của anh, Thời Mễ Mễ bất ngờ bật cười, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, dịu dàng nói với anh: “Rm đồng ý gả cho anh, học trưởng.”

Sắp kết hôn rồi! Mà kết hôn cần phải chuẩn bị những gì? Trước không quan tâm đến những lễ nghi phức tạp tổ tiên truyền lại, hiện nay người trẻ tuổi việc đầu tiên sẽ nghĩ đến chính là chụp hình cưới, cho nên mấy ngày nay Thời Mễ Mễ đều kéo Đoàn Dục Thần chạy đến cửa hàng áo cưới.

Nhan Thế Ngọc luôn luôn chú ý cẩn thận đến tình hình hẹn hò của hai người bọn họ quả thật không dám tin đây là sự thật, hai người bọn họ vậy mà lại chuẩn bị kết hôn? Chuyện này làm sao có thể?!

Ngày đó hắn rõ ràng nhìn thấy cô đau lòng muốn chết rồi khỏi nhà anh, chuyện này không phải chứng tỏ Đoàn Dục Thần tin tưởng lời nói của hắn cho nên cô mới đau lòng rời khỏi anh ta không phải sao? Nhưng bây giờ sao lại biến thành thế này? Rốt cuộc là sai ở đâu?

Không được! Ngoại trừ hắn không có người nào có đủ tư cách có được cô, cô thuộc về hắn!

Hắn nheo hai mắt lại, vô cùng ác độc xuyên qua cửa xe và tử kính nhìn hai người trong cửa hàng áo cưới, biết chính mình nhất định phải nghĩ ra một kế khác để chia rẽ bọn họ mới được.

Ánh mắt không chuyển, hắn nhìn những tấm hình bị hắn tùy tiện vứt ở cái ghế ngồi bên cạnh.

Đây là hình chụp Thời Mễ Mễ cùng người đàn ông khác hẹn hò nhân lúc Đoàn Dục Thần đến công ty, hắn vốn cho là chúng đã vô dụng, không ngờ đến vẫn phải dùng đến.

Bây giờ, hắn chỉ cần chờ thời gian, chờ cơ hội đem những thứ này giao cho anh, sau đó lại thêm dầu vào lửa nói mấy câu, hắn không tin ngay cả vật chứng đều có tên Đoàn Dục Thần kia còn kiên quyết muốn cưới cô.

Chờ chờ chờ, hắn chờ từ chiều cho đến tối, từ một cửa hàng lại đến một cửa hàng áo cưới chờ ở bên ngoài cho đến công ty bách hóa, cuối cùng hắn chờ được lúc Thời Mễ Mễ đi vệ sinh, Đoàn Dục Thần ở lại một mình.

Hắn không chút do dự lập tức đi về phía trước.

“Ôi, thật là trùng hợp, không nghĩ đến lại gặp mặt nhanh như vậy.”

Nghe thấy giọng nói của hắn, Đoàn Dục Thần lập tức xoay người, sau đó rét lạnh nhìn hắn.

Thái độ thù địch của anh làm cho Nhan Thế Ngọc cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng hắn tự nói với chính mình đó là bình thường, dù sao anh đã làm lành với Thời Mễ Mễ, sẽ có thái độ thù địch với người lúc trước nói xấu Thời Mễ Mễ là hắn cũng là bình thường, nhưng chờ sau khi hắn đem chứng cứ trong tay đưa cho anh, tất cả sẽ thay đổi.

“Cái này cho anh.” Không vòng vo nữa, hắn trực tiếp đem túi hình chụp đưa cho anh.

Đoàn Dục Thần không hề nhúc nhích.

“Cái này là chứng cứ Thời Mễ Mễ chân đạp hai thuyền, chẳng lẽ anh không muốn xem sao?” Hắn nhướn mày hỏi.

Đoàn Dục Thần vẫn không chút phản ứng.

“Có nhớ lần trước ngày đó anh suýt chút nữa đụng vào tôi không? Hình này chính là chụp vào hôm đó, theo tôi biết, lúc đó hai người đã hẹn hò rồi phải không? Nhưng cô ta lại ở bên ngoài còn ngang nhiên cùng người đàn ông khác anh em em, căn bản là không coi anh ra gì, anh biết không?” Hấn kiên trì nỗ lực nói, cố gắng dùng hết sức để chỉ rõ bọn họ.

“Tôi chỉ biết một chuyện,” Đoàn Dục Thần cuối cùng mở miệng chậm rãi nói, “Tôi từng cảnh cáo anh, đừng để cho tôi nghe thấy bất cứ lời đồn gièm pha nào về Mễ Mễ, nếu không tôi nhất định đánh chết anh.”

Lời nói vừa rơi xuống, anh ra tay nhanh như chớp, trong nháy mắt hung hăng đánh cho hấn một đấm lại một đấm, trái một đấm, phải một đấm, phía trước một đấm, đánh hấn ngã quỵ trên mặt đất ngay tại chỗ, hình chụp vốn trong tay hấn lại rơi đầy trên đất.

Bởi vì thông với đường vào nhà vệ sinh lại gần đến giờ công ty bách hóa đóng cửa, xung quanh căn bản là không có người nào khác, càng không có người sẽ ra mặt ngăn cản trận bạo lực này, cho nên sau khi đánh hấn ngã quỵ trên đất, Đoàn Dục Thần vẫn cảm thấy tức giận bưng bưng, liền xách cổ áo hấn lên, lại đánh thêm mấy đấm nữa, cho đến khi tiếng Thờ Mễ Mễ vang lên bên cạnh.

“Được rồi, học trưởng, ít nhất cũng chờ cho anh ta một chút sức lực để ra khỏi công ty bách hóa này chứ.” Cô dựa vào bức tường bên cạnh nhàn nhạt nói.

Kông biết cô đi ra lúc nào, Đoàn Dục Thần dùng sức đem người trong tay ném xuống, đi về phía cô.

”Em ổn không?” Anh hỏi.

”Ân huhm.” Cô gật đầu, ánh mắt hướng xuống dưới dùng trên những tấm hình lơ lửng tả dưới đất.

Đoàn Dục Thần nhìn theo ánh mắt của cô, lần đầu tiên đem ánh mắt đặt tại những tấm hình kia.

“Kỹ thuật chụp hình thật tệ!” Im lặng một hồi, anh ở miệng nói.

Thời Mễ Mễ lập tức cười thành tiếng, “Anh cũng cảm thấy như vậy?”

Hai người nhìn nhau cười, Đoàn Dục Thần nắm tay cô chuẩn bị rời đi, sau lưng lại đột nhiên vang lên tiếng Nhan Thế Ngọc thoi thóp tức giận.

“Tôi sẽ...kiện các người....đánh người.”

Đoàn Dục Thần vốn không muốn để ý đến hấn, Thời Mễ Mễ lại đột ngột giữ anh đứng lại, sau đó xoay người cười lạnh với hấn.

“Như vậy tôi có phải cũng nên kiện anh tội sỉ nhục danh dự?”

“Tôi nói....đều là lời nói thật.”

“Vậy sao? Vậy tôi ngược lại muốn hỏi anh người từng cùng tôi lên giường, trước ngực tôi có nốt ruồi, là trên ngực trái hay bên ngực phải?”

Không nghĩ đến cô lại bất ngờ hỏi như vậy, Nhan Thế Ngọc sau một hồi ngáy người lập tức trả lời: “Ở bên phải.” Tỷ lệ 50 – 50, hấn không tin bản thân sẽ xui xẻo đoán sai như vậy.

Thời Mễ Mễ đột nhiên quay đầu, Nhan Thế Ngọc ở bên cạnh lập tức hoảng sợ, nhanh chóng sửa lại, “Tôi nói sai rồi, là bên trái.”

Cô bất ngờ quay đầu lại, dương dương đắc ý cười lạnh với hấn, cười đến nỗi hấn bứt rứt không yên, da đầu run lên.

”Nó không ở bên trái cũng không ở bên phải, mà là ở giữa.” Cô dùng lời nói ngọt ngào nói.

Nhan Thế Ngọc cả người cứng đờ, môi trở nên trắng bệch trong nháy mắt mím thành 1 đường.

“Anh nghe rõ cho tôi, Nhan Thế Ngọc.” Đoàn Dục Thần đột nhiên nguy hiểm nói, giọng điệu bình tĩnh lại khiến cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng. “Trải qua lần này, anh nên biết tôi là người nói được làm được, cho nên, đừng tiếp tục thử sức nhẫn nại của tôi, bởi vì lần sau tôi sẽ không đánh anh một trận, tôi sẽ khiến anh thân bại danh liệt, vĩnh viễn không có chỗ đứng.”

Nhan Thế Ngọc lập tức run lên, toàn thân không kìm chế được phát run, nhưng hắn không tin anh có đủ bản lĩnh để làm điều đó.

“Đừng cho là anh có chút tiền nhỏ thì có thể làm gì được tôi, nếu như thật sự lên toà kiện cáo sẽ thân bại danh liệt, người bị thiệt chỉ sợ chính là anh.” Hắn nói.

“Ai nói với anh chúng tôi sẽ dùng pháp luật?” Thời Mễ Mễ bất ngờ mở miệng, “Có thể tôi đã quên nói cho anh biết, người đàn ông trong hình chụp kia thật ra là anh em của anh ấy, kinh doanh quán bar, anh hẳn là biết làm cái nghề này mà không quen biết đủ hạng người là rất khó làm ăn, cho nên...” Cô tiếp tục nói tiếp, nhưng ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng.

Cả người Nhan Thế Ngọc cứng đờ không nói được gì nữa.

Đoàn Dục Thần và Thời Mễ Mễ không để ý đến hắn nữa, xoay người sóng vai đi.

“Sao anh không biết lão Đường quen biết nhân vật đủ hạng người nào?” Trên đường, Đoàn Dục Thần nhăn mày hỏi.

“Em cũng không biết, lần sau chúng ta gặp anh ấy thì hỏi anh ấy đi.” Thời Mễ Mễ mỉm cười nói.

Đoàn Dục Thần cười thành tiếng, nhưng lập tức lại bình tĩnh lại, anh nhìn cô, ánh mắt từ phía dưới mặt cô chậm chậm đi xuống trước ngực.

”Sao vậy?” Cô hỏi.

”Từ trước đến giờ anh cũng không biết trước ngực em có nốt ruồi.” Anh nói.

”Là không có nha.” Cô dương dương đắc ý nói.

Đoàn Dục Thần ngạc nhiên nhìn cô một hồi, cuối cùng lắc đầu bật cười.

”Thì ra em mới là người đứng đầu chế tạo những lời đồn.”

“Bị anh phát hiện rồi.” Cô mỉm cười.

”Anh phải phạt em.”

”Ác?”

”Phạt em cả đời này đều phải yêu anh.”

Cô mỉm cười, lập tức ngẩng đầu nhón chân tặng anh một nụ hôn.

”Vâng, tuân lệnh.” Cô nói.

“Rốt cuộc cậu đang nhìn gì vậy, có gì thì nói thẳng đi được không?” Trong quán bar, Đoàn Dục Thần ngồi bên cạnh quầy bar, không chịu được mở miệng nói với Đường Duẫn phía sau quầy.

Nguyên cả buổi tối, từ sau khi anh và Thời Mễ Mễ cùng đến quán bar, ánh mắt thăm dò của Đường Duẫn không chút che giấu dừng ở trên mặt, trên người hai người bọn họ, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì, cũng không nói chuyện làm cho cả người anh không được tự nhiên.

Cho nên chờ đến khi Mễ Mễ không kìm chế được té bào khiêu vũ, chạy đến sàn nhảy vui chơi, anh lập tức mở miệng hỏi anh ta.

“Gần đây trong quán bar có hai chuyện sôi nổi liên quan đến hai người, tớ rất muốn biết là thật hay giả.” Đường Duẫn không thay đổi ánh mắt thăm dò, chậm chậm nói ra vấn đề của anh ấy.

“Chuyện gì?”

“Nghe nói hai người các cậu sắp kết hôn?”

Đoàn Dục Thần lập tức toét miệng cười. “Đúng.”

“Thằng nhóc này, chuyện như vậy lại không nói cho tớ biết, còn để tớ nghe từ chỗ người khác, thật sự là tên hỗn đản!” Đường Duẫn lập tức chửi lớn.

“Hôm nay bọn tớ đến đây là để nói cho cậu chuyện này, mấy ngày trước đều bận rộn đi xem áo cưới, cho nên mới không đến.” Đoàn Dục Thần giải thích, “Nhưng ngoại trừ người nhà hai bọn tớ, chuyện này chúng tớ còn chưa nói cho bất kì người nào, sao có người biết chuyện này nhỉ?”

“Có người nhìn thấy các cậu trong tiệm áo cưới, sau đó 1 đồn 10, 10 đồn 100, cậu cảm thấy bọn họ làm sao mà biết?” Đường Duẫn không vui nói.

Đoàn Dục Thần cười cười. “Cậu chính vì vấn đề này mà nguyên cả buổi tối về mặt mới kì lạ nhìn bọn tớ?”

Đường Duẫn nhìn anh một cái, có chút không tự nhiên lắc đầu. “Trên thực tế, còn có một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Đường Duẫn mím mím môi, do dự không biết có nên mở miệng nói với anh chuyện tiếp theo.

”Lão Đường?”

“Tớ thật sự không biết nên nói với cậu chuyện này như thế nào.” Anh ta than thở.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Đoàn Dục Thần nhăn mày hỏi.

“Chuyện này để em nói.” Từ trên sàn nhảy đi đến Thời Mễ Mễ bất ngờ đứng sau lưng anh nói.

“Mễ Mễ?” Anh lập tức quay đầu nhìn cô.

Sau khi Thời Mễ Mễ đến ngồi xuống chỗ của mình, đầu tiên tặng cho anh một cái mỉm cười xán lạn sau đó mới quay đầu nhìn về phía Đường Duẫn.

“Chuyện mà anh nói có phải liên quan đến nốt ruồi?” Cô nhướn mày hỏi.

“Sao cô biết chuyện này?” Đường Duẫn ngạc nhiên nhìn cô.

”Bởi vì tôi có năng lực đặc biệt.” Thời Mễ Mễ nháy mắt với anh ta.

Đoàn Dục Thần ở bên cạnh không nhịn được bật cười, thì ra lão Đường nói chuyện này, anh còn cho là chuyện gì lớn lắm, nhìn bộ dạng cậu ta nghiêm túc, cẩn thận.

Đường Duẫn nghi ngờ nhìn hai người bọn họ, không hiểu hai người bọn họ sao lại phản ứng như vậy.

“Cô biết bọn họ đều rêu rao rằng từng cùng cô phát sinh quan hệ, cho nên mới biết...”

“Biết trước ngực tôi có nốt ruồi? Hơn nữa còn mọc ở chính giữa?” Thời Mễ Mễ mỉm cười tiếp lời anh hoàn thành câu nói.

“Tôi thật không biết sao cô có thể cười được, còn có cậu nữa.” Chân mày Đường Duẫn nhăn lại thành một đường từ trên gương mặt tươi cười của Thời Mễ Mễ chuyển đến trên mặt Đoàn Dục Thần, thắc mắc: “Chẳng lẽ hai người không tức giận sao?”

“Tôi rất tò mò, không biết bọn họ có nói nốt ruồi trước ngực của tôi là màu hồng hay màu đen không?” Thời Mễ Mễ cười hỏi.

Đoàn Dục Thần nghe thấy vậy trong nháy mắt từ buồn cười trở thành cười lớn.

”Học trưởng.” Thời Mễ Mễ nũng nịu liếc anh một cái, muốn anh kìm chế một chút.

”Hai người hẳn không phải là bị tức giận điên rồi chứ?” Đường Duẫn lắc đầu, lo lắng nhìn hai người hỏi.

“Lão Đường, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, bọn họ có nói nốt ruồi kia là hồng hay là đen không?” Thời Mễ Mễ đem ánh mắt chuyển đến trên mặt anh ta nghiêm túc hỏi.

Đường Duẫn lắc đầu.

”Được, lần sau nếu như có người nói như vậy, anh liền hỏi hẳn nốt ruồi của tôi là hồng hay đen.” Cô duyên dáng cười một cái.

"Hai người rớt cuộc là đang làm cái gì?" Đường Duẩn nhìn về phía Đoàn Dục Thần càng cười càng không thể ngừng, cuối cùng chịu không được mà hỏi.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì." Đoàn Dục Thần cố gắng kìm chế tiếng cười của mình lắc đầu xua tay.

"Không có chuyện gì mới là lạ!" Anh không tin. "Rớt cuộc là chuyện gì, chuyện này có phải có nội tình bên trong gì đó đúng không, có thể nói cho tôi biết cũng để tôi cười một cái được không?"

"Có thể nhưng tôi có điều kiện." Thờ Mễ Mễ nhìn anh một cái, có ý đồ khác mỉm cười.

"Điều kiện gì?"

"Chúng tôi muốn mượn quán bar của anh để làm nơi tổ chức đính hôn...."

"Cái này thì có vấn đề gì?" Anh ta lập tức đồng ý, đã có thể tưởng tượng hiện trường hôm đó có bao nhiêu náo nhiệt, rượu trong quán của anh sẽ bán được rất tốt.

"Tôi còn chưa nói xong, anh có thể dừng đồng ý nhanh như vậy miễn cho sau này hối hận." Cô tốt bụng nhắc nhở anh.

"Nói cái gì?"

"Địa điểm miễn phí, đồ uống miễn phí."

"Ê ê ê, cô hại người nha?" Đường Duẩn lập tức trợn trừng hai mắt nói, "Địa điểm miễn phí đã đủ thể hiện tấm lòng rồi, cô còn muốn đồ uống miễn phí?"

"Trên đời không có bữa ăn không, muốn biết bí mật phải trả giá." Thờ Mễ Mễ đắc ý nói, vẻ mặt vô cùng gian thương.

"Lão Đoàn, anh em chúng ta mấy năm nay tớ cũng không đối xử tệ với cậu, cậu lại dung túng cho vợ cậu đối xử với tớ như vậy?" Đường Duẩn lập tức quay đầu khiêu nại với Đoàn Dục Thần.

"Đem nó coi như quà mừng đám cưới của cậu cho chúng tớ không được sao, dù sao lấy tình cảm của chúng ta quà mừng của cậu hẳn sẽ không quá nhỏ chứ?" Đoàn Dục Thần toét miệng cười.

"Không đúng, quà mừng là quà mừng, giao dịch là giao dịch." Thờ Mễ Mễ lập tức sửa lại.

"Này uy uy, cô trở nên keo kiệt như thế khi nào vậy?" Đường Duẩn đột nhiên quay đầu kêu lớn với cô, "Tôi nhớ là cô từng hùng hồn nói lúc vạn nhân mê cô kết hôn tuyệt đối không nhận quà mừng, hơn nữa muốn đãi tiệc ba ngày ba đêm để cho mọi người ăn đến khi bội thực. Lời này là cô đã nói?"

"Tôi từng nói như vậy, nhưng điều kiện đầu tiên chính là tôi gả vào gia đình giàu có, nhưng bây giờ tôi gả vào gia đình một nhân viên làm công ăn lương bình thường, một tháng chỉ có mấy vạn thu nhập cố định. Ai, không có cách nào, chồng không có tiền, người làm vợ đương nhiên phải vất vả dốc sức vì kế sinh nhai của gia đình thôi."

Thờ Mễ Mễ nói rất rõ ràng mạch lạc, một chút xấu hổ cũng không có, nhưng Đoàn Dục Thần và Đường Duẩn ở bên cạnh lại đồng thời há hốc miệng, hai người đều dùng thái độ ngạc nhiên trừng cô, giống như bất ngờ nhìn thấy người ngoài hành tinh.

"Hai anh sao lại nhìn tôi như vậy?" Cô thắc mắc hỏi.

"Cô nói lão Đoàn thu nhập một tháng chỉ có mấy vạn, cô đang lừa quỷ à? Ai không biết giá trị con người cậu ấy nhiều hơn 500 triệu, thu nhập bình quân một năm cộng thêm cổ phiếu ít nhất cũng 7, 8 nghìn vạn."

Cằm dưới của Thờ Mễ Mễ nháy mắt rơi xuống, cô nhanh chóng nhìn Đoàn Dục Thần một cái, lại quay đầu kêu lên với Đường Duẩn: "Anh đang nói đùa à?"

"Đây là sự thật ai cũng biết, tôi nói đùa làm sao được?" Đường Duẩn nói.

"Anh ấy nói thật chứ?" Cô vội vàng xoay mặt về phía Đoàn Dục Thần hỏi.

Đoàn Dục Thần im lặng nhìn cô một hồi, cuối cùng từ từ khẽ gật đầu.

“Oh my god!” Thời Mễ Mễ nhin không được kêu thành tiếng nhỏ, trên mặt toàn bộ là thái độ không thể tưởng tượng nổi.

“Chẳng lẽ cô không biết chuyện này sao?” Đường Duẫn thay Đoàn Dục Thần hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Thời Mễ Mễ lắc đầu, vẫn bộn rộn tiêu hóa tin tức đến bất ngờ này.

”Cô thật sự không biết?” Anh ta lại hỏi một lần nữa.

Thời Mễ Mễ thắc mắc nhìn anh ta lắc đầu, sau đó trong chớp mắt, cô nhớ đến lời anh ta vừa mới nói.

“Mọi người đều biết?” Cô nhìn Đường Duẫn lại quay đầu nhìn về phía Đoàn Dục Thần. ”Mọi người đều biết?” Cô nhìn anh lại nói lại lần nữa.

“Cô chờ đó.” Sau khi Đường Duẫn nói xong, lại quay người nhờ người nhân viên ở bên cạnh vào phòng nghỉ của nhân viên giúp anh ta lấy tạp chí ở trên mặt bàn ra đây.

Sau một hồi, người nhân viên được nhờ cầm ra một quyển tạp chí, Đường Duẫn nhận lấy sau đó mở ra một trang viết có hình người nào đó ở trên, trực tiếp đưa đến trước mặt để cô nhìn.

Thời Mễ Mễ đầu tiên là nhìn thấy hình của Đoàn Dục Thần trên tạp chí, sau đó mới chú ý đến tiêu đề chữ lớn ở bên cạnh bức hình, người đàn ông độc thân kim cương trị giá con người 500 triệu?!

“Cái này.....” Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Dục Thần, cả người lộ ra 1 loại bộ dạng kinh ngạc đến nỗi không nói thành lời.

Đoàn Dục Thần bị phản ứng chân thực của cô cảm động đến vô cùng, anh luôn cho là cô ít nhiều vì giá trị con người anh mới hẹn hò với anh, không ngờ trên thực tế căn bản không phải là như vậy, cô căn bản là không biết anh có bao nhiêu tiền, thậm chí còn cho rằng anh chỉ là một nhân viên làm công ăn lương bình thường, vẫn đồng ý gả cho anh.

Trời ơi! Cảm ơn ông đã để cho giấc mộng đẹp của con trở thành sự thật.

“Anh yêu em.” Anh nong nân nhìn cô nói, sau đó lại nhin không được cúi người hôn cô, nhiệt tình đến nỗi gần như quên mất bọn họ bây giờ đang ở nơi công cộng.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Đường Duẫn chịu không được ho lên 3 tiếng để nhắc nhở vị trí bây giờ của bọn họ.

Thời Mễ Mễ đỏ mặt vươn tay đẩy Đoàn Dục Thần rời khỏi môi mình, sau đó quay đầu nhìn anh.

“Anh bị sắc rượu sao?” Cô trêu chọc hỏi.

“Xin tội nghiệp tội nghiệp cho tôi lão già này, đừng như vậy kích thích tôi được không?” Đường Duẫn giả vờ đáng thương.

“Được rồi, tội nghiệp anh. Quà mừng của anh tôi không lấy nữa, nhưng địa điểm và đồ uống vẫn phải cung cấp miễn phí.” Cô hào phóng nói.

“Được, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết bí mật đằng sau câu chuyện nốt ruồi kia được chưa?” Anh cũng không quên chuyện này.

“Có thể.” Nói xong vẫy vẫy tay với anh, muốn anh đến gần một chút.

Đường Duẫn lập tức nghiêng tai về phía cô.

“Thực ra nốt ruồi của tôi nằm ở trên mông.” Cô nói.

Đoàn Dục Thần ở bên cạnh lại nhất thời cười lớn thành tiếng, oa ha ha...cô thật sự là...thật sự là....ha ha...

10. Chương 10

Sau khi cùng Đường Duẩn thảo luận đại khái xem hội trường sắp xếp như thế nào, có thể chứa được bao nhiêu người, thức ăn và nước uống cần chuẩn bị bao nhiêu v...v các thứ liên quan đến tiệc kết hôn, Đoàn Dục Thần và Thời Mễ Mễ cùng nhau rời khỏi quán bar của lão Đường.

Bãi đỗ xe cách quán bar khoảng đường khoảng 5 phút đi bộ, hai người bọn họ tay trong tay, vai sóng vai đi bộ dưới đèn đường, lãng mạn ngọt ngào.

Nhan Thế Ngọc ngồi trong xe dừng bên lề đường, ánh mắt lạnh lùng mà độc ác nhìn hai người bọn họ.

Từ sau khi hai người bọn họ vào quán bar, hắn vẫn luôn ở bên ngoài chờ bọn họ đi ra, hắn muốn báo thù, tuyệt đối không để cho bọn họ hay bất cứ người nào xem thường.

Trên mặt hắn đến bây giờ vẫn còn vết thâm đen do Đoàn Dục Thần đánh hắn tại công ty bách hóa ngày đó, mỗi lần nhìn bản thân trong gương, sự oán hận của hắn đối với hai người bọn họ liền tăng thêm mấy phần.

Hắn hận bọn họ, càng hận cô khiến hắn trở thành bộ dạng ngày hôm nay!

Một tháng gần đây, hắn vì cô vứt bỏ không quan tâm đến công việc, hôm trước cuối cùng chộc giận cha hắn, không những đuổi hắn khỏi công ty còn xóa bỏ quyền thừa kế của hắn, mà Tinh Ngọc vợ hắn trước giờ luôn được ba hắn yêu thương lại không cầu xin cho hắn thì thôi ngược lại còn chế giễu hắn đáng đời, muốn hắn thật tốt kiểm điểm lại mình.

Kiểm điểm? Hắn làm sao chỗ nào mà phải kiểm điểm? Nếu như thật sự muốn nói có sai lầm thì chính là quen biết tiện nhân Thời Mễ Mễ kia! Cô ta không những hại hắn mất đi công việc, mất đi quyền thừa kế còn mất vợ, càng hại hắn bây giờ ngay cả một người bạn cũng không có, mỗi một người chỉ biết thờ ơ nhìn hắn cười nhạo.

Xem thường hắn có phải không? Nhớ lại ngày trước lúc hắn đắc ý hăng hái, mỗi người bọn họ ai không đối với hắn vô cùng nịnh bợ chỉ cần hắn có thể nhìn bọn họ thêm một cái hay cùng bọn họ nói nhiều một câu, mà bây giờ thì sao?

Mẹ nó, tất cả đều là do tiện nhân kia hại, là cô hủy hoại tất cả của hắn, là cô hại hắn hai bàn tay trắng như bây giờ, ngay cả những con chó bên cạnh hắn trước đây đều xem thường hắn.

Tất cả đều là cô hại!

Hắn muốn cô trả giá cho tất cả chuyện này!

Nắm lên con dao gọt trái cây, hắn mới mua trong cửa hàng tiện lợi, trên ghế ngồi bên cạnh, hắn vút vó dao lại trên ghế, sau đó nắm chặt con dao sáng lóe xuống xe, xông về phía bọn họ.

“Thời Mễ Mễ, tôi muốn cô đền mạng!” Hắn nắm chặt dao, kêu lớn đâm về phía cô.

Một loại phản xạ thần kinh bản năng khiến cho Thời Mễ Mễ và Đoàn Dục Thần đồng thời xoay người lại, nhưng động tác phản xạ tiếp theo của hai người người bình thường không làm được.

Thời Mễ Mễ khom lưng xuống, tránh thoát một dao đâm về phía ngực cô, mà Đoàn Dục Thần lại dùng một tay gọn gàng đánh rơi con dao gọt trái cây trong tay Nhan Thế Ngọc, đồng thời đập một cái đá hắn văng ra, tất cả động tác đều rất trôi chảy, nhanh chóng tự nhiên khiến người khác nói không nên lời.

“Mễ Mễ, em không sao chứ?” Anh quay đầu hỏi.

“Học trưởng, cuối cùng lần này anh hắn nên tin chỗ đau tại eo của em đã hoàn toàn khỏi hắn rồi chứ?” Thời Mễ Mễ cười trả lời anh.

Đoàn Dục Thần gật gật đầu, lạnh lùng đem ánh mắt trở về trên người Nhan Thế Ngọc đang thảm hại đứng dậy từ trên mặt đất, cả người tản ra không khí nguy hiểm và hung ác. anh đi về phía hắn.

“Học trưởng!” Cô vươn tay giữ anh lại, anh lại gạt một cái đẩy tay cô ra.

Thời Mễ Mễ không tức giận, lần nữa giữ anh lại, cuối cùng anh cũng dừng bước, trên mặt không thái độ quay đầu nhìn cô.

“Giao cho pháp luật xử lý, em không muốn anh tự mình ra tay.” Cô kiên định nhìn anh.

Anh không nói chuyện, sự tức giận làm cho lý trí của anh không làm việc, bây giờ anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là hung hăng đánh tên hỗn đản kia, xé hắn thành từng mảnh nhỏ. Hắn lại muốn giết Mễ Mễ!

“Em không sao.” Giống như nhìn ra suy nghĩ lúc này trong đầu anh, cô nắm chặt tay anh, cam đoan với anh, nhưng một giây sau_____

“Cẩn thận!” Cô lập tức kéo anh qua bên cạnh, tránh được một lần tấn công khác.

Thì ra Nhan Thế Ngọc ở đằng sau giấu một con dao gọt trái cây khác, trong lòng hắn vẫn chưa cam chịu nhân lúc hai người không chú ý, lần nữa rút dao ra xông về phía bọn họ.

“Tên cặn bã nhà người!” Đoàn Dục Thần hung ác quát thành tiếng, vung nắm đấm nhanh chóng xông về phía hắn.

”Học trưởng!” Thời Mễ Mễ nhanh chóng đuổi theo anh, lo lắng anh bị mất đi lý trí sẽ không kìm chế được mà giết hắn.

Dù sao anh cũng từng học võ, trường câu lạc bộ võ thuật tại trường đại học cũng không phải là giả, ít nhất cô_đệ tử do anh đào tạo ra, mấy năm nay ăn chơi trong đám sắc lang có tiền, đều là lợi dụng những chiêu thức anh dạy để đánh lút sắc lang, mới có thể bảo vệ trong sạch, an toàn trở ra.

Con dao gọt trái cây trong tay Nhan Thế Ngọc dưới sự phản kích phần nộ của Đoàn Dục Thần, giống như đồ chơi trẻ em không thể_đâm tới, trong nháy mắt liền bị anh đá bay. Sau đó, anh một tay nắm chặt cổ áo của hắn nhấc hắn lên, một tay lại nắm chặt đấm nhanh chóng đánh hắn.

“Học trưởng, dừng!” Thời Mễ Mễ chỉ kịp ngăn cản nắm đấm thứ hai của anh, cô ôm chặt cánh tay rắn chắc giờ cao của anh, lắc đầu với anh.

“Buông tay.” Anh tối tăm mà hung dữ ra lệnh cho cô.

Thời Mễ Mễ vội vàng lắc đầu.

“Hắn muốn giết em.” Anh lạnh lùng nói.

“Em biết, nhưng chúng ta không bị thương, mà hắn sau khi chịu một đá và một đấm của anh ngay cả đứng cũng không vững.” Cô liếc nhìn Nhan Thế Ngọc gần như có thể nói là vắt trên tay anh một cái, bình tĩnh nói. “Cho cảnh sát xử lý được không, học trưởng?”

Trên mặt anh không chút thái độ nhìn cô, một chút cũng không muốn buông tay.

“Học trưởng?” Cô lại kêu lên tiếng, nhìn anh vẫn không có phản ứng nào như trước, quyết định giúp anh một tay.

Cô bước về phía trước 1 bước, chặn giữa hai người bọn họ, để cho anh cho dù vẫn muốn đánh hắn cũng bởi vì cô kẹp ở giữa mà không ra tay được. Sau đó cô xoay người, nắm chặt cánh tay đang nắm cổ áo Nhan Thế Ngọc, bắt đầu gỡ từng ngón từng ngón tay ra.

“Hắn sẽ không cảm ơn em.” Anh ở sau lưng cô, đột nhiên mở miệng.

“Em quan tâm đến anh, không phải hắn. Em không hi vọng anh vì một tên hỗn đản mà phạm pháp.”

Cuối cùng hoàn toàn gỡ tay anh rời khỏi tên hỗn đản kia, mà Nhan Thế Ngọc lại nhanh chóng giống như đồng đất nhào nằm trên đất, khoe miệng hắn chảy máu, từ hai bên má kéo dài đến dưới cằm sưng phù như cái bánh bao lớn, trên mặt đất chỗ hắn nằm còn có mấy cái răng bị đánh gãy dính máu.

“Ô hô ô hô...”

Đại khái có người nhìn thấy chuyện này thay bọn họ báo cảnh sát, cảnh sát vội chạy xe đến, lập tức dừng ở bên đường, sau đó hai vị cảnh sát có súng nhanh chóng xuống xe.

“Các người không sao chứ?” Một vị cảnh sát hỏi bọn họ, một vị cảnh sát khác lại còng tay Nhan Thế Ngọc nằm trên mặt lại, cũng nhặt lên hai con dao gọt trái cây rơi trên đất chuẩn bị đem về trụ sở cảnh sát làm vật chứng.

“Chúng tôi có phải cùng các anh về trụ sở cảnh sát làm tường trình không?” Sau khi Thời Mễ Mễ lắc đầu chứng tỏ mình không sao, bình tĩnh hỏi.

“Các người quen nghi phạm?” Cảnh sát hỏi.

“Anh ta tên Nhan Thế Ngọc, tổng giám đốc công ty quốc tế Sang Dân.” Thời Mễ Mễ trả lời.

“Một tổng giám đốc?” Cảnh sát có chút ngạc nhiên.

”Xe của chúng tôi dừng ở bãi đậu xe phía trước, làm phiền cảnh sát tiên sinh ở đây chờ chúng tôi một lát, chúng tôi cùng các anh trở về trụ sở cảnh sát.” Thời Mễ Mễ hơi do dự một chút liền quyết định.

Vị cảnh sát gật đầu, đầu tiên là đưa nghi phạm vào trong xe, sau đó liền ở bên đường chờ một hồi, cho đến sau khi hai người lái xe đi cùng bọn họ, hai xe đồng thời đi về trụ sở cảnh sát.

Tin tức tổng giám đốc công ty quốc tế Sang Dân dính líu đến việc giết người không thành nhất thời trở nên sôi nổi trong xã hội thượng lưu, nữ nhân vật chính Thời Mễ Mễ dưới sự bôi nhọ của những người cố ý bị gán cho là hồ ly tinh, nhưng những ngày gần đây, tất cả tin tức trên báo đài toàn bộ đảo lại hướng Thời Mễ Mễ, đem cô viết trở thành một người phụ nữ hiện đại có suy nghĩ, có trí tuệ, độc lập tự chủ.

Vì sao lại như vậy?

Bởi vì sau khi truyền thông đưa tin, Thời Mễ Mễ bị dân chúng gán cho là hồ ly tinh, rất rất nhiều nhân vật tinh anh của xã hội, những người đàn ông độc thân hoàng kim, trước giờ đều không chịu nhận phỏng vấn của truyền thông, mỗi một người lại chủ động gọi điện đến công ty truyền hình ngỏ lời sẵn lòng bảo đảm cho cô, hơn nữa nội dung cuộc nói chuyện của mỗi người đều cơ bản giống nhau khen ngợi cô xinh đẹp lại thông minh như vậy, hơn nữa vô cùng tin tưởng nhân cách làm người của cô.

Trời ơi, những nhân vật tinh anh của xã hội, những người đàn ông độc thân hoàng kim kia, những người đàn ông khiến cho phụ nữ chạy theo như vịt, mỗi ngày cầu nguyện chỉ cần khiến cho bọn họ quen biết một người hoặc là làm cho một người trong đó nhìn trúng họ, cho dù tuổi thọ của bọn họ lập tức giảm đi 10 năm cũng nguyện ý, tất cả bọn họ lại nói đỡ cho Thời Mễ Mễ!

Trời ơi, thần tượng, Thời Mễ Mễ thật sự là thần tượng của bọn họ!

Thì ra chính là muốn cô gái thông minh, tư tưởng độc lập tự chủ giống như cô như vậy mới dễ dàng khiến cho những bạch mã hoàng tử kia nhìn trúng, thật sự rất cảm ơn cô rồi.

Thế là phong trào Thời Mễ Mễ liền như vậy xảy ra bất ngờ, cuốn sạch tâm hồn của những cô gái ôm mộng, vì làm đẹp xã hội thổi vào một hơi thở mới tràn đầy sức sống.

”Xin hỏi...có thể làm phiền cô kí cho tôi một cái được không?”

4 người ngồi xung quanh bàn đồng thời ngẩng đầu nhìn người mới đến, chỉ thấy một cô gái khoảng hơn 20 tuổi, ăn mặc thời thượng, có chút hương vị của Thời Mễ Mễ, ánh mắt không chuyển chăm chú nhìn Thời Mễ Mễ, hai tay đưa ra một quyển sách nhỏ và một cây bút.

”Tiểu thư cô không phải nhận nhầm người chứ, chúng tôi ở đây không có ngôi sao, xin hỏi cô muốn xin chữ kí của ai?” Duẩn Thắng Nam hỏi.

”Tôi không nhận sai, tôi muốn xin tiểu thư Thời Mễ Mễ kí tên cho tôi. Xin hỏi có được không?” Cô gái cung kính nhìn Thời Mễ Mễ.

”Đương nhiên có thể.” Thời Mễ Mễ phóng khoáng trả lời, sau đó nhận lấy đồ trong tay cô ấy, nhanh chóng tự nhiên kí lên chữ Mễ, lại ở trên chữ Mễ viết thêm x2, sau đó đem quyển sách trả lại cho cô gái.

"Cám ơn." Cô ấy vui mừng kích động nói, sau đó cúi chào cô một cái, ôm quyển sách nhỏ có chữ kí tự tay viết của Thời Mễ Mễ vô cùng hài lòng xoay người rời đi.

"Rốt cuộc đây là chuyện gì? Mễ Mễ cậu khi nào thì bước chân vào làng giải trí vậy, sao tớ không biết?" Duẫn Thắng Nam khó hiểu hỏi.

"Cậu không biết? Thắng Nam bao lâu rồi cậu không đọc tin tức?" Lữ Tư Anh không tin được trừng mắt hỏi Duẫn Thắng Nam.

"Chẳng lẽ Mễ Mễ thật sự bước vào làng giải trí, sau đó một lần liền nổi tiếng ngay cả báo đài cũng đưa tin?" Duẫn Thắng Nam mở lớn hai mắt.

Ba người còn lại đều dùng thái độ giống như nhìn người ngoài hành tinh để nhìn cô ấy, sau một hồi, Thời Mễ Mễ bật cười lắc đầu.

"Dạo này rốt cuộc cậu bận rộn cái gì, tớ bận yêu đương, Bồng Khiết thì bận cùng chồng cậu ấy tạo người...."

"Mễ Mễ!" Ưông Bồng Khiết nhin không được kêu lên.

Thời Mễ Mễ nhìn cô ấy đỏ mặt, tiếp tục nói: "Tư Anh còn lại là bận...."

"Bận công việc." Lữ Tư Anh nhanh chóng ngắt lời cô, "Gần đây tớ thật sự đều bận đi làm kiếm tiền, đã rất ít lên mạng chat chit, mà cái này đều do Thắng Nam, nếu không phải cậu ấy kiên quyết muốn giành công việc với tớ, bây giờ tớ cũng không cần khổ sở như vậy." Cô lộ ra bộ dạng đáng thương hề hề.

"Cậu sai rồi, cậu nên cảm ơn tớ mà không phải trách tớ, bởi vì nếu như không phải tớ, khẳng định bây giờ cậu đã bị tên ác ma Viên Tiêu kia làm cho chết rồi." Duẫn Thắng Nam nói sau đó quay đầu về phía Mễ Mễ. "Lúc này không phải cậu hỏi dạo này tớ bận gì sao? Đây là câu trả lời."

"Có khoa trương như vậy sao?"

"Đâu chỉ khoa trương, anh ta căn bản là một...." Duẫn Thắng Nam đột nhiên ngậm miệng.

"Là cái gì?" Lữ Tư Anh tò mò hỏi.

"Thôi đi, các cậu còn chưa nói cho tớ biết lúc này cô gái kia vì sao muốn chữ kí của Mễ Mễ?" Cô lắc đầu, trở lại vấn đề nhìn 3 người bọn họ.

"Cái này để tớ nói." Lữ Tư Anh lập tức cướp lời, sau đó liền đem tất cả tin tức tạp chí và những chuyện Mễ Mễ nói với cô sau này, toàn bộ đều nói ra.

"Mễ Mễ, cậu quen biết những doanh nhân nổi tiếng kia khi nào thế?" Sau khi nghe xong Lữ Tư Anh thuật lại, Duẫn Thắng Nam hỏi.

"Quen lâu rồi." Thời Mễ Mễ trả lời.

"Sao cậu chưa bao giờ nói?"

"Tớ không nói sao?" Cô không để tâm lắm.

"Cậu chưa nói!" Duẫn Thắng Nam có chút tức giận thâm oán.

"Thắng Nam, cậu đang tức giận sao? Sao vậy? chẳng lẽ trong những người Mễ Mễ quen biết có kẻ thù của cậu?"

Ưông Bồng Khiết đoán.

"Cậu nói không sai."

"Á?! Là ai?"

Ba người đồng thời trợn trừng hai mắt nhìn cô.

"Chuyện này các cậu không cần lo."

"Nhưng..."

"Được rồi, hôm nay tập hợp là tổ chức để Mễ Mễ chia tay cuộc sống độc thân. Đến đây Mễ Mễ, tổ kính cậu." Duẩn Thắng Nam giơ ly rượu lên với Thời Mễ Mễ. "Tổ chúc cậu và Đoàn học trưởng bạch đầu giai lão, vĩnh dục ái hà." (bên nhau đến già, trăm năm hạnh phúc.)

"Trời ơi! Thắng Nam sao cậu chưa uống rượu đã say? Bây giờ là thời đại nào rồi, còn dùng những lời chúc phúc cổ xưa như vậy?" Lữ Tư Anh chịu không được kêu lên.

"Được, vậy để cho cậu nói."

"Không, cổ xưa rất tốt, tổ thích lời chúc mừng cổ xưa." Thời Mễ Mễ nhanh chóng nói, để tránh cho Lữ Tư Anh nói một đồng thuật ngữ hiện đại trên mạng làm cho cô nghe không hiểu gì, chứng minh cô lạc hậu.

"Muốn cổ xưa phải không? Cũng được, các cậu nhất định không biết trên mạng các loại người đều có, đặc biệt là người yêu văn, nghe đây. Chúc cậu, kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi. Thiên trường địa cửu thì tẫn, thử ái miên miên vô tuyệt kì." (kết thành vợ chồng, ai người ân ái không nghi ngờ. lâu như trời đất có lúc hết, tình yêu này mãi mãi không biến mất.)

"Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy?" Thời Mễ Mễ khóc không ra nước mắt, hai người khác thái độ trên mặt cùng cô không kém bao nhiêu.

"A, nghe không hiểu sao? Ý tứ chính là..."

"Thôi quên đi, mỗi lần cậu càng giải thích càng phức tạp, tổ hiểu quá mà." Thời Mễ Mễ ngăn cản cô tiếp tục giải thích, hai người khác lại mãnh liệt gật đầu phụ không lên tiếng phụ họa theo. "Bồng Khiết, đến lượt cậu chúc phúc tổ, hi vọng cậu nói đơn giản một chút, cậu biết trước đây lúc đi học tổ đều bận bịu làm đẹp, căn bản không nghe giáo viên nói cái gì, cho nên xin càng đơn giản càng tốt được không? Đừng thử thách kiến thức học văn của tổ." Cô nói đùa.

"Yên tâm, cậu tuyệt đối có thể nghe hiểu tổ nói." Uông Bồng Khiết nói, "Chúc cậu_____hạnh phúc."

"Ha ha..." Thời Mễ Mễ nhất thời cười lớn thành tiếng, "Cái này tổ thích, đơn giản rõ ràng vào trọng điểm."

Uông Bồng Khiết hơi mỉm cười.

"Ai, thật hâm mộ các cậu đều tìm được nơi đi về, tổ cũng muốn kết hôn." Lữ Tư Anh đột nhiên tức cảnh sinh tình than thở.

"Sao vậy? Tổ cho là cậu chỉ cần có máy tính, có bạn trên mạng là đủ rồi, sao đột nhiên muốn kết hôn rồi?"

"Thấy các cậu hạnh phúc như vậy đương nhiên sẽ muốn rồi, bất quá tổ cũng không giống như các cậu gặp được vận tốt, tìm được người đàn ông có tiền lại yêu các cậu, cho nên nghĩ đi nghĩ lại độc thân vẫn tốt nhất, nhưng là.....ai, đấu tranh quá."

"Tổ thấy cậu quá nhàn rồi, đổi lại là tổ làm việc còn không có thời gian, nào có thời gian nói chuyện yêu đương? Hơn nữa tình yêu lại không thể làm đồ ăn, mà đàn ông có thể một phút trước nói yêu cậu, một phút sau lại chuyển người yêu người khác, đàn ông như vậy muốn làm gì? Không như tiền rất thực tế, hơn nữa không cần lo lắng ngày nào đó nó sẽ phản bội cậu."

Giọng nói trào phúng của Duẩn Thắng Nam vừa rơi xuống, xung quanh đột nhiên xuất hiện một sự im lặng không bình thường. Thời Mễ Mễ, Uông Bồng Khiết, Lữ Tư Anh ba người không hẹn mà đều dùng ánh mắt nghi ngờ, thăm dò nhìn cô.

"Thắng Nam không phải là cậu từng chịu tổn thương tình cảm chứ?" Lữ Tư Anh là người đầu tiên không nhịn nổi lên tiếng hỏi.

Duẩn Thắng Nam đột nhiên cứng đờ, nhưng lập tức lại khôi phục được thái độ bình tĩnh: "Sao cậu lại cho là như vậy? Chúng ta quen nhau lâu như vậy, có khi nào cậu thấy nó nói chuyện yêu đương linh tinh đó không, không nói chuyện yêu đương sao lại chịu tổn thương tình cảm?"

"Cho nên sự việc là xảy ra trước khi quen bọn tổ phải không?" Thời Mễ Mễ nói.

Duẩn Thắng Nam lại lần nữa cứng đờ, môi không tự chủ mím lại thành một đường. "Chuyện quá khứ tổ đã quên." Cô cứng rắn nói.

"Sao có thể, nếu như..." Lữ Tư Anh lập tứ kêu lên, lại bị Thời Mễ Mễ ngắt lời.

"Quên thì tốt, chuyện không vui nên sớm quên đi." Thời Mễ Mễ nói xong, nâng tầm mắt lên đưng ngay Đoàn Dục Thần đang từ đối diện đi đến đây. "Úc, bị bắt rùi."

Uông Bồng Khiết 3 người trong nháy mắt quay đầu, nhìn thấy ngoại trừ Đoàn Dục Thần đang xụ mặt ra, người đi theo sau lưng anh đi vào quán bar này còn có Chương Kính vẽ mặt trầm lặng, bạn tốt Viên Diêu giống Chương Kính lúc nào cũng bận tối mày tối mặt lúc này trên mặt không thái độ.

"Xong rồi" Uông Bồng Khiết thấp giọng kêu lên.

Duẩn Thắng Nam lại vội vàng quay đầu lại, tỏ thái độ lạnh lùng làm như không thấy, nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Lữ Tư Anh mở to hai mắt nhìn tất cả trước mặt, nghĩ thầm có phải mình đã bỏ lỡ mất kịch hay nào không?

Thời Mễ Mễ mỉm cười đứng dậy đón Đoàn Dục Thần, nhón chân hôn anh một cái.

"Anh tới rồi!" Cô dịu dàng nói, Đoàn Dục Thần lại không chút phản ứng.

Ở một bên khác tình hình cũng không khác bao nhiêu.

"A, lão công." Uông Bồng Khiết cẩn thận chào hỏi, Chương Kính lại chỉ cứng rắn nhìn cô, một câu cũng không nói.

Mà Viên Tiêu thì sao, đứng ở phía sau từ đầu đến cuối im lặng không nói, không chớp mắt nhìn Duẩn Thắng Nam đang tự mình uống rượu. Lữ Tư Anh đang chờ xem kịch đương nhiên là không mở miệng.

Sự im lặng giữa 7 người khiến người khác không chịu được.

"Uy, rốt cuộc là sao vậy? Các anh làm ơn mở miệng nói chuyện được không!" Lữ Tư Anh cuối cùng chịu không được phá tan im lặng.

"Em có thai, thế nhưng lại còn chạy đến chỗ này uống rượu!" Chương Kính đột ngột dùng giọng nói đầy áp lực nói chuyện.

"Khiết!" Thời Mễ Mễ, Duẩn Thắng Nam, Lữ Tư Anh 3 miệng một lời đồng thanh kêu thành tiếng nhìn về phía cô, "Sao cậu không nói cho bọn tớ biết cậu có thai? Vậy mà cậu còn uống rượu!"

"Em còn uống rượu?" Chương Kính dùng giọng nói nguy hiểm nói từng từ một.

"Không, em chỉ uống một ngụm nhỏ mà thôi, hơn nữa chuyện em mang thai còn chưa có chứng thực, chỉ là nghi ngờ mà thôi." Uông Bồng Khiết có chút chột dạ nói.

"Nghi ngờ sao? Được rồi, bây giờ chúng ta đi kiểm tra, nếu như xác định em thật sự có thai, trước khi sinh con ra, ngoại trừ trong nhà, em chỗ nào cũng đừng nghĩ đi!" Chương Kính tức giận cả người run lên, nói xong trong nháy mắt ôm lấy thân hình của cô, đi thẳng một mạch đem cô ra ngoài.

"Mễ Mễ..." Uông Bồng Khiết quay đầu cầu cứu Thời Mễ Mễ, người ở phía sau lại vẫy vẫy tay với cô, bộ dạng "Cậu thật sự nên ngoan ngoãn ở trong nhà chờ sinh đi", ánh mắt nhìn theo cô bị đưa ra cửa.

"Em cảm thấy Chương Kính làm như vậy không sai?" Đoàn Dục Thần đột nhiên mở miệng.

Di, đồng ý nói chuyện rồi? Cũng không biết sợi dây thần kinh nào của anh không đúng, lúc này sao lại tức giận vô cớ như vậy?

"Đúng, không sai, em cảm thấy Chương Kính làm như vậy đương nhiên là đúng, dù sao phụ nữ có thai vốn không nên uống rượu, cũng nên ngoan ngoãn ở trong nhà mới đúng." Cô gật đầu đồng ý.

"Được." Đoàn Dục Thần cũng gật đầu nói, "Lời này là em tự nói, em tự mình muốn làm như vậy."

"Dát? Ý gì?"

"Em sẽ không là cái đó của mình đã bao lâu không đến cũng không biết chứ?" Đoàn Dục Thần đột nhiên cúi người bên tai cô nhỏ giọng nói.

"Dát?!" Thời Mễ Mễ lập tức quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt tròn tròn hiện lên kinh ngạc, nghi ngờ, khó có thể tin, vui mừng, lại pha lẫn sợ hãi v...v, tình cảm rắc rối, phức tạp. Cô cúi đầu nhìn cái bụng vẫn bằng phẳng của mình, cô...có thai rồi?!

"Mễ Mễ, sẽ không là ngay cả cậu cũng có thai rồi?" Lữ Tư Anh khó mà tin được nhìn vóc người vẫn yếu đuối của cô.

"Tớ..." Có thể sao? Cô thật sự có thai rồi? "Em có thai?" Thời Mễ Mễ nhìn Đoàn Dục Thần hỏi.

"E là vậy." Đoàn Dục Thần không chuyển mắt nhìn cô chăm chú.

"Trời!" Cô đột nhiên che miệng lại, kích động lại vui mừng nói: "Em sắp làm mẹ."

Xác định phản ứng của cô là vui mừng, mà không phải là sợ hãi hay có bất cứ không vui nào, trái tim đập treo trên không trung của Đoàn Dục Thần cuối cùng từ từ trở về chỗ cũ.

Anh luôn lo lắng cô sẽ trách anh không làm tốt biện pháp tránh thai, hoặc là nói cô không muốn có con nhanh như vậy, dù sao cô ham chơi, thích làm đẹp như vậy mà sinh con có thể thay đổi hiện trạng bây giờ của cô rất nhiều, cho nên anh sợ cô sẽ không thích có thai, sẽ nói cô không cần đứa con này nhưng nhìn bộ dạng cô bây giờ, cuối cùng anh có thể thở phào một hơi.

Nhịn không được cúi người hôn cô một cái, anh nắm tay cô lên, 10 ngón tay đan vào nhau.

"Chúng ta về nhà đi, ngày mai anh cùng em đi khám phụ sản." Anh ôn nhu nói.

"Àn." Thời Mễ Mễ nhìn anh gật đầu, sự vui mừng biết mình mang thai vẫn rung động trong lòng cô.

Đứng thẳng dậy, Đoàn Dục Thần quay đầu nhìn về phía Viên Tiêu, Duẩn Thắng Nam và Lữ Tư Anh.

"Tớ sẽ chịu trách nhiệm đưa các cô ấy về." Viên Tiêu không thể từ chối mở miệng nói.

"Cám ơn." Anh gật đầu với Viên Tiêu, sau đó dắt Thời Mễ Mễ đi ra ngoài.

Hạnh phúc,=== =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-nhan-me>